

Posle završene srednje škole upisala sam Pravni fakultet, iako mi je želja bila da studiram glumu. Kao mala sanjala sam da budem glumica. Odlazila sam u bioskopske dvorane. Kada bi se ugasila svetla ja sam sebe videla na platnu. Maštala sam da jednog dana moje ime bude preko celog ekrana, na početku filma. Cula sam da su prijemni ispiti na Akademiji za pozorište, film i televiziju izuzetno teški, pa nisam ni pokušavala. Ipak, sve vreme u meni je tinjala nada da će se nekim čudom jednog dana ispred mojih vrata pojaviti neko i reći: "Vas smo zapazili u tom i tom lokalu i voleli bismo da igrate u našem filmu". Tipično dečja razmišljanja. Maštala sam i o novcu koji bi došao sa filmom i slavom, o lepom životu, koji ide uz novac, o putovanjima. Danas znam da je život nešto drugo.

Bilo je leto 1991. godine. Svi koji su mogli, pobjegli su iz Beograda, neko u Grčku, neko na Crnogorsko primorje. Ja sam krajem juna sa drugaricom otišla u Budvu i vratila se posle sedam dana. Javili su mi da me čeka dobar posao u butiku smeštenom u jednom od luksuznih beogradskih hotela. Vratila sam se pretrpanim vozom, znojava i umorna, tako da me je vlasnik butika dugo zagledao, ne verujući da pred sobom ima onu devojku o kojoj mu je pričao moj komšija Srdjan. Ipak, rekao mi je da dodjem u ponedeljak, ali malo urednija. Sa stanice sam, pošto je voz kasnio, direktno otišla na razgovor. Bila sam u širokoj, neuglednoj haljini, masne kose, sa trakom preko čela i patikama na nogama, pa i nije čudo što se vlasnik butika razočarao.

Preko vikenda sam se dobro naspavala i u taj ponedeljak obukla usku minicu, sa laganom italijanskom majicom, ispod koje su navirale moje velike grudi. Sveže oprana kosa, inače bujna, delovala je kao griva i kad sam se oko 11 sati pojavila na vratima butika, vlasnik, koji me je pre tri dana gledao gotovo sa gadjenjem, iskolačio je oči, nekontrolisano ponavljajući: "Ne mogu da verujem, ne mogu da verujem". Umesto obećanih 300 DEM, rekao je da ću mesečno dobijati 500, a možda i nešto više, zavisno kakva budem na poslu. Znala sam šta to može da znači i ta moja slutnja potvrdila se već sutradan, kad je vlasnik butika, Zoki, otvoreno počeo da mi se udvara. Nije bio ružan, ali bilo je u njemu nešto što me je odbijalo. Bila sam potpuno hladna i svaka kafa popijena sa tim čovekom predstavljala mi je teškoću, ali... nešto je moralo da se proguta. Nije bio nestrpljiv. Insistirao je da uvek budem prisutna kad god bi, u butiku ili negde u gradu, imao razgovor sa svojim poslovnim partnerima. Verujem da me je, kad nisam bila sa njima, predstavljao kao svoju ljubavnicu. Sve se završavalo na tome, ne računajući one produžene dodire kojima me čašćavao gazda Zoran. Dalje se nije usudjivao, verovatno zato što je osećao moj odbrambeni mehanizam prema njemu. Ipak, bilo mu je važno da u butiku ima, uz ostale dve devojke, i jednu izuzetno atraktivnu kakva sam bila ja.

Negde krajem avgusta te, 1991. godine, desilo se nešto što je izmenilo moj život, nešto što mi je iz korena istrgnulo svu maštu o jednom načinu života. Jesam mlada, veoma sam ', lepa i zgodna, bar drugi to kažu, ali na trenutke osećam da je život iza mene i da je ono što sam za ovih nekoliko godina , prošla kao plamen spalilo svu moju budućnost.

', Sećam se kao da je bilo juče. Bilo je podne. Padala je kiša. ' Prava letnja, kratka kiša. Beograd je izgledao sveže, okupano. , Spremala sam se, nešto iza 16 sati, da odem kući. Butik je bio prazan, unutra smo bile ja i još jedna devojka, Maja. Zvono na ulaznim vratima se oglasilo. Nisam obratila pažnju, spremajući svoju šminku, ko je ušao unutra. Čula sam da je Maja rekla: "Dobar dan" i nešto kao odgovor, što nije ličilo na naš jezik. U ogledalu sam, u jednom času, videla čoveka srednjih godina, tamne puti, proredjene crne kose, kako me napadno gleda. Okrenula sam se. Ispred mene je stajao taj gospodin kojeg sam, u prvom trenutku, svrstala ili u Indijce ili u Arape. Bio je ovo drugo. Maja je razgovarala sa drugom mušterijom koji nije imao više od 30-ak godina.

Pokušavala je da mu na engleskom nešto objasni, ispred police sa košuljama, ali je njeno poznavanje jezika bilo izuzetno skromno, nedovoljno i za najprostiju konverzaciju. Ponudila sam se da pomognem. Došljak je bio vrlo ugodno iznenađen. Upitao me je gde sam usavršavala jezik, ne verujući da nikad nisam živela u nekoj od velikih evropskih država. Moj engleski je zaista odličan. U razgovor se umešao i onaj gospodin tamne puti, iz čega sam zaključila da su poznanici, prijatelji i da su zajedno ušli.

Kupili su dve košulje, ali, to je bilo upadljivo, nisu napuštali butik. Kad sam rekla da odlazim kući, obojica su, gotovo u isti čas, rekla da imaju želju da me počaste pićem, da se na taj način oduže mom gostoprimstvu, strpljenju i na neki način da "plate" moje odlično poznavanje engleskog jezika. Prošetali smo do bašte jednog malog kafe-bara. Bilo je svega nekoliko stolova, ali nije nas ometala ni buka ni gužva. Pričali su mi da su u Srbiji već devet dana, da predstavljaju jednu uspešnu trgovačku firmu iz Italije, koja ima lanac robnih kuća i ekskluzivnih butika po celoj Evropi i u nekoliko arapskih

zemalja.

Razgovor je bio ugodan. Za razliku od mog beogradskog društva koje je postalo već dosadno, sa ubitačno monotonim pričama, ogovaranjima i lenčarenjem, ova dva gospodina delovali su otmeno, gospodski, ostavljali su na mene utisak nečeg o čemu sam sanjarila. Bili su bliski mom imaginarnom svetu, koji se prostirao tamo negde daleko, svetu punom palmi, sunca, bistrog mora i dugih peščanih plaža. Sedeli smo sada su negde daleko, među isto tako mladim i zgodnim devojkama, ne sećaju se ni Beograda ni mene. Tako sam razmišljala, uverila sebe da je najbolje izbiti iz glave to poznanstvo i nastaviti po starom. Medutim, uprkos želji da to odbacim, nisam mogla provesti dan, a da bar nekoliko puta ne pomislim kako bi bilo divno imati posao koji su mi njih dvojica ponudili. Mislim da salil već sutradan, nakon što su oni otišli, bila spremna da napustim Beograd, ali šta vredi, oni se nisu javljali.

A onda jedne večeri, bila je subota, vratila sam se kući nešto ranije i baš kad sam sela u fotelju, otvorila flašu koka-kole i uključila televizor, zazvonio je telefon. Pomislila sam, ili je Miroslav, sa kojim se nisam videla sedam dana, ili moja drugarica Svetlana, sa kojom sam te večeri bila u bašti "Ruskog cara" i koja mi je obećala da će mi javiti idu li njeni roditelji preko vikenda u Grocku, što bi moglo da znači da subotu i nedelju provodimo same, u njenom stanu. Da se ludiramo, slušamo muziku, malo tračarimo o našem starom društvu... Podigla sam slušalicu i na engleskom čula: "Dobro veče, da li je to Beograd, stan...da li je to...Na vezi je Majkl". Već zaboravljeni Majkl, biznismen, ključar mog raja, stražar na kapiji iza koje su čekali moji snovi.

Nesvesno sam ustala iz fotelje i počela da šetam po sobi. On se izvinjavao zbog nejavljanja. Pričao je da su on i I-iafez bili u Kanadi, da su mislili na mene ali su, rekao je, hteli da mi ostave što više vremena za razmišljanje. Ponuda je i dalje bila aktuelna. "I šta ste odlučili?" - zapitao je Majkl. "Prihvatam" - rekla sam kao iz topa. "Onda je sve u redu" - kazao je on - "recite mi samo adresu i dobićete za dan-dva avionsku kartu za Rim". "Laku noć, laku noć". Počela sam da skačem po sobi od veselja. Valjala sam se po podu, htela da vrištim od radosti, ali sam se suzdržala, znajući da otac i majka spavaju u drugoj sobi.

Celu noć nism spavala. Oko osam sati nazvala sam Svetlanu i rekla joj da je poziv konačno stigao. I ona je bila srećna, ali je žalila što se više nećemo vidati. Ja sam joj obećala da ću sve učiniti da i nju povučem sa sobom, samo kad učvrstim svoje veze. Zamislite, kakav sam idiot bila. Verovala sam da me čeka unosan posao i da ću još biti u situaciji da pomažem drugima.

Četvrti dan nakon poziva na vrata našeg stana zazvonila je devojka mojih godina. Predstavila se da je iz turističke agencije i pitala jesam li ja ta i ta. Kad sam potvrdila, dala mi je avionsku kartu za Rim. Iste večeri, ponovo me je zvao Majkl i kada je čuo da sam dobila kartu, dogovorili smo se za ostale detalje. Rekao je da će me sačekati u Rimu, na aerodromu. Uzbudenje se videlo na meni svakog trenutka. Počela sa da se pakujem, iako je avion leteo tek za 48 sati. Tek tad sam čaletu i kevi rekla o čemu se radi. Majka je plakala, a čale je samo čutao. Videla sam da mu je žao. Samo što nije zaplakao. Onda se digao iz fotelje i rekao: "Sunce tatino (tako me zvao od malena), imaš dvadeset godina, pametna si. Mi ovde nismo u stanju ništa da ti pružimo, nismo u stanju ni da ti damo za džeparac. Ako si odlučila, neka ti je Bog na pomoći". Ja sam plakala. Čulo se zvono na vratima. Bio je to moj stariji brat Čeda. Oženio se 1990. godine i preselio se na Čukaričku padinu. Živeli su kod ženine majke. Kad je čuo o čemu se radi, samo je vrteo glavom: "Gde baš tebe da nadu od tolikog sveta. To je meni sumnjivo, ali kako ti odlučiš, tako će da bude. Ja ti ne preporučujem da ideš" - jedino mi je to tada Čeda kazao. Ništa moju odluku nije moglo da poromeni. Na dan odlaska poljubila sam kevu i čaleta. Došla je i Svetlana. Na JAT-ovom terminalu kod Slavije sela sam u autobus za surčinski aerodrom. Svi smo plakali. Let do Rima je bio udoban. Bio je to let u bolju budućnost, mislila sam tada. Uživala sam u svakom trenutku, zamišljala stan u nekoj luksuznoj četvrti, videla sebe na modnim revijama, na večerama u elitnim restoranima. Sa velikim uzbudenjem kročila sam na tlo Italije.

Na aerodromu me zaista čeka Majkl. Medutim, umesto da krenemo u grad ostali smo na aerodromu. Objasnio mi je da hitno moramo u Ujedinjene Arapske Emirate, jer su mu, kazao je, pre nekoliko sati javili da se tamo sastaje nekakav bord direktora na kojem mora da bude, te da bi bilo dobro da i ja odem i tamo upoznam vlasnika kompanije, što je inače retka prilika, prava privilegija, kazao je Majkl. Naravno, za dva dana se vraćamo u Italiju. Čekali smo u aerodromskom restoranu tri sata. Možda nešto više. Ručali smo, popričali, malo prošetali i došlo je vreme za poletanje. Dakle, bila

sam već u tom svetu snova. Letim za tamo neku zemlju za koju sam u životu čula deset puta. Moj život; na velikoj nozi je počeo. Let je trajao mnogo kraće nega što sam pretpostavljala. Kada sam izašla iz aviona bila je noć. Vrela noć sa nebom punim zvezda i svetlima grada u blizini. Majkl je odjednom postao nekako čudno nervozan, samo se smešio, ali usiljeno i namešteno, govorio mi da ću biti oduševljena gradom. "A gde sam ja to Majkl" - upitala sam u jednom trenutku. "O, ja se izvinjavam, ti si u Dubaiju" - kazao je.

. Ispred aerodromske zgrade dočeka nas je ogroman automobil. Imao je šest vrata i pregradu za vozače. Napolju je temperatura bila sigurno oko 30 stepeni, iako je bila noć, a kada smo seli u kola gotovo da mi je, već nakon deset minuta vožnje, bilo hladno. Klima-uređaj je funkcionisao savršeno. Majkl me ponudio šampanjcem iz malog bara smeštenog na sredini, između naših nogu.

Posle tridesetak minuta vožnje zaustavili smo se ispred jedne palate savršene lepote. Okretala sam se da vidim o kojem je hotelu reč, ali uzalud, ništa nije pisalo. Majkl me je zamolio da sačekam. Izašao je napolje i izgubio se u zelenilu koje je raslo sa obe strane staze, uradene od belog kamena. Čekanje se odužilo, a onda je Majkl došao sa još jednim čovekom, Arapinom, ali ne onim koji je bio u Beogradu. Izašla sam iz kola i sa bujnom plavom kosom, crvenom suknjom pripijenom uz telo, zelenim očima i 175 centimetara visine očito ostavila izuzetan utisak na Arapina. Gledao me je duže nego što je to bilo pristojno, a onda pokazao rukom prema ulazu. Krenula sam nesigurnim korakom, iza mene je išao Majkl, a na kraju naš "domaćin". Staza nije bila od prostog kamena, kao što mi se učinilo, već od mermera.

Na kraju staze bilo je ogromno proširenje, ispred ulaza u vilu, sa velikom fontanom u sredini. Osetila sam svežinu vode, ali i miris mora, koji je dolazio sa laganim vetrom. Sećam se da sam u jednom trenutku pomislila šta li sada rade moji u Beogradu.

Stepenicama smo se popeli u prostrani hol,~prepun zelenila i veštačkih slapova. Nikada u životu, ni na filmu, nisam videla takvu raskoš. Seli smo na male fotelje, posadene oko jednog niskog stola. Sve je bilo uredeno u arapskom stilu. Kasnije ću saznati da je taj, kao i sav drugi nameštaj u palati, vili, ne znam kako da je nazovem, bio pozlaćen 24-karatnim zlatom. Zazvonio je telefon i naš domaćin se povukao dvadesetak metara da završi razgovor. Iskoristila sam taj trenutak da upitam Majkla gde se ja to nalazim šta je ovo, sanjam li ja. "Draga moja", kazao je Amerikanac, "ti danas ulaziš u priču iz bajke, od danas za tebe ništa neć biti kao pre". I zaista nije bilo.

Večerali smo u jednoj ogromnoj sobi. Posluga je bila isključivo muška, a pravo da vam kažem pojma nemam šta smo jeli. Majkl mi je sugerisao šta i kako da uzimam sa stola, koji je bio prepun hrane i voća. Kada smo završili, Majkl je upitao jesam li za to da prošetamo po vrtu oko palate ili ću da idem na spavanje. Odlučila sam se za ovo drugo. Pozdravili smo se i nakon toga Majkla nikada više u životu nisam videla. Stepanicama, koje su vodile iz sobe u kojoj smo večerali, popela sam se za jednim starijim čovekom, članom posluge, do višeg nivoa. Zaustavili smo se kod velikih vrata sa polukružnim završetkom. Ušla sam unutra, svetla su bila upaljena, a taj stariji gospodin ostao je na ulazu. Na prilično lošem engleskom rekao mi je da u slučaju da mi išta zatreba pritisnem dugme, smešteno kod plave noćne lampe.

Našla sam se u nekoj vrsti apartmana, koji se sastojao od jedne velike, jedne male sobe i kupatila većeg nego osrednji jednosoban stan. Nakon što sam se istuširala, izašla sam na balkon. Palata je bila okružena zelenilom, iako sam bila u zemlji u kojoj je voda cenjenija nego nafta. Imala sam osećaj da je voda svuda, u fontanama, slapovima na ulazu, da se "čuje" iz parka, kao da je reka u blizini. Kasnije sam ustanovila da se u okolini palate nalaze čak tri bazena različite veličine.

Probudilo me sunce u sobi. Nisam imala osećaj za vreme, nisam znala ni koji je dan, koliko je sati. Pozvala sam poslugu i kad se na vratima pojavio jedan mladić mojih godina upitala sam za Majkla. On je samo odmahnuo glavom. Tražila sam doručak i nekoga sa kim ću da razgovaram. Povukao se dva tri koraka nazad i otišao. Uskoro je stigao gurajući kolica sa hranom.

Posle doručka spustila sam se u prizemlje u nameri da prošetam. Na ulazu, kao da je iz zemlje nikao, pojavio se jedan ogroman čovek. Rekla sam mu na engleskom da želim u šetnju, da sam u gostima, spominjala sam Majkla. On je samo čutao, kad sam završila, uhvatio me za rame, gotovo grubo i vratio unutra. Tumačila sam to kao nesporazum i čekala da se pojavi Majkl. Negde iz zidova dopirala je orijentalna muzika, koja me prenosila u drugi svet, u prostor izvan palate, pošto je ta gradevina, iako radena u orijentalnom stilu, iznutra bila evropski uredena. Samo su neki njeni delovi i

detalji podsećali na mesto gde se nalazimo. Posle nekoliko sati sedenja postala sam nestrpljiva. Prilično oštro obratila sam se jednom od čuvara ili domaćina, davo će znati kakva im je uloga bila. On me saslušao, bilo je jasno da me je razumeo i ubrzo se negde izgubio. Vratio se za deset minuta. "Budite ljubazni", kazao je, "i podite za mnom". Išli smo jednim polumračnim hodnikom, možda tridesetak metara i zaustavili se pred velikim belim vratima. Ušli smo unutra. Soba je bila polukružna, nevelika, a sa desne strane sedeo je čovek, star oko šezdeset godina. Ljubazno me pozdravio, rekavši da zna za moj dolazak i da mu je žao što sam čekala. Pozvala sam se na Majkla i Hafeza. On je samo klimnuo glavom, zatim prišao stolu i pritisnuo dugme na nekom uređaju, postavljenom kod telefona. Nije prošlo ni minut, a iza mojih leđa su se otvorila vrata. Okrenula sam se i silno obradovala~ Na njima je stajao Hafez. Konačno, pomislila sam, bar jedan od njih dvojice.

Međutim moj beogradski poznanik samo je hladno pružio ruku, klimnuo glavom i okrenuo se onom starijem gospodinu, očito njegovom šefu. Ništa mi nije bilo jasno. Razgovarali su nekoliko minuta na jeziku koji nisam razumela, očito na arapskom i posle toga Hafez me pozvao da podem sa njim. Iza nas, na svega dva-tri metra išao je jedan snažan mladić. Pokušala sam da saznam nešto dodatno od Hafeza. Pobogu znamo se, mislila sam, nadajući se da je ono maločas bila samo gluma, kurtoazija, odnos radnika i pretpostavljenog. Ne, Hafez je hladno odbio razgovor, grabeći korak ispred mene. Izašli smo napolje. Gotovo da sam se srušila od topline koja me je zapljusnula izlaskom iz palate. Nikad nisam osetila takvu vrelinu. Verujem da je bilo 50 stepeni. Obišli smo palatu sa leve strane, prošli pored jednog manjeg bazena i nakon tridesetak metara ušli u veliki depadans, koji je imao svoje osobenosti u odnosu na ostatak palate tako da bi mogao da bude zasebna celina.

Hafez me pozvao u jednu poluotvorenu prostoriju. Naš pratilac je ostao na ulazu. Seli smo. On je zapalio cigaretu, ošinio me dugim pogledom i izgovorio rečenicu koja me je prikovala za fotelju: "Gospodice, ništa nije onako kako vi mislite. Ništa nije istina od onoga što smo vam Majkl i ja govorili u Beogradu. Vi nećete voditi nikakav butik, niti ćete bilo šta raditi. Vi se nalazite pod zaštitom jednog mnogo bogatog čoveka. Jedina vaša obaveza je da budete lepi, negovani, nasmejani i spremni svakog časa na njegov poziv".

Čitala sam. Misli su mi se kovitlale u glavi. Da nije nekakav mecena, pomislila sam ili bogataš koji vodi neku modnu ili sličnu agenciju. Smogla sam snage da konačno upitam Hafeza našta moram da budem spremna. "Da ga zadovoljite kao muškarca, kad god on to poželi, gospodice" - saopštio mi je Hafez.

Soba u kojoj smo sedeli počela je da se okreće oko mene. Bila sam poražena. Osećala sam se kao poslednja budala, prevarena i naivna. Došlo mi je da vrištim, ali nisam imala snage ni mali prst da pomerim. - Prebolećete to - čula sam Hafaza gde govori. Ustao je i zamolio me da podem sa pratnjom do svoje sobe. - Mi ćemo se vidati povemeno. Budete li pametni ništa vam se neće desiti - rekao mi je beogradski poznanik i otišao. Jednim manjim hodnikom prošli smo troja vrata, kao da ulazimo u trezor, a onda je moj vodič, čuvar, pojma nemam šta je bio, pokazao male stepenice za gore. Na vrhu su bila vrata. Kada sam prišla bliže videla sam na njima moje ime. Nisam mogla da verujem. Kad sam ušla, čuo se ključ. Soba je imala kupatilo i mali balkon kroz koji je ulazilo sunce. Sela sam na krevet i najpre čitala, a onda su počele da mi teku suze. Pred očima su mi se nizali likovi čaleta, keve, slika Beograda, brata Čede, likova iz mog društva. Videla sam Beograd kao na dlanu i bila spremna da dam život istog trenutka samo da ga još jednom vidim. Dugo nisam mogla da se smirim.

Padale su mi na pamet razne ideje: da se ubijem, obesim, da isečem vene. Izašla sam na balkon nošena idejom da pobegnem i još jednom se uverila koliko sam naivna. Ispod balkona stajao je naoružani stražar, ogrnut belim omotačem i obučen u nešto što je ličilo na suknju. Imao je sunčane naočare i podigao glavu čim sam se pojavila na balkonu. Dvadesetak metara od njega, uvučen u rastinje, stajao je još jedan stražar. Sa leve i desne strane bili su identični balkoni, iz čega sam zaključila da je taj deo palate nešto kao hotelski smeštaj, da ima identične sdbе. I iznad mene je bio balkon. Odnekud je dopirala mužika, evropska muzika i to me je ohrabrilo. Čula sam da se vrata otvaraju, okrenula sam se i videla da u sobi ulazi jedan stariji gospodin niskog rasta. Nij~ bio Arapin. I to je bio mali tračak svetla u mraku koji se stvorio oko mene.

- Gospodice, pretpostavljam da znate gde se nalazite i da su vas upoznali zašto ste ovde dovedeni - obratio mi se. Klimnula sam glavom. - Sedite, molim vas - kazao je on, sedajući istovremeno na dvosed. Nevažno je kako se ja zovem počeo je priču moj gost i nastavio. - Ja sam u službi čoveka kojeg ćete uskoro upoznati. On vas je kupio na određeno vreme. Možda ne izgleda tako,

ali jeste tako. Gledajte, u ovom delu palate, gde se sada nalazimo, pored vas živi još trideset jedna devojka, lepote slične vašoj. Gospodice, ovo je neka vrsta harema. Vi biste morali da znate šta je harem, ja u ovim podacima vidim da dolazite iz Jugoslavije, odnosno Srbije. Mnogo znam o tom delu Evrope, rođen sam u Austriji, a ovaj posao radim deset godina. Turci su vladali vašim narodom vekovima i vi znate šta je to harem. Bićete ovde četiri godine. Biće vam kao u raji. Vaše je samo da saradujete. Posle četiri godine na vama je da odlučite gde ćete da živite. Moj i vaš gazda će vam kupiti stan u bilo kom delu sveta. Uskoro ćete upoznati Gospodina - kazao je i napustio sobu.

Opet sam počela da plačem. Sutradan sam, posle ručka, dobila pravo na šetnju. Nakon pola sata tumanjanja po parku prepunom stražara, prošla sam pored dvojice ljudi obučenih u tradicionalnu arapsku nošnju. Stajala sam su sa strane, gledali u mene i nešto komentarisali. Onaj krupni me pozvao da stanem. Okrenula sam se, ispred mene je stajao čovek šezdesetih godina, oko 170 santimetara visine, sa kratkom negovanim bradom. Skinuo je sunčane naočare, nekoliko puta me pogledao od glave do pete i na tečnom engleskom upitao kako se osećam. - Ostavite me na miru, molim vas - odbrusila sam i nastavila da hodam. Kasnije sam saznala da je to bio Gospodar. Saznala sam i to da sam bila puštena u šetnju samo zato što je on, zatekavši se u parku, zatražio od svojih ljudi da mu pokažu novu devojku.

Vračajući se u sobu, u hodniku sam zajedno sa svojom pratnjom naletela na jednu devojku, moje visine i izuzetne lepote. Zastale smo obe i gledale se. Obuzela me radost, koju nisam mogla da opišem. Kao da sam videla nekog svoga. ~ Helou - rekla je ona. - Govoriš li engleski? - Da, odgovorila sam. Sjajno - uzvratila je lepa brineta. - Ja sam Anet. Iz Holandije sam, naći ćemo se na bazenu. Tamo ćemo razgovarati - rekla je i odšetala. I njena i moja pratnja, dva snažna čoveka, posmatrala su nemo naš susret i nisu reagovali. Krenula sam prema sobi. Nesećanja koja su me preplavila posle susreta sa mladom Holandankom kao da su me vratila u život. Razmišljala sam kako da ponovo dodem do nje, želela sam taj susret, a onda sam sebe uhvatila u razmišljanjima da želim i susret sa Gospodarom. Vuklo me ono što ne poznajem, neizvesnost je bila strašna. Bilo mi je jasno da nemam izlaza i zato sam htela da upoznam čoveka koji me je doveo kao robu. Smenjivale su se u mojoj glavi scene iz filmova, koje sam gledala, a u kojima se na bilo koji način provlače haremi. Nastojala sam da se setim nekih pročitanih knjiga ili nečeg što je moglo da podseća na tursku vladavinu u Srbiji, na priče o lepim hanumama iz sultanovog harema, lepoticama koje su imale samo jedan zadatak - da zadovolje svog gospodara.

Prošlo je nekoliko dana a moja svakodnevica bila je siva. Dosada, samoća, crne misli. Stalno sam maštala o Beogradu. Vračala se noću u njega, šetala Adom Ciganlijom, a ujutru, kada bih se probudila, opet plakala. Onda mi je iznenada, posle obilnog ručka, moj stražar saopštio da ću ići u malo dužu šetnju. - Spremite se - kazao je on - za pola sata sam ovde kod vas. Kada je došao, krenuli smo produžetkom hodnika, prošli kroz jedna mala vrata, spustili se niz nekoliko stepenica i ušli u veliku prostoriju sa staklenim vratima. Ta vrata su se otvarala i zatvarala po sistemu foto-čelije. Napolju je opet bilo izuzetno vruće. Bila sam samo umotana u lagano belo platno. Nakon dvadesetak metara hodanja stazom ušli smo u neko žbunje, kao u tunel. Bila je prijatna hladovina i nakon nekoliko desetina metara skrenuli smo desno, pa opet levo. Ispred nas je, kao iz raja, izronio predivan bazen, nepravilnog oblika, sa kaskadom na jednoj strani, slapom koji gotovo da se nije čuo.

U bazenu i pored njega bilo je, koliko sam uspela da procenim na prvi pogled, dvadesetak devojaka. Nije se moglo reći koja je lepša. Za savremene ukuse svaka je imala po nekoliko kilograma viška, ali za ukuse prostora na kojem smo se našle bile su idealne.

Čovek iz moje pratnje mi je pokazao da se mogu osvežiti u bazenu. Rekla sam mu da nemam kupaći kostim, a on mi je pokazao na jednu malu prostoriju, svu u cveću, sa desne strane bazena. Prošetala sam do nje, nije bilo vrata, a na sredini prostorije stajao je sto na kojem su bili poredani preparati za negu tela, najboljih i najpoznatijih svetskih firmi. Na povećoj polici, suprotno od vrata, bili su kupaći kostimi, videlo se neupotrebljavani. Izabrala sam jedan, obukla ga i spustila se u bazen. Na desetak metara od ruba bazena bio je zid visok oko tri metra i tako na dve strane. Ostale dve zatvarala je palata, odnosno njen depadans. Između zida i ruba bazena bili su pravi nanosi cveća, među kojima je dominiralo rastinje ružičastih cvetova. Sve je delovalo kao iz bajke.

Okretala sam se oko sebe, zamahivala plivajući, a onda sam osetila nečiju ruku na ledima. Bila je to Holandanka. Silno sam se obradovala, ali ona je odmah otplivala na drugu stranu. Shvatila sam to kao poziv i krenula za njom. Sačekala me ispod slapa, uranjajući u vodu i pojavljujući se iznad nje.

- Znam kako se osećaš, ja sam ovde dve godine. Biće prilike za razgovor, od danas češ često biti sa nama, ali vodi računa da previše ne razgovaraš ni sa jednom od nas. Zapamti samo jedno, odavde niko nije pobjegao i ne misli o tome. Svaka od nas ima različita iskustva, sve zavisi od tebe. Znam da su ti rekli o četvorogodišnjem boravku i stanu u bilo kojem kraju sveta, ali nijedna od nas ne zna da li je to istina. Nekoliko devojaka otišlo je odavde za ove dve godine, ali ko će znati gde. Na ovaj bazen možeš da dođeš svakog dana, ali više bih volela da se vidamo u teretani. Tamo češ verovatno sutra - rekla mi je Anet i otplivala.

Često smo se sledeće nedelje vidale na bazenu i u dvorani sa najsavremenijim spravama za bildere. Ona je nekako isposlovala da radimo zajedno, spravu pored sprave. Kasnije mi je kazala da je uspela u tome zahvaljujući jednom od ljudi iz pratnje, stražara, koji pokazuju više razumevanja za želje devojaka nego drugi. - Oni su bezopasni - nasmejala se Anet, pokazujući na naše stražare. - Ni jednu od nas prstom nisu dotakli - kazala je Holandanka. Od nje sam čula da su ostale devojke uglavnom iz Evrope i da su neke od njih, po sopstvenom priznanju, pre dolaska u Dubai bile prostitutke visokog ranga. Dakle ona kategorija koja "radi" po luksuznim hotelima i kao pratnja poslovnim ljudima najviše klase. Zaboravila sam da kažem da je dva dana po dolasku počeo je lekarski pregled - vodali su me od stomatologa do ginekologa i nakon detaljne medicinske kontrole moga tela rečeno mi je da sam izuzetno zdrava. Sve devojke su prolazile taj put, a Anet mi je kazala da su takvi sistematski pregledi dva puta godišnje.

- Jesi li bila kod Gospodara - upitala me jedno popodne na bazenu moja prijateljica Holandanka. Kad sam joj rekla da nisam samo se smejala, odbijajući da govori detalje. Pošto sam sa njom postala vrlo bliska, osećala sam da je osoba od poverenja. Upitala sam je koliko često ostale devojke odlaze u odaje čoveka čije smo vlasništvo. - Draga moja, toliko retko da se na to i zaboravi - odgovorila je - ali zato postoje drugi načini da zadovoljiš ono što priroda traži od tebe - kazala je zagonetno se smešeći. Istog dana, naveče, moj sobar je upitao želim li da večeram u sobi ili možda u bašti, sa još nekoliko devojaka, jasno, tražila sam ovo drugo, iznenadena ponudom. Ali, osetila sam da se nešto menja u tretmanu prema meni. Verovala sam da je prošao period ocenjivanja, probe ili nečeg sličnog. Na večeru sam otišla, jasno u pratnji. Proveli su me kroz jedan deo parka. Shvatila sam da prolazim nedaleko od bazena. Iza žive ograde ugledala sam svetlo. Došli smo do ulaza i ja sam shvatila da je to mesto gde ću da večeram. Na uzdignutom podijumu bilo je dvadesetak stolova, bašta je bila elipsastog oblika sa vodom okolo i jednom malom fontanom u sredini. Cveća je bilo neubičajeno mnogo, možda čak i više nego oko bazena. Nikad mi neće biti jasno kako su i na koji način doveli toliku vodu u palatu i oko nje, u te silne bazene, fontane, veštačke vodopade.

Određeno je da za večerom sedim sa jednom devojkom koja je bila mojih godina, imala je tamniju kosu od moje ali mogla se smatrati plavušom. Razgovor smo počele ocenama hrane, a onda me ona, na prilično lošem engleskom, upitala iz kojeg sam kraja sveta. Spomenula sam Evropu - Draga moja, sve smo mi ovde iz Evrope. Možda su dve tri Amerikanke, ali pitam te iz koje zemlje. Spomenula sam Jugoslaviju, na šta je moja sagovornica podigla glavu i malo zadržala pogled. Nastavila je da jede i čuti. Kada su moj i njen čuvar odšetali do stola sa pićem i počeli razgovor, udajeni od nas dvadesetak metara, moja nova poznanica je poluglasno rekla.

- Ja sam Čehinja: Znam Jugoslaviju, tamo sam dolazila na letovanje sa roditeljima. Iz kojeg si dela Jugoslavije?

- Iz Srbije - kazala sam.

- Ovde je do pre pet meseci bila jedna devojka iz Srbije, ali nisam se družila sa njom i ne znam kako se zvala - rekla je Čehinja.

Ja sam se prosto skamenila. Nisam mogla da verujem. Pitala sam je da li je sigurna, a Irena je, jer tako se Čehinja zvala, potvrdno klimnula glavom. Tražila sam da mi opiše tu svoju zemljakinju, koju je zadesila ista sudbina. - Bila je slična tebi, samo malo niža i spominjala je često Beograd i Novi Sad, tako da nisam sigurna gde je živela pre dolaska - kazala je Irena. Nakon večere, dugo sam stajala na balkonu i osluškivala glasove noći. Osećala sam tišinu i mir koji bi za svakog neupućenog bio opijajući, ali ne i za nas koje smo ovde i koje znamo šta se krije iza zidina predivne palate. Razmišljala sam o toj devojci, htela sam da saznam još nešto, sa kim je bila posebno dobra, kako se zvala, u kom delu palate je bila, zašto je nema, da li ona pripada onim devojkama koje su "odslužile" svoje četiri godine i sada vidaju "rane" u nekoj od svetskih metropola. I to mi je postala uteha, ta

promisao da ću za ovo što me snašlo ipak dobiti neku nagradu. Bio je to novi dokaz poraza.

Sutradan, nakon doručka, moj čuvar je predložio da prošetamo. Znala sam da ne smem da odbijem. Cutala sam i krenula uporedo sa njim. Verovala sam da me vodi kod Gospodara, da je došao trenutak zbog kojeg sam ovde. Obilazili smo delove palate, laganim korakom, koji mi je ostavljao dovoljno vremena za razgledanje. Divila sam se raskoši, predivnim a krajnje jednostavnim detaljima urađenim u orijentalnom stilu, parku koji mi se učini nepreglednim, a u stvari je bio savršeno isprepletan i obrastao u zelenilo. Sve je to davalo utisak veličine, monumetalnosti. Zastala sam da uberem jedan izuzetno lep cvet, jarko crvene boje. Moj stražar je samo klimnuo glavom. Prošli smo pored jednog bazena za koji nisam znala, a ono što me iznenadilo bila je diskrecija. Naime, stražar me povukao za ruku, dajući mi do znanja da krenem jednom stazom u desnu stranu. To nas je dvadesetak metara udaljilo od bazena, inače mnogo manjeg od onog u kojem sam se kupala. Krajičkom oka zapazila sam da je u bazenu nekoliko devojaka i da su sve na okupu i to oko jednog muškarca. Kada sam zastala da se uverim u ono što mi se učinilo, moj stražar je stao ispred mene i pokazao da nastavim put. Vodio me do bioskopske dvorane, za koju takode nisam znala, do velike biblioteke i kroz jedan prostor veličine rukometnog terena, koji bi se mogao opisati samo kao botanička bašta, jer je na relativno malom prostoru raslo mnogo različitih biljaka - drveća i zelenila.

U sobi sam se odmarala, slušajući muziku sa jednog od kanala radio-prijemnika, koji to u stvari nije bio. Imala sam mogućnost da pritiskom na jedno od četiri dugmeta slušam određenu vrstu muzike. Mogla sam da biram klasiku, rok-en-rol, džez i orijentalnu muziku. Nikada pre nisam slušao klasiku, ali sada mi je godila.

Odjednom sam na vratima začula kucanje. U sobu je ušao moj sobar, stražar, davo će ga znati šta mi je bio, a iz njega Hafez. Ljubazno se poklonio, upitao jesam li dobro raspoložena, kakva je hrana i slične gluposti. Gledao me pravo u oči i rekao:

- Gospodice, Gospodar želi da vas vidi. Večeras ćete biti u njegovim odajama. Spremite se, doći ćemo po vas posle večere.

Jasno, nisam mogla ništa da jedem. Glavno jelo nisan ni okusila, za stolom sam sedela sa jednom devojkom i Francuske. Ona je bila izuzetno dobro raspoložena. Pojela sam samo jedno parče ananasa i krenula ka sobi, ali moj stražar usmerio u drugom pravcu. Išla sam za njim. Posle pedesetak metara, malo parka malo nekakvog hodnika, ušli smo u jednu prilično veliku sobu, koja je na sredini imala ukopanu ogromnu kadu. Unutra su bile dve devojke koje sam videla na bazenu. Bile si gole i nisu obraćale pažnju na mene i mog pratioca. Doduše, on je odmah napustio sobu, a ja sam ko poslednja budala stajala i gledala u zid.

Čula sam da me je jedna od onih devojaka doziva. Okrenula sam se i videla da mi daje znak da se skinem u mali bazen-kadu. Lagano sam skinula odeću sa sebi i ušla u vodu koja je mirisala kao i cela soba. Voda je imala neku čudnu zelenkastu boju, ali ubrzo sam shvatila da ona dolazi od raznih tekućina za kupanje, koje su stajale sa strane u staklenim posudama i koje su moje devojke sipale povremeno u vodu. Jedna od njih mi je prišla, pomilovala me po grudima i upitala da li mi je ovo prvi put da idem kod Gospodara. Klimnula sam glavom. - Ne plašiti se - kazala je ona - nas dve imamo iskustva. Posle pola sata, možda ceo sat, nisam imala osećaj za vreme, u sobi se čula muzik nekog, meni nepoznatog, muzičkog instrumenta. Trajalo je to nekoliko sekundi, devojke su izašle iz bazena. Došlo je vreme da upoznam Gospodara.

Bile su ogrnute u neke svilene omotače. Krenula sam malim hodnikom. Ispred nas je išao jedan mladi čovek, koji mora da je stajao iza vrata dok smo se kupale. Priznajem imala sam tremu ili nešto slično tome.

Vrata su se otvorila i nas tri smo ušle u sobu koja je, kad sada vraćam film i pokušavam da je procenim, imala oko 100 kvadratnih metara. Kao dobar četvorosoban stan. Soba je imala dva nivoa. Nekoliko metara od ulaznih vrata počinjao je drugi nivo, viši od prvog za tridesetak santimetara. U tom delu sobe stajao je ogroman krevet, presvučen crvenom svilom. Nikada u životu nisam videla toliki krevet. Njih dve su se bacile i počele da se valjaju po ležaju. Gledala sam oko sebe, a onda začula da se levo od mene otvaraju vrata. Pogledala sam i videla čoveka kojeg sam odmah prepoznala. Bio je to onaj gospodin koji me pre više dana, kada sam prolazila parkom, pozvao i kojem sam prilično drsko odbrusila da me ostavi na miru. Bila sam kao paralizovana. To je, dakle, moj Gospodar, za čije uživanje Majkl i Hafez putuju po svetu, nalaze zgodne i lakomislene devojke, kakva sam i sama i dovode ih ovom čoveku na uživanje. On je išao prema meni. Stavio mi je ruku na struk i

lagano kružio po mom stomaku, pošto sam stajala poluokreeriuata prema njemu. Imao je krupne crne oči, malo veći nos i brkove, koji su bili prošarani sedim dlakama. Pokazao mi je prema krevetu, na kojem su se one dve kikotala i valjale, posve gole.

Krenula sam i u trenutku shvatila da on drži deo mog svilenog ogrtača u ruci. Krenula sam odlučnije i u trenutku ostala bez ičega na sebi. Jednu nogu sam sa isturenim kolonom stavila na krevet i ostala da stojim. Gledala sam devojke koje su izvodile neku igru. Osećala sam njegov pogled po sebi, a onda i njegovu ruku na mojim ledima. Milovao me od vrata do polovine leđa i moram priznati da mi je bilo prijatno, a onda je spustio ruku i počeo da mi miluje zadnjicu. Drugom je prelazio prstima preko mojih grudni, čije su bradavice jasno davale do znanja da mi sve to prija. Trajalo je nekoliko minuta, a onda je on legao nasred ležaja.

Sknuo je odeću sa sebe, nekakav ogrtač sličan našem i za svoje godine nije imao ružno telo. Devojke su znale šta treba da rade, počele su da ga masiraju blagim pokretima: jedna od kolena prema gore, a druga od ramena prema preponama. On je zatražio da legnem pored njega. Ljubio me po vratu i ramenima, a ja sam krajičkom oka videla da jedna od devojaka oralno zadovoljava Gospodara. Ubrzo je to radila i druga.

Za to vreme on me ljubio, najviše po ramenima i grudima. Sećam se da je divno mirisao i uopšte soba je imala neopisivu atmosferu iz koje je izlazila neka energija, uzbuđenje, nešto što je teško definisati.

Ubrzo je jedna devojka sedela na njemu. Ona druga je ljubila Gospodara, a on je rukom istraživao moje telo. Došao je red na mene. Menjale smo se sve tri nekoliko puta. Priznajem da sam uživala. Sve smo se trudile da ga zadovoljimo, taj odnos se pretvorio u igru u kojoj nije bilo grubosti, igru koja je trajala satima. Na kraju smo svi klonuli i zaspali. Iz sna me probudilo milovanje. Bio je to Gospodar. Kroz prozor sam videla da je svanulo. Devojke su spavale i ja sam, nemajući izbora, a nije mi bilo do seksa, prihvatila igru. Imali smo kratak odnos, kratak, ali silovit tako da su se njih dve probudile. Dodatno su stimulisale Gospodara, a kad je se sve završilo on je otišao do bara u jednom delu sobe i sipao nam piće. Iskapila sam. Gledao me i rekao: - Bila si divna. Videćemo se vrlo brzo. Poljubio me u rame i izašao iz sobe. Nas tri smo smo opet otišle do one sobe sa bazenom i tamo provele dva-tri sata. Začulo se kucanje na vratima kada smo se okrenule videle smo samo jednu ruku koja je ugurala unutra kolica sa pićem. U sredini je stajao šampanjac u ledu. Otvorila sam ga i sa zadovoljstvom popila. Devojke su rekle da je to od Gospodara i predstavlja znak njegovog zadovoljstva.

Posle ručka spavala sam dva-tri sata. Probudila sam se i otišla pod tuš. Zazvonio je telefon, koji inače retko zvoni, i predstavlja vezu između mene i mog čuvara. Upitao me je jesam li za šetnju ili za odlazak u teretanu. Odlučila sam se za šetnju. - Budite spremni za trideset minuta - kazao je i spustio slušalicu. Ja sam se svalila na trosed i pokušavala da u sećanju prebiram po onome što se noćas dogodilo. Bilo je to moje prvo iskustvo te vrste. Vodila sam ljubav sa muškarcem u prisustvu još dve ženske osobe. Nisam verovala da to mogu, a sada priznajem sebi da mi je čak i prijalo da me one gledaju i da zajedno zadovoljavamo jednog muškarca. Nisam osećala, za divno čudo, grižu savesti, niko mi nije padao napamet - ni moj momak, ni Beograd, ni prva iskustva u seksu. Ništa.

Iz razmišljanja me je trgao telefon. Pomislila sam da me čuvar požuruje, podigla sam slušalicu i jasno začula sa druge strane, na kristalno čistom srpskom j eyiku - Halo, da li me čuješ, halo reci da li me čuješ. - Cujem te, ko je to, ko je to, počela sam da vičem koliko me grlo nosilo. Taj drugi glas, muški glas, stalno je ponavljao da li me čuješ, da li me čuješ, ja sam vrištala i pitala ko je, odakle zove, pitala sam da li je to Beograd... i onda se veza prekinula. Držala sam slušalicu u rukama i nisam mogla da verujem. I dalje sam vikala. Ništa se više nije čulo osim tupog signala. Munjevito sam spustila slušalicu, verujući da će telefon ponovo da zazvoni, držala ruke na aparatu i tresla se. Prolazili su minuti, telefon je čutao.

Držala sam telefon u rukama i bila u šoku. Verujem da je prošlo sat vremena pre nego što sam se pomerila. Šta mi je sve prolazilo kroz glavu! Razmišljala sam kao malo dete: da je neko iz Beograda došao da me spase, da ću uskoro na slobodu, očekivala sam da se otvore vrata i da me moj heroj iznese iz zatvora, palate, harema. Onda sam nekontrolisano počela da plaćem. Šta ako je to najava neke psihičke torture, ako je ovo bio početak? Možda su snimili na traku onaj glas na srpskom i sada će da ga puštaju, možda su snimili još nešto, samo da me zavaraju. Plašila sam se.

Otišla sam do kupatila i dugo sedela u kadi. Prijala mi je topla voda. Gledala sam tupo u jednu tačku. "Vračala sam film" u Beograd. Mislila sam kao nikada do tada na čaleta i kevu, na Svetlanu, celo

društvo. Zamišljala sam gde su sad, šta rade. Tako mi je nedostajala ona dosada, tumananje po Beogradu, moj dosadni nemaštoviti momak, trapavi udvara i.., sve mi je nedostajalo. Pred očima su mi dolazile slik Beograda, prazne Skadarlije, gore prema Trgu Republik~ sebe kako udišem miris lipa, bežim od šmrkova perača ulic< Sečala sam se polusrušene klupe u Pionirskom parki prljavih, a sada tako dragih tramvaja.

Šum vode u kadi podseća me na Dunav i šetnje zemur skim kejom, na čamce koji su prelazili reku kod Ratnog ost va, talase ostavljene iza velikih belih brodova. Te večeri sai odlučila da nešto promenim, odlučila sam da pobegnem. N sam imala ideju, ali počelo je intezivno razmišljanje o bel stvu. Dugo nisam mogla da zaspim. Glasovi noći dolazili s kroz otvorena vrata balkona. Dole u parku čuli su se kora~ stražara. Počeo je da se oseća blagi vetrič, osvežavajuće kri tanje vazduha, tako retko za taj grad i ovo doba godine. P retkim zvukovima, koji su dolazili do mene, znala sam d palata tone u san. Zaključila sam da ne spavaju samo oni št su plaćeni da nas čuvaju, da nas kontrolišu. Možda je ov vreme kada su šanse za bekstvo najveće. Moraču, mislil sam, danima da snimarn situaciju, da procenjujem i plan ram. Ako uopšte postoje šanse da se odavde pobegne. Sutradan sam među prvim devojkama došla na bazex Zagledala sam visoke zidine i stražare postavljene na četi: mesta oko bazena. Bile smo pod punom kontrolom. Htela sam da razgovaram sa Irenom, lepom Čehinjom. Sval' razgovor sa tom devojkom pričinjaao mi je zadovoljstv Osečala sam se posle toga mirnije, kao da sam bila ko psihoterapeuta. Nisam je videla na bazenu, a nisam tome i pridavala neku veliku pažnju. Verovatno je odlučila d ostane u sobi. Sutradan; opet na bazenu, nije bilo Irene. T me malo zabrinulo, pošto je ona bila među najredovnijim na kupanju: Nije bilo dana da ta devojka, velikih grudi uskog struka, ne uživa u ronjenju, skakanju ša daske, zadi kivanju ostalih devojaka. Upitala sam Holandanku zna li gde je Irena. Ona j najpre čutala onda mi blagim pokretom glave dala do znanja da krenem za njom. Doplivale smo do ruba bazena. Ona je čutala i krenula malim štepenicama iz vode. Sledila sam je i legle smo jedna pored druge na udobne ležaljke. Ona je najpre jedno vreme čutala, a onda je, ne okrećući glavu prema meni, hladno izgovorila.

- Irena je nestala pre tri dana. Raspitala sam se kod mog čuvara i saznala da se neće vraćati ovamo. Nije znao da mi kaže radi li se o premeštaju na drugo mesto, otpustu iz harema ili je u pitanju nešto treće. Ja mislim da je ona ovde samo dve godine i sigurno nije otišla zbog isteka vremena.

Na moje dodatno pitanje oko njenih pretpostavki Holandanka je samo čutala i nakon nekoliko sekundi zanjihala glavom levo desno.

- Zaboravi ovo što sam ti rekla i nemoj više da se raspituješ - procedila je kroz zube i bacila svoje vitko telo u vodu. Ostala sam da ležim, sa još većim strahom u sebi. Počelo je da me steže u grudima. Ono opuštanje koje sam osetila prethodnih dana sada je nestalo kao da je rukom odneto. Cvrsto sam verovala da je izlaz u bežanju, ali na pamet mi nije padalo kako i na koji način da se nadem iza zidina palate.

Danima sam pokušavala da nadem pukotinu u zidu koji me je okruživao. Bilo je trenutaka kada sam padala u očajanje, verujući da nema drugog izlaza nego čekati četiri godine, pa šta bude. Otprilike mesec dana nakon mog prvog boravka kod Gospodara dobila sam znak da ću opet u tu ključnu odaju. Stražar mi je rekao da Gospodar želi da me vidi. Prošla sam ceo ritual, kao kod prvog odlaska od bazena do ulaska u praznu sobu i njegovog naknadnog pojavljivanja. Ovoga puta bila sam sama i to me je pomalo čudilo.

Gospodar je ušao kroz ista vrata, bio je raspoložen i pozdravio me izgovarajući moje ime. Ostala sam kod njega oko tri sata. Sve se svelo na dugu predigru i žestok seksualni čin koji mi je, nakon duže apstinencije, prijaao. Poželela sam da to bude duže, a ja nisam bila tarrio da nešto trazim, već da dajem. Bila sam objekat. Pre nego što sam napustila sobu Gospodar me upitao kako mi se dopada palata, jesam li zač voljna, kako provodim vreme. Pričali smo desetak minuta, sam na trenutak zaboravila da pred sobom imam apsolutn vladara mog života. Na rastanku mi je priznao da ga posebno uzbuđuju moje oči, što je objašnjavalo njegov zahtev, stavljan sve vreme seksualnog čina, da ne zatvaram oči.

Opet sam osečala grižu savesti nekoliko minuta po~ povratka u svoju sobu, ali to je sa spavanjem prošlo. Ujut sam doručkovala i zatražila od stražara da me odvede ~ bazen. On me otpratio do bazena i tada, prvi put rekao ~ će biti u blizini, a da mene ostavlja da se opustim i kupa~ plivam,

šta mi je volja. Bila je to promena koja me ohrabril Kao da mi je mozak počeo brže i racionalnije da radi. Leže pored bazena pogled mi se zaustavio na jednom vozilu, liči je na minibus, parkiranom ispred kućice sa parfemima, k pačim kostimima i uopšte priborom za higijenu. Povremet sam vidala to vozilo i znala da je u pitanju mala pokret~ radionica dvojice ljudi koji su bili zaduženi da održava bazen: vode računa o čistoći vode, slapu, cveču oko bazen~ slično. Sinula mi je ideja. Učinilo mi se, naime, da b mogla, u trenucima nepažnje, ući u vozilo i napustiti palat pošto sam procenjivala da se radi o službama iz grada. Poč la sam intezivno da razradujem plan. Za početak sam šeta oko bazena, radeći pokrete iz kojih se moglo zaključiti c gimnasticiram, i bacala pogled na vozilo, ocenjivala koliko prostora ima u njemu.

Ta ideja mi je sledećih dana bila u glavi. Čvrsto sa odlučila da bežim, ali sam strahovala, pošto je stražar moga da bude jedna od odlučujućih prepreka. Opet je dolazio r bazen i sedeo, sa ostalima, na dvadesetak metara od bazen posmatrajući nas.

Toga dana ništa nisam očekivala. Krenula sam priličr kasno na bazen, sve devojke su već bile tamo, a za čudo m stražar je još dvadesetak metara pre nego što smo došli r određište rekao da će biti u blizini i da budem dobra. Bilo n je svejedno šta priča, ali kada sam pored one kućice vide vozilo čistača bazena, osetila sam strujanje u telu. Osetila sam čudnu nervozu koja me terala da nešto uradim.

Po pravilu, momci sa vozilom odlazili su sa bazena oko podne, čim bi završili poslove iza jednog malog zida, koji je od bazena odvajao postrojenje za pročišćavanje vode i regulaciju rada vodopada. Vozilo je bilo parkirano na dva metra od kućice. Odlučila sam u deliču sekunde: treba pokušati. Izašla sam iz bazena, nenametljivo odšetala do male prostorije i tamo se, kao, presvukla u drugi kupaći kostim, što su često radile i ostale devojke. Izašla sam i nezainteresovano se mazala uljem za sunčanje. U stvari, snimala sam situaciju. Kada sam bila sigurna da me niko ne gleda niti obrača pažnju na mene, sagnula sam se i kroz otvorena vrata vozila ušla unutra. Ponela sam sa sobom jedan beli ogrtač i neke kožne sandale. Zavukla sam se iza sedišta suvozača, u prostor gde su bili nabačani neki najloni i čaršavi. Unutrašnjost je bila kao u kabrioletu, ali sa tim prostorom iza sedišta. Mala kabina činila je drugi deo vozila i ona je bila spolja, nije bilo otvora, osim onog koji se mogao smatrati trećim vratima.

Srce je počelo da mi udara kao bubanj. Šta ako se moj stražar vrati, šta ako daju znak za uzbunu. Tresla sam se kao prut, ali nije bilo povratka. U jednom trenutku čula sam korake. Kroz otvorena vrata na mene je pala nekakva mreža. Bila sam pokrivena, ali sve mi je dobro došlo za kamuflažu. Dva čoveka su sela u vozilo, uključen je motor i krenuli smo. Oni su razgovarali na arapskom i naravno, ništa ih nisam razumela. Vožnja je bila duža od godine. Stali su na dva mesta, što me je izludivalo. Očekivala sam pretres, ali sve je prošlo dobro. U jednom trenutku začula sam automobilsku sirenu, a nedugo zatim automobile koji su prolazili pored nas. Bilo je jasno: nalazila sam se izvan palate.

Šta sad, strujalo mi je kroz glavu. Automobil je nakon dvadesetak minuta vožnje stao, jedna vrata su ostala otvorena i ja sam posle nekoliko minuta podigla glavu. Učnilo mi se da se nalazim u nekom skladištu, na prostoru gde je bilo desetak indentičnih ili sličnih vozila. U pogodnom trenutku napustil sam vozilo i kroz mala vrata na ogradi izašla na ulicu. Upal sam u reku ljudi. Pokrila sam glavu ogrtačem, pokušavajući d prekrijem i lice. Uspelo mi je da se nekako maskiram, ali s me odavale moje svetle oči.

Nisam gledala ispred sebe više od dva metra. Oborene glave išla sam kroz gomilu ljudi koji sl vikali. Kao da sam bila na pijaci. Kada mi se učinilo da se graja stišala, oprezno sam podigla glavu i videla da se nalazim i prolazu između dve zgrade, gotovo tunela u kojem je vladala hladovina. Šmugnula sam u jedan ulaz i našla se na mojE razočarenje u nekakvoj agenciji, birou, nisam mogla da odgonetnem šta je u pitanju. - Izvinite - kazala sam na engleskom i brzo se vratila na ulicu, ali sam se okrenula, i ugledala jednog muškarca koji je išao za mnom. Pratio me tridesetak metara i tad sam osetila njegovu ruku. Snažno me stegnuo za podlakticu i nije bilo druge, okrenula sam se i pogledala ga. Imao je opasne crne oči i gustu bradu. Pričao je nešto na arapskom, a izraz lica mu je bio sve opasniji. Ni sama ne znam kako, ali za manje od dva-tri minuta pored mene su bila dva uniformisana lica.

Završila sam u zgradi koju bih mogla da nazovem policijskom stanicom. Niko nije znao engleski, a kada su do

veli starijeg čoveka, u prilično lošem stanju, imala sam sa kime da komuni iram. Govorio je engleski i preveo mi da policija sumnja a sam u Dubaiju zbog prostitucije. Da sam uličarka. Objas 'la ~am da nisam ovo drugo, ali da sam u njihovoj državi zaista zbog određenog vida prostitucije i to ne svojom voljom. Objašnjavala sam tom čoveku i preko njega ostalima u sobi da sam pobegla iz zatvora, iz palate velike raskoši, gde nas tridesetak devojaka činimo harem. Molila sam da me povežu sa Jugoslovenskom ambasadam u Dubaiju.

Oni su razgovarali nešto između sebe. Jedan od njih je napustio sobu, a drugi uzeo telefon i kratko razgovarao sa nekim. Onaj stariji čovek je sedeo pored mene, povremeno me gledao i samo se zagonetno smeškao. Ubrzo je napustio sobu, - a ja sam ostala sa dvojicom policajaca. Prošlo je oko sat vremena kada su se otvorila vrata i na njima se pojavio jedan od stražara iz palate, z harema. Vidala sam ga u pratnji Cehinje Irene. Kao da mi je~mrak pao na oči. Samo je rukom dao znak, : da ga sledim. Odmah kod vrata nas je čekao veliki mercedes. Za dvadesetak minuta prošli smo kroz kapiju palate. Onaj sto je došao po mene ništa nije govorio. Plašila sam se, :predosećajući da me čeka nešto ružno.

Umesto u moj apartman odveo me je u jednu prostoriju zapadnom delu palate. Čim smo ušli unutra dobila sam snazan šamar od kojeg mi se zavrtilo u glavi. Pala sam na pod, , on me podigao i udario još jednom. Bila sam gotovo van svesti i pre nego što sam uspela da napravim bilo kaka pokret u sobu je ušao još jedan snažan muškarac, koji , pomogao onom prvom da me uspravi i priveže, rašireni ruku, za jednu šipku, koja je spajala zidove. Vrhovi prstij na nogama dodirivali su pod, jedva sam se oslanjala, glav mi je padala i nisam mogla da je uspravim. Sve mi je igrao pred očima. Oni su napustili prostoriju.

Ne znam koliko je vremena prošlo kada je jedan od njih opet ušao, pogledao kako sam vezana i bez reči izašao. Pa~ je mrak, u sobi je tamu razbijao trag mesečine, koji je pada~ kroz prozor na drugoj strani zida.

Sve me je bolelo, imala sam osećaj da će mi šake otpasti prste na nogama nisam ni osećala. Bila sam strašno žedna Kada je jedan od njih ujutru ušao u sobu molila sam da mi da vode. On se, očito razumevši, samo nasmejao. Vratio se za desetak minuta i u jednoj povećoj kofi doneo vode. Umesto da mi ponudi da pijem on je stavio kofu na sred sobe i izašao.

Niko se nije pojavljivao celog dana. Izbezumljeno sam gledala u kofu sa vodom. Činilo mi se da će me sopstveni jezik ugušiti. U tim trenucima dala bih život za tu kofu vode, ali svako moje naprezanje donosilo je nove muke. Zatvarala sam oči, ali kad bi ih otvorila voda je opet bila ispred mene. Negde u sumrak čula sam korak ispred vrata. Ušao je jedan od one dvojice, dugo rne gledao, a kada je primetio da su mu oči uprte u kofu sa vodom, pokretom noge prevrnuo je kofu. Voda se prosula po podu. Izbezumljeno sam gledala. Lagano je prišao i nakon pauze od nekoliko sekundi osetila sam strašan udarac u glavi. Za čudo, ostala sam pri svesti. On je i dalje stajao ispred mene. Čuli su se koraci u hodniku. Gledala sam ispred sebe i videla krv, koja je kapala iz mog nosa. Udarac je bio toliko žestok da sam bila u polusvesnom stanju. Otvorila su se vrata i samo sam čula korake, nije bilo snage da podignem glavu. Dobila sam još jedan šamar, mnogo blaži od prvog udarca toga dana. Postalo mi je sve~edno koliko će još udaraca doći, kao da nisam osećala bol. Zelela sam da umrem. Onaj što me je udarao napustio je sobu. Osećala sam da je drugi čovek još uvek tu, ali negde u dubini sobe. Onaj prvi brzo se vratio i sasuo mi na glavu kofu vode. Stresla sam se i malo osvestila.

Ponovo sam čula korake, ali ovog puta tu u sobi. Čovek koji je mirovao prišao je na pola metra od mene. Bio je Hafez. - Gospodice, napravili ste veliku glupost - rekao je Hafez. Morate biti kažnjeni, na nama je odluka kako to da izvedemo. Vi znate da vaš život ovde ne znači ništa. On je u našim rukama. Možete nestati za deset minuta i nikada niko neće saznati šta se desilo. To možemo da izvedemo i bez Gospodara. On će dobiti informaciju da ste imali moždani udar, da vas je ugrizla zmija otrovnica i sve će biti zaboravljeno govorio je Hafez hladno, ali se osećao neki čudan ton u njegovom glasu. Kao da mu je bilo žao.

Uхватила sam se za tu pretpostavku, za tu nadu. Mislila sam da će u njemu ipak progovoriti čovek, da će razumeti motive moga pokušaja da napustim palatu.

Hafez je dao znak čuvaru da me oslobodi. Pala sam na pod, iznemogla, izubijana. Osećala sam nenasnosnu žed, kupčiči ostatke vode prosute po podu. Hafez je neko vreme gledao u mene, a potom su u

sobu ušla još dvojica čuvara. Podigli su me sa poda i povelili kroz hodnik. Više su me nosili nego što sam hodala. Negde na sred hodnika, kod jednog prozora, bio je sto sa noćnom lampom i staklenim kavezom. Okrenula sam se i u kavezu, veličine pola metra, videla ogromnu zmiju.

Prošla me je jeza, setila sam se Hafezove pretnje i osetila kako su krenuli posle petnestak sekundi zadržavanja. Shvatila sam poruku, ali i dalje strahujući znači li to zadržavanje, možda, presudu. Šta će mi se desiti naredne noći, da li sam osuđena na smrt i to na strašan način, ujednom zmiye otrovnice.

Odveli su me u moj apartman. Još uvek mi niko nije davao vode, iako sam nekoliko puta tražila. Svi su čutali, a onda je Hafez uzeo bokal, otišao u kupatilo i napunio ga vodom. Kad mi je pružio vodu nisam imala vremena da je sipam u čašu, gutala sam kao životinja, uzimala povremeno vazduh i nastavljala. Oni su samo gledali u mene.

- Od ovog trenutka počinje vaš oparavak. Osetili ste samo delič kazne, koje u ovakvim slučajevima primenjuje mo. Odluku da ne budete kažnjeni po propisima doneo sam ja, na sopstvenu odgovornost. Videćemo se za nekoliko dana - rekao je Hafez i napustio sobu, zajedno sa stražarima. Pala sam na pod i ostala da ležim dugo, dugo. Nisam imala snage da se pomaknem, nisam plakala, ništa. Samo sam gledala u jednu tačku ispred sebe.

Sledećih dana moj apartman nekoliko puta je poseti lekar. Modrice sa lica lagano su nestajale i nakon deset dana kao da se ništa nije dogodilo. Nije bilo tragova. Ja sam ponovo izgledala lepo, čak sveže. Odlučila sam da nikada više ne napravim sličnu glupost. Ostaću ovde, pa šta se desi. Gledajući spodar je imao neverovatan uticaj u Dubaju. Očito, svim državnim institucijama bile su mu na usluzi, policija posebno. Zaključila sam da njegov harem nije nikakva tajna, ali i da je tako nešto u ovom delu sveta sasvim normalno. Dovoljno je samo imati mnogo novca. Moj Gospodar, bilo je očigledno imao je bogatstvo čije granice nisu mogle ni da se sagledaju. O moći, koja iz tog bogatstva proističe, i da ne govorimo.

Nisam imala gotovo ništa što bi pomoglo da se orijentiram u vremenu, ali otprilike sam znala da je prošlo više od godinu dana kako sam u arapskom haremu. Život je imao svoje zakonitosti. Znala sam šta donosi svaki nov dan povremeno su me obavestavali da ću u Gospodareve odaje tako je prolazilo vreme.

Jednoga dana, posle doručka, u moju sobu je došao stražar i dao mi do znanja da se požurim na bazen. Tamo su već bile ostale devojke, neke u vodi, neke na ležaljicama, posle pola sata, najviše četrdeset minuta, na bazenu se pojavio Hafez. Pozvao nas je da se okupimo i onda nas obavestio da nakon ručka budemo u delu parka sa severne strane palate.

U prvi mah pomislila sam da ćemo zajedno na lekarski pregled ili nešto slično, ali... Hafez se pojavio u lepom odeću sa sunčanim naočarima i izgledao je vrlo svečano.

- Devojke - kazao je - imate tridesetak minuta da odete do vaših apartmana, da se lepo našminkate i obučete i ponovo dodete ovamo. Imam iznenađenje za vas.

Mi smo se samo okrenule jedna prema drugoj, ništa ne shvatajući. Nije bilo druge, poslušale smo i za pola sata u parku je bio skup lepotica, skup kome bi mogao da pozavidi i organizator izbora za mis sveta. Nije se znalo koja je devojka lepša, koja ima bolje izvajano telo. Hafez je sedeo na jednoj klupi, pušio i merkao nas. Ustao je, bacio cigaretu i rekao:

- Za nekoliko minuta po vas će da dođe autobus. Idemo na aerodrom. Imaćete malo putovanje. Nadam se da ćete biti pametne i da ćete iskoristiti dobru volju vladara na način kako on to od vas očekuje.

U tom trenutku iz parka je izašlo pet devojaka, koje do tada nisam videla. Bile su nove. Hafez je rekao da se radi o devojicama koje će sa nama putovati i ništa više. I one su izgledale izuzetno atraktivno, sve su bile plavuše, ali su u proseku, bar mi se učinilo da je tako, bile starije od nas iz harema. Uskoro je na rub parka došao autobus. Imao je zatamnjena stakla, unutra nismo ništa mogli da vidimo. Tek kada je vozač otvorio vrata i kada smo ušle shvatila sam da se nalazimo u malom raj. Autobus je imao klima-uređaj, sedišta su bila kožna, sa foteljama koje su mogle da se pomeraju i stavljaju u više položaja. Bile su udobnije od onih u palati. Ispred sedišta bili su mali frižideri sa sokovima.

Putovali smo oko sat vremena. Bio je to moj prvi susret sa Dubajem. Sedela sam pored prozora i upijala svaki detalj. Grad je bio fascinantan. Povremeno smo uleteli u gust gradski saobraćaj, promicali su pored nas ljudi kakve sam do tada gledala na filmovima ili u novinama. Zbog gužve stajali smo nekoliko minuta. Sa moje leve strane obratile smo pažnju na malu pijacu poljoprivrednih

proizvoda. Voća je bilo u izobilju, a samo nekoliko kilometara dalje, kada smo krenuli, videla sam uz auto-put male kuće, bez krovova, koje su svojim izgledom i nečistoćom okolo odavale utisak siromaštva. Po znakovima na putu videla sam da se približavamo aerodromu. Ušle smo u avion i sletele posle dva-tri sata leta. Bile smo na aerodromu, gde nas je sačekao autobus, svakako luksuzne klase, ali daleko od onog koji nas je od palatE dovezao do aerodroma u Dubaiju. Hafez je sve vreme bio sa nama. Sedeo je, sa čuvarima, u prostoru iza kabine pilota povremeno gledao šta radimo.

Posle kraće vožnje autobusom, a već je padao prvi sumrak, ušle smo u ogroman ograđeni prostor. Kuća je bila ogromna, nekoliko hiljada kvadratnih metara prostora, sa velikim bazenom i zelenilom okolo, ali ne onakvim kao u palati. Zelene površine su bile rasporedene oko kuće, ozidane divnim belim kamenom. Uskoro je počela večera, svirao je orkestar, uglavnom evropsku muziku. Mi devojke bile smo odvojene na jednoj strani, a grupa od desetak muškaraca na drugoj. Među njima je bio i Gospodar, koji se, videla sam, priključio nešto kasnije. Pretpostavljala sam da smo ovde ukrasa radi pošto su muškarci, večerajući, neprestano gledali u nas, smešeći se. Pića je bilo u neograničenim količinama, posebno šampanjaca.

Pošto je ionako bilo vruće, bez obzira na to što je sunce zašlo, alkohol nas je dodatno zagrejao, pa je većina nas glasno razmišljala o kupanju u bazenu iza naših leđa. Nakor nekog vremena Hafez kao da je pročitao naše misli, prišao je i rekao da se slobodno osvežimo u bazenu, ako to želimo. Jedna devojka, zvala se Sara i došla je iz Pariza, uzvratila je Hafezu da smo sve za kupanje, ali da nemamo kupatE kostime, te da nam je žao što ih nismo ponele.

- To nije prepreka - kazao je on - skinite odeću; kupajte se. Gospodar to želi - bio je vrlo jasan Hafez. Svaka od nas je imala iskustvo slično onom koje sam imala i ja, oprobale su grupni seks, skidale se pred drugima i zašto da, se sada ne skinemo pred ovim strancima. Ubrzo je tridesetak lepotica pobacalo svoju odeću na stolove i poskakale u bazen. Dok smo se prskale vodom, plivale i ludovale u bazenu, Gospodar je sa svojim muškim društvom postavio stolove i prišao bazenu. Sedeli su posmatrali nas, pijuckajući i sa neskrivenim uživanjem ispijali svaki naš pokret, svaki izlazak iz bazena, skok u vodu...

Primitila sam da se onih pet devojaka koje nam je Hafez priključio pre polaska iz Dubaija, drže u grupi i da one imaju neki poseban zadatak u celoj predstavi. Hafez je prišao mojoj prijateljici Holandanki i nešto joj rekao. Ona je potom došapnula devojci do sebe i za nepuna dva minuta sve smo imale direktivu od Hafeza da udobrovoljimo muški deo društva, ali samo na nivou plesa i erotske igre. Druge devojke su zadužene da idu do kraja. Znala sam da je u pitanju onih pet devojaka koje su doputovale sa nama i još četiri devojke koje smo zatekle u ovom prostoru.

Počela je prava erotska predstava. Dok smo mi iz Gospodarevog harema plesale, uvijale se i mazile sa gostima, muzika je mirno svirala, kao da se ništa ne događa. Osećao se neki lagani vetar i u nekim trenucima posle izlaska iz vode bilo mi je čak pomalo hladno, ali ples i piće su činili svoje. Neko je predložio da se premestimo u kuću i ja sam znala šta sledi. Nadala sam se da će naše uloge, prema onome što je Hafez rekao, uskoro biti završene. U kući je bilo bezbroj soba. Mi smo plugole, neke bez dela odeće na sebi, trčale po kući, vrištate, zavirujući u sobe. U jednoj od njih zatekla sam dve devojke iz grupe od pet koje su došle sa nama. Bile su u društvu dvojice muškaraca, svi su bili goli, a jasno sam videla da jedna od njih zadovoljava dvojicu, dok je ona druga stimulisala samu sebe, gledajući šta ostali rade.

U drugoj sobi, u koju sam ušla tražeći Holandanku, videla sam u polutami dva spojena tela na prozoru. Jedna od devojaka je bila oslonjena rukama na prozor; sa visoko podignutom zadnjicom, uz koju se žestoko pribijao visok, korpulentni muškarac. Kada sam pokušala da nekoga upitam hoće li uskoro biti spavanja, a spavalo mi se pomalo, Holandanka me povukla za ruku i šapnula na uvo da nas zove Gospodar. U sobi, nešto većoj od drugih, čekao nas je zaista Gospodar. Osmehnuo se kada smo ušle, popili smo još jedan šampanjac, a onda je počela erotska igra u kojoj sam iskreno uživala, prilično zagrejana svim što se te noći događalo, od bazena do jurnjave po sobama. Gospodar je imao i mene i Holandanku, a kada su alkohol i umor učinili svoje on nam je rekao da ga ostavimo da se naspava.

Sunce je već bilo visoko na nebu kada sam se probudila. Bilo je vruće i otišla sam pod tuš.

Napolju je bilo petnestak devojaka, ostale su spavale. Hafez je sedeo za stolom kod bazena. Pozvao me i rekao da ćemo posle ručka krenuti nazad za Dubai i da to kažem ostalim devojkama. Bio je vrlo zadovoljan, videla sam to na njegovom licu. Bilo je jasno da je taj čovek zadužen da Gospodaru dovodi lepe devojke, i ovoga puta je obavio posao na najbolji mogući način. Oni ljudi od sinoč su, shvatila sam, poslovni partneri našeg Gospodara iz celog sveta i nisam sumnjala da su, uz našu pomoć, sinoč zaključeni veliki poslovi.

Pre polaska, dok sam spremala neseser, pogled mi je pao na mali radio-prijemnik, tranzistor, koji je stajao na jednom delu narneštaja. Bio je to mali digitalni Sonijev tranzistor, ne veći od površine kutije cigareta. Iako sama u sobi osvrnula sam se, za svaki slučaj... i stavila tranzistor u neseser...

Po povratku u Dubai i palatu, sa velikim nestrpljenjem dočekala sam da ostanem sama u apartmanu. Počela sam da biram stanice i da uživam. Radio je imao malu bubicu, koju sam stavila u uho, i na savršenom zvuku uživala u muzici i programu mnogih radio-stanica iz celoga sveta. Ne znam koje je doba noći bilo kada sam u jednom trenutku, birajući stanice, pogodila talasnu dužinu sa koje je do mog uha dopirao glas Miroslava Ilića i pesme: "Sreli smo se u aprilu - kad si ljubav meni dala"... Očito, bio je to Radio Beograd. Počela sam da se tresem od uzbuđenja. Signal se lagano gubio, odnosno slabio, ali se nije prekidao. Plakala sam od sreće, sedeći na podu, tresući se od neopisive radosti i uzbuđenja. U Beogradi sam narodnjake slušala samo kad nisam imala mogućnost da biram, kad je društvo bilo takvo. Sada sam plakala uz Miroslava Ilića i harmoniku.

Odmah nakon njegove pesme išla je Lepa Brena i pesma,... "Beli se golubovi vraćaju, na moje prozore sleću".

Posle te pesme oglasio se spiker rečima: Slušate Radio Beograd, sada je tačno, ne znam koliko je rekao sati, i na redu su vesti. U ono što sam čula nisam mogla da verujem. Kao da slušam naučnu fantastiku, ženski glas je govorio o ratnim operacijama u mojoj zemlji, osvojenim i oslobođenim naseljima i gradovima, ubijenima, zarobljenima, mrtvim civilima. Ubrzo se signal izgubio i nisam više mogla da ga dobijem. Te noći nisam oka sklopila, koliko zbog uzbuđenja što sam konačno čula reč na srpskom, čak i pesmu, toliko zbog rata koji je potresao moju zemlju. Radio Beograd sam slušala još nekoliko dana, a onda su baterije oslabile i više nije bilo mogućnosti da ih nabavim. Znala sam, ako otkriju radio, da bi to bilo teže kršenje discipline. Nije mi padalo napamet da još jednom napravim glupost.

Bilo je popodne, odmarala sam se, kada se čulo zvono ulaznih vrata. Pustila sam čuvara unutra i on mi je ljubazno dao do znanja da mogu roditeljima napisati pismo. Na engleskom, upozorio je, samo potpis će biti vašom rukom.

Kada je čuvar izašao, nakon što mi je saopštio da mogu roditeljima da napišem pismo, dugo sam razmišljala o tome radi li se o nekom triku, podvali, iskušenju. Doduše, rekao mi je da će pismo biti otkucano na engleskom jeziku, a samo će moj potpis biti originalan. To je isključivalo mogućnost skrivenog saopštavanja istine, opisivanja položaja u kojem se nalazim, apela za pomoć. Ipak, činjenica da će moji, čale i keva, dobiti pismo sa potpisom njihovog deteta, koje im se tnko dugo nije javilo, ispunjavala me uzbuđenjem i nekom vrstom radosti. Posle večere pozvali su me u veliku dvoranu, koja je u jednom od svojih delova imala kompjuterski centar. Trebalo je da napišem pismo. Sela sam pored mladića, koji je određen da otkuca pismo, ali pre nego što smo počeli Hafez je skrenuo pažnju kako treba da pišem. Insistirao je da roditelje obavestim o uspešnom poslu u dalekoj zemlji, da im kažem kako sam zadovoljna, ali da se zbog dugih putovanja u daleke zemlje nisam javljala, itd. Tražila sam da napišem mojima kako ih bezgranično volim, da ih sanjam, kao i trenutke kada ću opet da vidim moj Beograd i sve koje sam tamo poznavala. Izgovarala sam rečenice, momak je kucao, a Hafez nadzirao. Pismo sam našla kada sam došla u Beograd. Bilo je jedino iz Ujedinjenih Arapskih Emirata i keva ga je čuvala kao ikonu. Rekla mi je da je sumnjala u pismo. Bilo je čudno što ga pišem na engleskom, ali nekakvu utehu je našla u mom potpisu. U pismu sam navela kako radim posao putujućeg menadžera, da obilazim svet, sklapam poslove i slično. Napisala sam i to da sam po dolasku u Dubai šest meseci vodila jedan ekskluzivni butik, a onda su me unapredili. Pismo sam potpisala ćirilicom, Hafez je malo duže zagledao, ali nije reagovao. Da budem iskrena, nisam mislila da će pismo doći do Beograda, do mojih, a eto, došlo je. Dani su prolazili u dosadi, svaki novi je bio identičan onome pre njega. Čitala sam knjige, svetske klasike, a iznenadila sam se kada su mi, posle moje želje za koju sam verovala da se neće ispuniti, doneli sabrana dela Maksima Gorkog i Borisa Pasternika. Samo nekoliko dana kasnije oba kompleta imala sam u svom apartmanu. Kod Gospodara sam odlazila u proseku svakih dvadesetak dana, što je značilo da mu se dopadam više od bar polovine

drugih devojaka iz harema. Jednom me je, posle seksa u kojem smo oboje uživali, pitao iz koje zemlje dolazim. Kad sam mu spomenula Jugoslaviju i Beograd samo se nasmejao, rekavši da je sredinom osamdesetih bio u Beogradu, kratko svega jedan dan, završavajući poslove za svoga oca, velikog naftaša, koji je umro 1990. godine. - Sada radim, uglavnom sa Rusima i Francuzima - kazao je i napomenuo da bi sledeći put, kada bude leteo za Moskvu, mogla da podem sa njim. Ja sam čitala, znajući da se treba držati Hafezovog , uputstva, po kojem nam nije dozvoljeno da iznosimo bilo kakve stavove niti da postavljamo pitanja. Gospodar je voleo da vodi ljubav u smiraj dana i u ranu zoru. Dogadalo se da provedem noć sa njim, sama ili sa još nekom devojkom, a buđenje je obavezno bilo praćeno seksualnim odnosom.

Jednom prilikom posle ručka, nenasna vrućina me oterala iz prijatnog prostora bašte u kojem sam ručala sa Švedankom Eni, mojom vršnjakinjom, i planirala sam da najpre malo odspavam u mom apartmanu, koji je imao klima uredaj, a posle toga da skoknem do teretane i pravac bazen. Dobili smo pravo i na noćno kupanje do ponoći. Neke devojke su donosile voće na bazen i nisu išle ni na večeru. Ja sam povremeno radila to isto. Jela sam ananas u ogromnim količinama. To mi je verovatno ostalo iz detinjstva.

Nisam mogla da spavam pa sam pozvonila, tražeći od čuvara da dode u sobu. Rekla sam mu da hoću malo u teretanu, a posle na bazen. Toga dana radila sam večbe za ledne mišiče, najviše tridesetak minuta. Nisam se tuširala, samo oprala ruke i krenula prema bazenu. Posle možda dva-desetak minuta, na nekih pedeset metara u od mene i čuvara odjeknuo je najpre jedan, a potom još nekoliko pucnjeva. Mi smo stali. Čuvar me je odmah uhvatio za ruku i izvukao pištolj. Za divno čudo ja se uopšte nisam uplašila. Bilo je interesantno.

Stajali smo nekoliko trenutaka, a onda je iz parka izašao čovek sa pištoljem u ruci. Pogledao je levo - desno i dao znak mom čuvaru da mu pride. Ovaj je, pre nego što je krenuo, oštrim tonom rekao da ga čekam na klupi, koja je stajala nekoliko metara od nas. Samo što je krenuo, zastao je, i više prko ramena me upozorio da bi svaka moja glupost, a sigurno je mislio na skrivanje ili pokušaj bekstva, završila kobno po mene. Ja sam davno, posle onog pokušaja bekstva i surovog kažnjavanja, čvrsto odlučila da tako nešto ne ponavljam.

Sedela sam na klupi nekoliko minuta, kada sam meni sa desne strane čula neke čudne zvuke.

Zaklanjao me veliki cetni zid, koji je na nekoliko mesta imao rupe na sebi. Iza njega je bio park.

Spustila sam glavu i, rizikujući da me kazne za nepoštovanje pravila, svoju znatiželju pokušala da za dovoljnim provirivanjem kroz granje.

Videla sam onog čoveka što je izašao iz parka i mo stražara, stajali su iznad čoveka koji je ležao na zemlji obliven krvlju. Jasno se videlo da na ledima ima ranu o~ metka. Bela košulja bila je krvava, a učinilo mi se da on jo daje znake života: Bio je belac. Videla sam jasno da se n radi o Arapinu, pošto mu je glava neprirodno stajala okrenuta u odnosu na telo i ja sam bila u situaciji da mu vidim lice. Nije imao više od trideset godina. Ona dvojica su stajali i dalje iznad njega. Čovek koji je izašao iz parka imao je mobilni telefon i razgovarao sa nekim. Ostala sam u istom položaju i posmatrala šta će da se desi.

Posle nekog vremena moj čuvar se pojavio kod klupe. Videvši da dolazi, okrenula sam se kao da me ništa n interesuje. Rekao je da ostanem gde sam, vratio se nazad ipark, i posle par minuta zajedno sa onim drugim izašao, noseći ubijenog. Prešli su stazu i izgubili na drugoj strani. Na belom mermeru ostali su tragovi krvi. Posle desetak minuta moj čuvar se vratio sa još jednim mladim momkom koji je u ruci imao kofu i krpu. Obrisao je krv. Čuvar mi je dao znak da krenemo i uskoro smo bili na bazenu.

Pre nego što sam otišla da se skinem i skočim u vodu čuvar mi je rekao da zaboravim šta sam videla. - U vašem je interesu da ne pričate devojkama šta se odigralo. To je nešto što sa vama nema nikakve veze i tako shvatite ovaj slučaj - kazao je i otišao do stola gde obično sedi dok sam ja u bazenu. Sutradan sam ponovo išla na bazen i od Holandanke čula da sve devojke znaju za ubistvo, te da se radi o nekomstranom novinaru koji je, najverovatnije, saznao šta se krije iza velikog zida i pokušao da ude unutra. Možda je došao da traži neku od devojaka. Možda mu je ovde sestra ili verenica koju su, kao i mene, odveli na prevaru. Odbacila sam takvo razmišljanje, prihvatajući priču da je u pitanju bio znatiželjni novinar iz neke vanarapske zemlje. I danas verujem da roditelji nikada nisu saznali šta je bilo sa tim momkom. Možda se još nadaju da je živ, da će se javiti.

Nekoliko dana osećala sam se čudno zbog ubistva. Moj čuvar mi je, posle dva dana, onako u

prolazu, još jednom dao do znanja kako je najbolje da zaboravim sve što sam videla. Samo sam klimnula glavom.

Bazen je jedino mesto gde smo mi devojke mogle da razgovaramo slobodno, bez kontrole, gde smo razmenjivale priču o zajedničkoj sudbini, ali to nije bila raširena praksa. Ja sam, na primer, o tome razgovarala sa Holandankom i Francuskinjom. U ostale nisam imala takvo poverenje. Saznala sam da su obe nasele na istu laž kao i ja. Njima su pričali o Londonu i Atini, a meni o Rimu. Saznala sam da Gospodar ima dvadesetak ljudi kojima je jedini posao traganje za lepim devojkama po svetu. Ja sam imala "privilegiju" da me iz Beograda dovede Hafez, koji inače nije radio te poslove, pošto je čovek od velikog Gospodarovog poverenja i imao je značajne obaveze u palati. U Beograd je došao sasvim slučajno, naneo ga je put i zajedno sa Majklom naleteo na mene. Dugo vremena moju pažnju plenio je telefonski aparat, koji je stajao u holu južnog bloka palate, gde sam često odsedala, posle ručka, uglavnom sama, kada bi se moj čuvar udaljavao ostavljajući me da prelistavam stranu štampu, poznate modne magazine, koje smo dobijale u palati i čitale na takvim ili sličnim mestima, ali nismo imali pravo da ih nosimo u apartmane.

Dakle, interesovao me telefon. Planirala sam da ga upotrebim, ali pojavio se dodatni problem - ako i to uspem, nisam znala koji je pozivni broj za Jugoslaviju.

Kada sam već pomislila da će moja ideja ostati nerealizovana, primetila sam jednog popodneva da neki omaleni, krupan čovek, izvlači iz gotovo neprimetne fioke knjigu i iz nje uzima telefonske brojeve, a zatim telefonira. Taj telefon je često zvonio, po čemu sam zaključila da ima direktnu liniju, i da su oni koji se javljaju daleko od Dubajja, da se javljaju iz raznih delova sveta. Dakle, sledeći zadatak bio je da se bar na trenutak dokopam imenika i vidim ima li šanse da dobijem Beograd.

Prilika se ukazala za nekoliko dana. Ostala sam na trenutak sama, munjevito otvorila fioku, uzela imenik, vratila se na svoje mesto, pet metara udaljeno od telefona i stola na kojem je bio aparat i "mirno" nastavila da čitam magazin. U stvari, ispod njega sam pažljivo otvorila knjigu i počela da tražim ono što me interesuje. Niko se nije pojavljivao, ja sam se zanela traženjem, a onda sam čula korake. Onaj krupni čovek išao je pravo prema telefonu. Oduzela sam se. Sta ako otkrije da nema imenika? Srećom on je okrenuo neki poznati broj i pošto je obavio razgovor izgubio se iza jednog od velikih stubova od zelenog mermera. Nastavila sam da prelistavam imenik. Jednim delom je bio na arapskom, a drugim na engleskom i u normalnim okolnostima broj koji sam tražila pronašla bih za pet minuta. Sada je bilo drugačije. Više sam gledala hoće li neko da naide nego u ono šta prelistavam.

I tada, kao da mi je sinulo pred očima, naišla sam na stranicu na kojoj je pisalo "Istočna Evropa", a malo ispod to ga Jugoslavija. Bilo je nekoliko telefonskih brojeva, najviše deset. Sećam se da je na prvom mestu bio Geneks, pa Jugobanka, onda INA i tako dalje. Jasno, nisu me interesovali njihovi telefoni, već ono ispred. Pozivni broj. Prosto sam upijala jedan od beogradskih brojeva, kao da umesto očiju imain skener. Ponovila sam dva puta i zatvorila imenik, vratila ga u mali sto i otišla u apartman. Tamo sam zapisala broj, ponavljala ga do večere, a kada je postalo jasno da ga sigurno nikada neću zaboraviti, kao što ga i danas znam, bacila sam papirič u WC.

Preostao je onaj teži deo posla: telefoniranje. Nekoliko dana nisam uspela da uradim više od približavanja telefonskom aparatu na metar. Uvek bi neko nailazio i ja sam se pretvarala da premeštam novine ili da krećem do toaleta.

Toga dana bilo je neopisivo vruće. Mislim da je bilo oko 45 stepeni. Neopisivo. Sve je gorelo. Bile smo skoro ceo dan u bazenu. Rekla sam čuvaru da moram do apartmana, da se ne osećam najbolje, ali da bih pre odlaska u sobu, najradije posedela malo u holu, pored fontane i čitala magazine. Samo je klimnuo glavom i otišao, napominjući da će se vratit kroz desetak minuta. Na vratima, koja su od mene bila udaljena dvadesetak metara, stajala su dvojica snažnih muškaraca. Pričali su i smejali se listajući neke novine. Nikoga drugoga nije bilo. Munjevito sam prišla telefou, računajući daonineće primetiti moje kretanje, pošto je taj deo bio malo manje osvetljen u odnosu na ostali prostor. Prst mi je munje~ vito leteo po broj evima.

U slušalici je nastao muk. Pogledala sam prema ulazu. Ona dvojica su i dalje razgovarali, niko drugi nije dolazio. Okrenula sam se bočno prema njima, naslonila se na desnu ruku, u kojoj je u stvari bila slušalica i glumila kao da pažljivo čitam novine ispred sebe. Iz slušalice se i dalje čuo samo lagani šum.

Nikakav signal, ni slobodna linija ni zauzeća.

Sekundi su bili duži od godine. Ispod oka sam posmatrala 'e li neko da se pojavi. Sledećeg trenutka telefon u Beogradu je zazvonio. Verovala u mom stanu. "Videla" sam naš stari crni aparat, drvenisto, koji nam je poklonila tetka Jelena pre nekoliko godina, u kojem smo držali telefon. Videla sam komodu koja je stajala metar odatle. Telefon je zvonio, ali niko nije dizao slušalicu. Pe šest, sedam puta a onda, kada sam već pomislila da neće bi ništa, neko je podigao slušalicu i rekao na srpskom:

- Da, izvolite.

Bio je to muški glas. Nije tata, nije Čeda. Ja sam gotov izvan sebe šaputajući upitala:

- Izvinite, koga sam dobila.

Ako mi kažete kako se zovete i koga tražite ja ću da s predstavim - čula sam sa druge strane.

- Tražim porodicu...- kazala sam.

- Ne, ne, ovde stan Miladinovič. Pogrešili ste.

- Gospodine, ja se javljam iz Dubaija. Ja sam iz Bec grada. Ovde sam u određenoj vrsti zatvora.

Molim va obavestite našu ambasadu, policiju bilo koga. Šaputala sam plašeći se svoga glasa, držeći stalno na oku onu dvojicu.

- A gde vam je to - čula sam.

- Nije važno, samo recite nekome, molim vas, preklinjem vas.

- Uradite nešto. Zovem se.....

- Slušaj ženo, ako već imaš potrebu da kratiš vreme onda to ne radi telefonom i ne sa nepoznatim ljudima rekao je moj nepoznati Beogradanin i spustio slušalicu.

Prekinula sam vezu i pažljivo pogledala dolazi li neko. Sve je bilo kao pre nekoliko minuta. Vratila sam slušalicu i ostala u dvosedu sve dok nije stigao čuvar. Tek kasnije sam shvatila da se jedan od one dvojice sa ulaza okrenuo samo što sam se vratila na dvosed, samo što sam ostavila slušalicu, a ja sam bila u svom svetu stvorenom preko uspostavljenih veza sa Beogradom. Kao da mi je bilo drago što sam pogrešila broj ili što je telefon birajući "prebacio". Mislila sam da ne bi izdržala, ne bih ostala mirna da su se javili čale ili keva. Počel bih da vičem i pitanje je šta bi posle bilo sa mnom.

Dva dana posle razgovora sa Beogradom pozvao me je Hafez i odmah sa vrata upitao da li sam ikada bila u Moskvi.

Ne, kazala sam. On je napravio izraz lica koji bi se mogao nazvati osmehom i rekao da ću imati priliku uskoro. Možda već ove nedelje, rekao je.

- Biću konkretan. Gospodar treba ovih dana da putuje u Rusiju. Tražio je da dve devojke idu sa njim. Vas je imenovao, a drugu ću ja da odredim - bio je određen Hafez.

Posle tri dana spakovala sam neseser i jedan dodatni kofer. Rečeno mi je da krećemo u Moskvu.

Bila sam spremna za putovanje, srećna što bar na neko vreme napuštam taj prostor gde mi nije bilo loše, ali gde sam bila ponižena kao ljudsko biće. To što me je Gospodar odabrao da ga pratim na putu u Rusiju smatrala sam zračajnim priznanjem. Bilo je jasno da me Gospodar posebno ceni, da mu se dopadam.

Po mene je došao luksuzni automobil, mislim isti onaj kojim sam svojevremeno sa Majklom došla u palatu sa aerodroma, posle izlaska iz aviona italijanske aviokompanije. Samo što smo krenuli, vozač je zaustavio kola i ušla je još jedna devojka, koju sam upoznala na bazenu, ali nikada se nismo družile. Bila je Nemica i zvala se Elke. Nas dve smo sedele jedna do druge, nasuprot nama bio je jedan stražar, verovatno Elkin, a drugi je sedeo pored vizača. Pitala sam se gde je Gospodar, ali samo do aerodroma. On nas je tamo sačekao, na punktu za čekiranje karata, nasmejao se i upitao kako smo, jesmo li raspoložene, spremne za put i slične sitnice.

Odmah je bilo jasno da nećemo putovati redovnom linijom, bez obzira na to što smo prošle kroz uobičajenu proceduru u aerodromskoj zgradi. Mali automobil odvezao nas je do aviona, koji je bio postavljen podalje od ostalih neuporedivo većih aviona. Motori su bili uključeni i mi smo ušli unutra. Pored nas dve i Gospodara, u ekipu su bili uključeni dvojica stražara i jedan gospodin za kojeg verujem da je Gospodarov šef kabineta ili nešto slično. Bio je tu i jedan izuzetno snažan čovek, verujem bodi-gard našeg Gospodara.

Poleteli smo petnaestak minuta posle ulaska u avion. Let je bio udoban, zabavljali smo se u jednom delu aviona, odvojenom nekom vrstom pregrade. Gospodar je insistirao: da vodimo ljubav, a na

moje iznenađenje Nemica je pol šala da ga odbije što njemu nije smetalo, okrenuo se me~ čekao da se Elke pridruži, a to se i desilo. Vodili smo ljul u avionu, ja i Nemica sa Gospodarern koji je u tome, izgle posebno uživao.

Na aerodromu su nas sačekali neki Arapi i seli sm~ luksuzni mercedes. Vozili smo se najviše pola sata i zaustavili se pred vilom na kojoj je nešto pisalo. Bilo je evidentno da to nije hotel. Elke i ja smo dobile posebnu sobu ali, i što se mogle očekivati, sa nama je unutra ušao i jedan stražara, upozorio nas da ne koristimo telefon, da ne razgovaramo sa konobarima, odnosno poslugom, te da ne stul mo u kontakt sa ljudima izvan kruga Gospodara. Naravno on je ostao u sobi. Nije smetalo ni njemu a ni nama što smo se Elke i ja polugole šetale po apartmanu, odlazile do kupatila, jurile po sobi... On je nemo čitao novine, povreme bacajući pogled na nas dve. Rekao nam je da se ponašamo kao da nije prisutan, kao da ga nema i mi smo to prihvatile.

Sutradan nam je rečeno da ostanemo ceo dan u apa manu, da će Gospodar imati neke obaveze u gradu. Sa naI je bio stražar. Najviše vremena provela sam pored prozo uživala sam u panorami Moskve, doživljavajući je kao n Beograd. Proradila je u meni neka do tada neprepoznatliji emocija, vezana za moje slovensko poreklo, za pravoslavl za Rusiju, za Srbiju. Osećala sam se sigurnijom samo zb činjenice da sam u jednoj pravoslavnoj zemlji. Nikada f nisam imala takav osećaj, to mi ništa nije značilo. Uopšte znam zbog čega sam počela da razmišljam o Rusiji kac pravoslavnoj zemlji. Sećala sam se obavezne lektire ruskih klasika, koje sam, na svoju želju, čitala u Dubajju. Na parr su mi padali Ana Karenjina, ogromna prostranstva Rusi snegovi, ruske zime, konji upregnuti u sanke, komplet brezovih Šuma. Gledala sam kroz prozor i plakala. Elke stajala iz mene i čutala, kao da je znala šta preživljam. jednom trenutku mi je stavila ruku na rame, prislonila glavu i dugo, dugo čutala zajedno sa mnom. Stražar je citao neku knjigu. Nije reagovao. U ranim večernjim satima nas dve smo obavestene da se pripremimo za izlazak na večeru. Navodno, Gospodar hoce da mu pravimo društvo. Obukle smo najlepše haljine, našrninkale i čekale. Prošlo je osam, devet, sati i kada je otkucalo dvanaest bilo nam je jasno da se nešto neplanirano dogodilo.

Stražar je ušao u sobu, u kojoj nas je ostavio samo svega par minuta, i obavestio da je večera otkazana. Nije objašnjavao ništa a mi smo znale da bi nas dodatna pitanja samo doovela u neprijatan položaj.

Probudila sam se oko devet sati. Posle tuširanja doneli su doručak u sobu i nikako nisam mogla da se otrgnem od oddsećaja da se nalazim u hotelu. Medutim, to mesto je bilo sve drugo samo ne hotel. Oko podneva u sobu je došao Gospodarov šef kabineta i rekao da ćemo popodne provesti kod Gospodara, a naveče imamo večeru, koja je bila planirana sinoč. Posle ručka odmarale smo se najviše sat vremena, a onda' je stražar dao znak da krenemo za njim. Spustile smo se sprat niže i zastali pred velikim drvenim vratima. Otvorio je mladi muškarac, snažne grade. Naš stražar je ostao u hodniku, a ovaj nas je p~op~s~io da p~oc~emo. B~o je to apartman sa velikim mermernim stolom u sredini, kožnim foteljama pink boje i zidovima boje kasije. Sele smo na jedan dvosed, a nekoliko minutakasnile polavio se Gospodar pzedložio je da predemo u drugu sobu. U stvari, bila je to spavaća soba, nešto manja od one u koju smo ušli sa velikim krevetom i dve velike palme u delu sobe kojom je dominirao veliki prozor.

Nas troje smo ostali sami i uskoro je počela ljubavna predigra, a nešto kasnije i seks. Nas dve smo zadovoljavale Gospodara, koji je uživao i taj svoj osećaj otvoreno pokazivao. Tog popodneva bi je posebno potentan. Zadovoljio je i mene i Nemicu, a kada je sve bilo gotovo, posle tuširanja on je ustao, prišao jednom malom noćnom ormaru, izvadio dve kutijice i dao nam. Otvorile smo iznenađene i videle da su unutra dve

izuzetno skupocene narukvice, vredne pravo malo bogat On je čekao da vidi našu reakciju, gledao nas je, a kada srr posle poljubile videlo se da je veoma zadovoljan. Mislim zbog toga što se pokazao kao dobar muškarac, nego što je široke ruke i darovao nam skupoceni nakit.

Rečeno nam je da se pripremimo za večeru. Ležala u kadi gotovo sat vremena. Pošto je apartman imao kupatila, u drugom je uživala Elke. Stražar je sedeo na s uobičajenom mestu i nije obraćao pažnju na nas, čak i c kada sam, potpuno gola odšetala da uzmem donji veš. Ja mogla sam da se omotam nekom tkaninom, ali priznajen sam sa namerom da isprovociram tog čoveka koji je hladan poput glečera. Verujte mi da nije ni trepnuo. San podigao pogled, zadržao ga na meni sekund dva i poi spustio na novine koje je prelistavao. Nikada nisam ot: jesu li ti ljudi, koji su brinuli o nama, bili kastrati ili po neko drugo objašnjenje. Uglavnom, nikada ni najmanjim pokretom nisu pokazali da

reaguju kao muškarci.

Večera je bila u samoj zgradi u kojoj smo odseli. Za tim stolom sedelo je nas dvadesetak. Ja sam sedela Gospodaru sa desne, a Elke sa leve strane. Pored mene je sedeo njegov šef kabineta, a dvojica stražara pored Elke. Znala sam: moram da budem nasmejana, ali i da čutim. Doduše, niko nije ništa pitao, ali je bilo jasno da smo Nemica i ja u ce pažnje. Za stolom je bilo još nekoliko žena, malo starijih nas dve, ali naša lepota je bila toliko dominantna da su s muškarci, otvoreno ili prikriveno, divili našem izgledu.

Odmah po dolasku za sto, primetila sam da nasuprot mene i Gospodara sedi jedan gospodin koji mi je bio poznat: "Vratila sam film" i nikako nisam bila u stanju da ga lociram. Najpre sam mislila da je u pitanju neka poznata ličnost iz svetskog džez-seta, ali sam odbacila tu pomisao onog trenutka kada je progovorio sa svojim prevodiocem na čistom srpskom jeziku.

Da, bio je to Beogradanin čije ime je tada u Srbiji poznato, a posebno je to danas, kada ga ima u mnogim događajima. Nastojala sam da ga ne gledam upadljivo, ali nisam mogla da budem jača od sebe. U njemu sam videla nadu za spas, za odlazak u Beograd, za izbjavljanje iz Dubaija. Trebalo je samo progovoriti na srpskom, baciti se preko stola, zatražiti njegovu pomoć, izbjavljanje. Sedela, sam kao na žeravici. Taj gospodin iz Beograda je, obzirom na lokaciju za stolom, uglavnom gledao na mene i Gospodara sa kojim je povremeno izmenjivao reči. Spominjali su poslove koji su još bili na nivou ideja, videlo se da Srbin koji sedi preko puta mene još uvek nema poslovne i kontakte sa arapskim svetom, ali da tako nešto planira.

U stvari, čovek iz Beograda najviše je razgovarao sa čovekom sa njegove desne strane, najverovatnije sa Rusom, i koliko sam uspela da razumem bio je to njegov poslovni i partner koji ga je doveo na tu večeru, želeći verovatno da ga upozna sa bogatim Arapinom, mojim Gospodarom.

Znala sam da je novac iznad svega i to me je sprečilo da se obratim gostu iz Beograda na srpskom, da ga zamolim za pomoć. Pretpostavljala sam da mi ne bi pomogao, jer bila sam već nečije vlasništvo i ostala je samo mogućnost da me taj Srbin, koji sedeo tu, na samo tri metra od mene, kupi od Arapina i odvede u Beograd. A i zašto bi se smilovao, izazivao incident i na taj način pokvario, možda, neki veliki posao. Čitala sam i gledala ga. Sve je u meni treperelo.

Posle dve godine boravka u arapskom haremu, u stvari u zatvoru, gledala sam jednog svog sunarodnika, čoveka koji je doputovao iz Beograda. Naravno, ništa nisam preduzela.

Večera je trajala oko dva sata, postignuti su neki važni dogovori, u jednom delu manje dvorane svirala je muzika, džez ili bluz, ne sećam se, i na kraju je taj beogradski gost napustio društvo. Pozdravio se sa svima, uključujući i Gospodara. Elke i ja smo stajale sa strane u tom trenutku, a moj srbin je pogledao nas i samo klimnuo glavom.

Kada sam se vratila u Beograd, saznala sam kako se aove, on je poznata ličnost, ali nikada mi nije palo na pamet da ovde pokušam da uspostavim kontakt sa njim. Bio bi to strašan udarac za mene. Ja verujem da je od prvog trenutka znao da smo Elke i ja samo nema pratnja Gospodara Arapina, i tako nas je i ocenio. Naravno nije znao da je jedna od tih lepih i izuzetno zgodnih plavuša Srпкиnja iz Beograda.

Citave noći nisam mogla da se oslobodim unutrašnjeg pritiska što sam bila tako blizu slobode, ili mi se činilo. Nisam bila načisto kako bi gost iz Beograda reagovao na moju priču, moje javljanje i upoznavanje. Tešila sam se pretpostavkom da bi mu, vrlo verovatno, najpre palo na pamet da sam sa Arapinom dobrovoljno, pošto sam tako i izgledala, nasmejana i dobro raspoložena. Zaspala sam posle nekoliko sati razmišljanja, pokušavajući da zaboravim na slobodu, koja mi je bila nadomak ruke. Nikad nisam uspela da otkrijem da li je Gospodar ili bar neko iz njegove pratnje uspeo da poveže da smo Srbin iz Beograda i ja sunarodnici. Doduše, možda su ga samo predstavili kao poslovnog čoveka iz Jugoslavije, a to je širok pojam.

Vračali smo se istim avionom. Let je bio udoban, Gospodar je bio izuzetno raspoložen, tražio je da ga mazimo, ljubio je najpre mene, a onda i Elke po grudima i stomaku, Zalivao nas je šampanjcem i tražio da plešemo u čemu je Nemica bila mnogo veštija od mene. Ne znam koliko je trajao let, ali u jednom trenutku osetila sam da avion nije više miran, da se nešto događa. I Gospodar se uznemirio.

U prostor u kojem smo bili, ušao je "šef kabineta" i rekao Gospodaru nešto na arapskom. Gospodar je čutao, ali se videlo da vest nije nimalo dobra. Avion se i dalje čudno ponašao, gubio je visinu, ponovo se dizao i kada smo mislili da je sve u redu opet su nastali problemi. Minuti su bili kao

godine.

Držala sam se čvrsto za sedišta. Elke je bila preko puta mene, bleđa kao krpa, a Gospodar je izbezumljenog pogleda lutao po unutrašnjosti tog dela aviona. Svi smo čitali. Teško mi je da opišem kako je to izgledalo, ali približno je bilo kao da se u najelegantnijem automobilu vozite po oranici, a onda sam, kroz prozor sa moje desne strane, ugledala zemlju.

Bili smo iznad Dubajja, a ja sam shvatila da nešto nije u redu sa avionom pošto je vreme napolju bilo idealno. Jedan od stražara je uleteo u našu kabinu bez pitanja, što je bilokrajnje neobičajeno, vezao za sedišta najpre Gospodara, a onda i nas dve. Bio je tu i jedan dodatni pojas i, nakon što smo bili gotovo povezani, stražar se izgubio. Krajičkom desnog oka pratila sam kroz prozor hoću li videti zemlju. U jednom trenutku avion se opasno nagnuo na desnu stranu. Sećam se da sam vrisnula, pošto se kroz prozor videlo nekoliko ravnih krovova kuća. Zatvorila sam oči i čekala trenutak kada ćemo se srušiti, a onda se osetilo kako avion dobija snagu, osetilo se da se penjemo.

Leteli smo još petnaestak minuta, sada mnogo mirnije, i ja sam videla kroz prozor da se ravnomerno spuštamo na aerodrom, a kada sam osetila da su točkovi dodirnuli pistu, mislim da sam bila najsrećnija na svetu. Nisam imala osećaj gde se nalazim, da sam u zarobljeništvu, da sam roba sa kojom raspolazhu, da sam daleko od rodnog Beograda. Od svega toga bilo mi je važnije bezbedno spuštanje u Dubai. Dodirnula sam čelo. Ustanovila da sam sva u znoju, ne samo po licu, već po celom telu.

Isto tako izgledali su Gospodar i Elke. Dugo nismo mogli da se odvojimo od sedišta. Gledali smo jedno u drugo i čitali. Život nam je visio o koncu, a ubrzo smo saznali, i to lično od Gospodara, da je jedan motor otkazao, da je bio van pogona dvadesetak minuta i da smo ostali živi samo zahvaljujući velikoj sposobnosti pilota. Taj pilot nije bio Arapin i pretpostavljam da je u Dubai došao iz Evrope, kao i mi. Ali dobrovoljno i za veliki novac.

Trebalo mi je dva dana da se oporavim od onog sletanja. Sanjala sam da se vozim avionom koji je pokvaren, da se avion ruši u neku provaliju, da nestajem, pa sve opet iz početka.

Odmarala sam se na bazenu, zajedno sa Helenom, devojkom iz Poljske, kada mi se učinilo da vidim nečiju glavu iza malog zida koji je odvajao bazen od velike ograde. Nekoliko trenutaka kasnije iza zida je izašla Elke, devojka sa kojom sam bila u Moskvi i koja mi je postala voma draga.

Krenula je prema meni i pre nego što je stigla do mesta gde smo se sunčale Poljakinja i ja, Helena je skočila u vodu, a Elke je legla pored mene, okrenula se levo i desno i počela da me zapitkuje, najpre neke sitnice, gotovo gluposti, a onda u jednom trenutku rekla: - Znaš li da sam boravak u Moskvi iskoristila, na nek način. U stvari, tek će se pokazati da li sam uspela sa planom - Elke, šta si uradila, znaš li da te može stajati glave rekla sam joj, strahujući da je zaista može snaći neko zlo ako je prekršila pravila ponašanja.

- Ma ne, samo sam napisala jedno pismo i stavila ga u džep onom Rusu. Nije ni primetio, ali se nadam da će ga naći. Tražila sam da se javi mojima u Nemačku i da obavesti policiju u mojoj zemlji gde se nalazim - rekla je Nemica.

Ja sam čitala. Možda ideja i nije bila loša, ali naš Gospodar je moćan. Ko će imati toliko snage da prisili policiju Ujedinjenih Arapskih Emirata da uđe u palatu i rasturi ha rem - razmišljala sam u sebi. Bila sam ubedena, a to sam danas, da vlasti u Dubajju znaju šta se krije iza visokih zidova Gospodareve palate, ali da niko u tom svetu, u kojemu je novac jedino merilo društvenog statusa, neće ni pomisliti da reaguje na nekakav zahtev iz Nemačke. Ako do tako ne čeg uopšte dođe. Elke je verovala da će se nešto desiti i do bro je što je imala nadu, ali kad sam joj ispričala svoje iskustvo sa bekstvom osetila sam da je postala zabrinuta. Čak mi je jednom u prolazu rekla da strahuje od moskovske epizode. Naravno, pokušala sam da je tešim, a kako je vreme prolazilo bile smo sve smirenije. Očito Rus nije našao pismo.

Ustala sam nešto pre devet sati. Napolju je bila paklena vrešina. Bilo je dovoljno da izađem na balkon i da se

preznojim. Vratila sam se u sobu, u kojoj je radio klima-uređaj, i posle tuširanja i doručka otišla sam na trening u teretanu. Samo desetak minuta pošto sam počela da vežbam, u malu dvoranu ušla je žena tridesetih godina, tamne puti. Rekla bih da je negde iz Južne Amerike. To u životu nisam videla. Bila je prelepa, preko 180 santimetara visoka, sa telom kakvo se više ne može videti ni u filmovima. Grudi je imala najmanje "četvorku". Struk ispod 60 santimetara, a noge da ne veruješ. Izvajane, savršenog oblika, duge i čvrste. Guza joj je bila posebna priča.

Nikada do tada, a ni kasnije nisam videla tako zgodnu ženu. Ništa nije rekla, samo se skinula i trenirala obe partije nožnih mišića. Posle je uradila desetinu sklekova i izašla. Nas nekoliko sve vreme smo više gledale u nju nego što smo vežbale. Rekla sam već da je u haremu bio skup izuzetno lepih i zgodnih devojaka iz celog sveta, ali ona je bila nešto posebno. Sve smo u prvi mah pomislile da je nova u palati, da je došla kao juče, ali kasnije smo saznale šta je u pitanju.

Sutradan smo obaveštene, nas petnestak, da se spremimo za izlet. Uzele smo svoje nesesere, neke lagane haljine, i čekale. Desetak minuta pre polaska došao je kod nas Hafez i smešeći se saopštio da ćemo se lepo provesti i to na neobičnom mestu. Krenuli smo autobusom ali ne prema aerodromu, već u drugi deo grada putem koji je bio nekakav poluautoput. Susretali smo ogromne automobile, uglavnom američke i nemačke proizvodnje, i sve je govorilo o raskoši i bogatstvu jednog broja stanovnika.

Vozile smo se više od dva sata, a onda je autobus sišao sa autoputa i krenuo u pustinju. Ne znam kako da drugačije nazovem ono prostranstvo peska koji nas je okruživao. Približavali smo se jednom planinskom masivu u daljini. Još pola sata vožnje i bile smo u podnožju planine čiji su vrhovi bili srebrnasti.

Autobus je stao i mi smo, zajedno sa stražarima, izašle. Bilo je kasno popodne ali i dalje veoma, veorna vruće. Na mestu gde se autobus zaustavio bilo je nekoliko kamiona u kojima su bile kamile, a malo dalje u senci stena stajale su dve-tri limuzine. Desno od njih grupa ljudi je podizala ogroman šator i posao su privodili kraju.

Nas su odveli do montažnih stolica iznad kojih je bilo razapeto šareno platno, mada smo bili u senci planine. Dobile smo sokove i mnogo voća, a sat kasnije iz pravca kojim smo stigli naišla je kolona luksuznih automobila. Mislim da ih je bilo dvadesetak. Bilo je jasno da dolazi Gospodar. Za nekoliko minuta mesto je bilo prepuno nepoznatog sveta, isključivo muškog, kamile su sišle iz onih velikih kamiona i bilo je jasno da se priprema trka kamila. Pre starta Gospodar je izašao iz velikog šatora i dao znak za početak trke. Pobedio je, čini mi se; njegov favorit i Gospodar je bio izuzetno zadovoljan. Zalivao je kamilu i jahača šampanjcem i uskoro je počelo slavlje. Muzika je bila orijentalna, plesalo nekoliko profesionalnih plesačica, koje su došle malim autobusom posle nas i veći deo se preselio pod ogroman šator, unutar kojeg je bio još jedan mali, za Gospodara i njegove goste.

Medu tim gostima primetila sam jednu poznatu facu, ali ni danas nisam u stanju da kažem ko je to bio. Najpre mi se učinilo da je neki američki glumac, pa da je sportista. Nisu znale ni ostale devojke, ali nije ih interesovalo pošto je samo Nemica Elke delila moje mišljenje i složila se da je u pitanju neko poznat. Ja, ipak, mislim da je jedan američki glumac E, on je sa još trojicom bio stalno uz Gospodara, po čemu sam zaključila da je glavni gost.

Pala je noć i sa njom temperatura. Gotovo da je bilo hladno. Svi smo bili u šatoru, osim straže i ponekih kojima je alkohol udario u glavu pa su izlazili napolje da malo dodu sebi. Odnekud se pojavila ona prelepa Južnoamerikanka, koju sam videla u teretani. Mislim da su je doveli kasnije. Na sebi je imala usku haljinu boje krvi, koja je više naglašavala nego što je skrivala obline njenig tela. Bila je diskretno ali majstorski našminkana, tako da su joj ionako krupne očči još više došle do izražaja. Sela jP do Gospodarevog gosta, one poznate ličnosti, i brzo sam zaključila da je tu na specijalnom zadatku, da ionako dobar prijem podigne na viši nivo. Ne verujem da je u pitanju bila prostitucija, pošto ne mogu da prihvatim da jedna prostitutka može da izgleda onako kako je ta žena izgledala. Povremeno su sa velikog razglasa puštali američku muziku. Geršvina, pa Sinatru i slično. Gost je plesao sa onom ženom i ubedena sam da su završili te noći u krevetu. Ona ispod haljine, jasno se videlo, nije imala ništa. Pripijala se uz Amerikanca, šaputali su nešto, smejali se, dok su se i ostali zabavljali.

Kasnije kada sam povezala konce i zajedno sa Elke, koja je takode bila oduševljena lepotom one Južnoamerikanke, razgovarala o tom paru, došle smo do zaključka da su njih oboje bili gosti Gospodara i da su bili smešteni u jednom delu palate u koji je nama ulaz bio zabranjen. Tako je ona lepotica i došla u teretanu, održavala je kondiciju, nije htela da pravi pauzu ni na putovanju, u gostima, medenom mesecu, davo će ga znati šta je u pitanju.

Uglavnom, zabava je proticala u izuzetnom raspoloženju. Medu gostima je bilo nekoliko belaca. Naš zadatak bio je da samo služimo šampanjac, a njega je bilo više nego što su oni mogli da popiju.

Videla sam da sam jednom četrdesetogodišnjaku zapala za oko. Potražio me pogledom, podigao čašu, što je značilo da hoće da još pije i ja sam prišla. Bio je, moram da priznam, izuzetno zgodan, malo prosed, širokih ramena, pravilnih crta lica. Čim je progovorio znala sam da je i on Amerikanac i tako sam zaključila da je celo društvo iz Amerike.

Pokušavao je da me odvoji od ostalih, da izademo van šatora, ali znala sam da je to nemoguće. Već posle nekoliko rečenica iza naših leđa stvorio se stražar. Bilo je jasno da su tu da bi sprečili naš kontakt sa strancima. Mi smo bili samo lep dekor i ništa više.

Van šatora pekla se jagnjetina, jaretina, roštilj je bio ogroman i sve je delovalo kao na nekom dobro organizovanom, ali ne primitivnom vašaru. Kada sam zamolila stražara da malo izadem van šatora on je dozvolio, ali je pošao iza mene. Noć je bila predivna. Gore visoko na nebu staklile su se zvezde, osećao se vetrić, a obližnji kameni masiv davao je neku dimenziju tajne u celom tom sklopu. Iz šatora je dopirala muzika, kamiona nije više bilo, samo noć i njena svežina. Gledala sam u nebo i mislila na moje, na Beograd. Poželela sam da se odvojim od zemlje i nestanem sa tog mesta, da brzinom svetlosti odem odavde i sletim negde na Kalemegdanu, na Avalu, da poljubim čaleta i kevu, Cedu... Verovala sam da mogu ceo Beograd da izljubim samo da dodem do njega.

U razmišljanju me prekinuo stražar. Morala sam unutra. Gospodar se povukao sa gostima u svoj šator, a neke devojke su pravile društvo ostalim Amerikancima, ali su u društvu bili i stražari, pazeći da ne bude ništa nepredviđeno.

Mislim da je već bila zora kada smo krenuli u palatu. Sve smo zaspale čim smo sele u autobus i probudile se po dolasku u harem. Preskočila sam ručak i spavala do kasnih popodnevni sati. Ustala sam, istuširala se, malo slušala muziku, izležavala se i onda pozvala stražara, tražeći da me odvede do bašte da večeram.

Kada sam se vraćala, a večera je, sećam se, bila od morskih plodova, intezivno se osećao miris mora. Razmišljala sam o Crnogorskom primorju, ubedivala sebe da ću jednog dana opet u Budvu ili Petrovac, a onda je u glavi počeo da mi se "premotava film" sa jednog letovanja u Grčkoj. Obećala sam sebi da ću ponovo ići tamo, ali predhodno odavde treba izaći. U tim razmišljanjima došla sam do onog velikog prostora gde stoji telefon, odakle sam uspostavila telefonsku vezu sa Beogradom. I kada je trebalo da skrenem u hodnik, koji je vodio prema mom apartmanu, stražar me zaustavio, pokazujući prstom na čoveka koji nam je prilazio sa leve strane, iz jedne prostorije, gotovo skrivene iza velikih stubova i ogromne fontane.

Bio je to onaj Austrijanac koji je svojevremeno došao u moj apartman da mi kaže kako da se ponašam i šta me čeka kada izadem odavde, posle četiri godine. Nije zaboravio kako se zovem i kroz smešak me zamolio da sednem na nekoliko minuta.

- Gosopodice - počeo je da priča - imam za vas lepe vesti. Naš čovek je bio u Beogradu i razgovarao je sa nekim ljudima koji na određen način rade za Gospodara. Oni su otišli u vaš stan, naravno predstavljajući se kao trgovački putnici i slično, i videli su da vam je porodica u redu. Otac je imao neki problem sa srcem i to smo utvrdili, ali sada je dobro. Ispitali smo teren i utvrdili da vaši veruju da ste negde u Americi i da ste se udali, ali pretpostavljaju za stranca koji vam, tako oni misle, brani da se javljate kući. Oni i dalje veruju da ćete se ili javiti ili da ćete doći kući, a to verujemo i vi i ja. Vaše je samo da se ponašate onako kako se od vas traže pravila ovoga mesta i sve će biti u redu - rekao je Austrijanac.

Pitala sam za brata i odgovoreno mi je i on je dobro, da je otvorio nekakav butik na Novom Beogradu, ali da je imao saobraćajnu nesreću u kojoj su mu uništena kola i to je bila jedina šteta. On je ostao nepovredan.

Kada smo se rastali, a ništa ga drugo nisam pitala, učinilo mi se da je sve bilo priredeno sa ciljem da mi se pruži dodatna nada. U stvari, nisam mogla ništa da proverim i preostalo mi je samo da verujem ili da ne verujem. Poverovala sam i to me je smirivalo.

Sledećeg dana na bazenu sam opet bila sa Nemicom. Imam nešto za tebe, kazala je i tutnula mi u ruku nekoliko malih baterija za moj Sonijev tranzistor. Kada sam je upita otkud joj to samo se nasmešila. Nisam bila previše rad znala, ali mi se čini da je Elke nešto uspela da smuti : vreme boravka u pustinji, da je nešto izmuvla od Amerik naca. Ta devojka nije odustajala od namera da nešto uradim.

Jedva sam dočekala da se vratim u apartman. Te nc ponovo sam slušala Radio Beograd i plakala, naravn Sećam se da sam ljubila onaj mali tranzistor. Baterije koje ~ je Elke dala trajale su duže nego

što sam očekivala i to je m život učinilo veselijim. Medufiim, jedne noći, dok je na R dio Beogradu bio neki instrumetntal i kada sam čekala ves čula sam zvono na vratima. Premrla sam od straha. Ako ; čuli tranzistor, onaj govorni deo, mogla sam samo da pretp stavim šta me čeka. Sa velikim strahom krenula sam pren vratima.

Zvono na vratima čulo se još jednom. U trenutku setim da je tranzistor ostao na krevetu. Munjevito sam vratila i bacila ga ispod jastuka i madraca. Zvono se čulo jedno dva puta pre nego što sam došla do vrata. Otključala sam strahom. Pred vratima je stajao moj stražar. Pozvao me c krenem sa njim i rekao mi da će sačekati da se obučem.

Krenula sam lagano hodnikom prema centralnoj pr storiji. Po mojoj proceni bilo je oko dva sata iza pola noci Čuvar je čutao, a ja sam pokušala da zaključim o čemu radi, zašto su poslali po mene u ovo doba. Prošli smo ho nikorn veliku prijemnu dvoranu, skrenuli desno i uskoro b pred istom onom kancelarijom u kojoj sam prvi put pos Beograda ugledala Hafeza.

Moj čuvar je pokucao i ušli smo. Unutra je sedeo Haf i još jedan stariji čovek, kojeg sam vidala samo u prolaz uglavnom u centralnoj dvorani. Na stolu je imao nekolil telefonskih aparata i bio je vrlo ozbiljan, rekla bih lji Ponudili su mi da sednem i, kada sam odbila ponude~ piče, Hafez je prešao na stvar. Počeo je da me ispituje boravku u Moskvi - šta smo Elke i ja radile, šta smo razgovarale, da li nas je neko posećivao i slično.

Prvi na koga sam pomislila, bio je onaj Srbin iz Beograda. Zamisli, meni je sinulo kroz glavu da je nešto preduzeo da me izvuče iz harema, da mi pomogne, a onda sam se setila da tamo nisamo izmenili više od dve rečenice i to preko prevodioca, da sam ja uglavnom čitala i da je mogućnost njegove intervencije ravna nuli. Bar što se mene tiče. Odmah su bile otklonjene sve moje dileme. Istraga je počela da se koncentriše na Nemicu Elke. Znači, to je. Otkrili su da je dala Rusu ono pisamce, odnosno Rus je nešto preduzeo. : Pravila sam se da ništa ne znam. Hafez i onaj čovek su ' me sad pitali šta je Elke radila u sobi, da li se sa nekim čula, da li je imala mobilni telefon kod sebe za vreme boravka u Moskvi, da li je pisala kakva pisma... Od početka ispitivanja zauzela sam stav da nemam pojma o čemu se radi, odgovarala sam naivno, braneći Elke koliko sam mogla, a ustvari ja nisam ni imala šta da kažem. Ono što je bio ključ, dakle pismo o kojem mi je Nemicica pričala, nisam spominjala. Ja to nisam ni videla, već mi je ona priznala da je napisala pismo i ubacila Rusu za vreme večere u džep.

Čovek koji je sedeo pored Hafeza gledao me je pogledom koji je bilo veoma teško izdržati. Kao da je znao da nešto krijem. Razgovarali smo još nekoliko minuta, a onda su mi rekli da mogu nazad u apartman, ali da nikom ne govorim ništa. Samo sam klimnula glavom i izašla iz sobe. Naravno, u pratnji stražara.

Posle ulaska u apartman, zaključala sam vrata i lagano izašla na balkon, u stvari virila sam napolje, pošto mi se učinilo da se nešto događa. Noć je bila puna mesečine, videlo se kao u sumrak. Za svega nekoliko trenutaka shvatila sam da je palata u nekoj vrsti vanrednog stanja. Veliki reflektori, koji su obasjavali ogradu, bili su uključeni, za- ' jedno sa tzv. malom rasvetom. Zid, koji je palatu delio od ostalog sveta, bio je od moje sobe udaljen stotinak metara, ali sada je bio kao na dlanu, obasjan moćnim reflektorima. Prvi put posle onog ubistva o kojem sam govorila čula sam i pse. Oni su bili dovodeni spolja ili su ih držali u nekom skrivenom delu palate. Sve je bilo pod povišenom temperaturom.

Te noći gotovo da nisam ni spavala. Probudio me razgovor ispod mog balkona. Bili su to stražari, njih četvorica. Nisam mogla da dočekam vreme za odlazak na bazen, verujući da ću od ostalih devojaka doznati nešto više o Elke i situaciji u palati. Medutim, sat vremena posle doručka u moj apartman je došao stražar da me obavesti kako danas nemam dozvolu da napuštam apartman. Znala sam da ne smem pitati zašto. U haremu su pravila i naredenja morala da se poštuju bez reči protivljenja i pitanja, ali na odlasku stražar se okrenuo i, verovatno da me uteši, rekao da ni ostale devojke neće na kupanje. Nije me utešio pošto mi je bilo jasno da je situacija krajnje ozbiljna. Pitala sam se šta se dešava la- da ljei je Nemačka policija zatražila od Ujedinjenih Arapskih Emirata da izruče Elke? Da li su možda njeni roditelji došli po nju? Šta ako Gospodar odluči da ukloni mladu Nemicu i tako izbriše tragove, ne dozvoljavajući ulazak u palatu? Uostalom, ko ovde ima pravo da ulazi u privatnu kuću, posebno čoveka čije je bogatstvo ogromno?

Sutradan smo dobile pravo da odemo na bazen. Najpre sam dobro pogledala i ustanovila ono što sam slutila: Nemica nije bila na kupanju. Nema je i postoje samo dve mogućnosti - ili su je vratili u Nemačku ili su je likvidirali. Ono prvo je bilo malo verovatno, a ovo drugo je u meni proizvelo još veću količinu straha.

Videlo se da ostale devojkice nemaju pojma o čemu se radi. Nije mi ~adalo na pamet da pitam gde je Elke, a kada je Andela iz Švedske, jedna dosadna i pomalo nametljiva devojkica, upitala gde je Elke, pomislila sam da me provocira i samo sam slegla ramenima.

Dva dana kasnije opet su me zvali na razgovor. Ponovila sam priču do poslednjeg detalja i dodala da za vreme našeg boravka u Moskvi, kao što im je poznato, stražar ni jednog trenutka nije - napuštao apartman u kojem smo bile. Čak je tražio da vrata između spavaće sobe i jedne manje sobe, u kojoj je on spavao, budu stalno otvorena. I noću. - On vam je najbolji svedok da je sve bilo pod vašom kontrolom i zaista ne vidim razlog da me dalje ispitujete na ovu temu - rekla sam pomalo uvredena, tonom koji nije bio dopušten, ali ja sam htela da rizikujem.

Pustili su me i više nije bilo ispitivanja. Nikad posle nisam saznala šta se sa Nemicom zaista dogodilo. Nadam se da je kod svojih, da je živa, ali...

Posle ručka otišla sam do apartmana, a potom u teretanu. Vežbala sam pola sata i vratila se u sobu. Bilo je nesnošljivo vruće napolju. Spavalo mi se i samo što me je uhvatio san, čulo se zvono na vratima. Setila sam se tranzistora, ali on je bio na sigurnom. Slušala ga nisam, pošto su baterije odavno istrošene. Bio je to stražar koji me je obavestio da sutra posle doručka idem na krstarenje sa Gospodarom. Znala sam da ne smem postavljati pitanja i ostalo mi je da čekam. Posle doručka došao je neizbežni Hafez i obratio se devojkama koje su određene za putovanje. Bilo nas je šest. Ja sam do tada čula da Gospodar povremeno uzima devojkice kada ide na put jahtom, odnosno kada hoće da se provede, ali nikada nisam bila među onima koje su određene za tako nešto.

Hafez nam je dao uputstva kako da se ponašamo.. Saznale smo da ćemo se na jahti zadržati tri dana i da nećemo silaziti, pošto ćemo imati sve obezbeđeno.

Do marine su nas prevezli u dva luksuzna automobila. Mislim da su bili američki linkolni, sa šest vrata. Izašli smo na samoj obali, straža je već bila tu i krenuli smo za Hafezom. Raspored je bio takav da se stekao utisak da se radi o manjoj turističkoj grupi koja kreće na krstarenje. Dovedi su nas do jahte kakvu, verujem, nema ni onaj Kašogi. Ma kakva jahta, to je bio brod, luksuzni brod, dužine tridesetak metara, prelepo dizajniran, sa velikim prostorom za sunčanje u prednjem delu i nešto manjem na zadnjem delu. 'Ajde da je ipak zovem jahta.

Gospodar je već bio tamo, videla sam ga u centralnoj kabini, kroz otvoren prozor. Posle dvadesetak minuta jahta se odvojila i krenula prema pučini. Obala je ostajala iza n ali uskoro smo plovili uporedo sa obalnim pojasom. Ruč je bio oko tri sata. Nas šest smo bile za jednim stolom Gospodar u svojoj kabini, straža nedaleko od nas. Po ručka skinule smo se i sunčale. Jahta je neko vreme b usidrena, a sa prvim sumrakom krenuli smo dalje. Usk je pala noć i bilo je veoma prijatno. Duvao je vetar, oseć se miris mora, iz centralnog dela jahte dopirala je muzika bilo bi kao u rajnu da okolnosti nisu onakve kakve su bi Međutim, neke od devojkica su zaista uživale, plesale ; smejele se i to mi je pomalo smetalo.

Posle večere pridružio nam se i Gospodar. Sedeo je našim stolom, pili smo vino, a pored njega je sedeo jed meni nepoznati muškarac koji je ličio na Gospodara, ili mi to samo pričinilo, pošto su i jedan i drugi bili Arapi. Kada atmosfera opustila, a alkohol učinio svoje, iz unutrašnjice jahte izašle su još dve devojkice koje do tada nisam videla r u haremu, ali ni ovde na jahti. Zaključila sam da su one pratnji Gospodarevog gosta, onog čoveka koji je sedeo pored njega. Jedna od njih, prelepa crnka, sela je tom čoveku u kri a druga mu je stala iza leđa i milovala ga po vratu. Videla s~ da mu prija, da je ponosan, ali sam onako ženski primetila sa velikim interesovanjem gleda u nas, devojkice koje je do~ Gospodar. Posebno je zadržavao pogled na meni.

Dva sat kasnije Gospodar i njegov gost su ustali i krenu u svoje odaje. One dve su pošle za njima, a Hafez je dao zn meni, Švedanki i Poljakinji da kroz desetak minuta odemo Gospodara. Kada smo ušle on je sedeo na ležaju, omot velikom maramom boje limuna. Dao nam je znak rukom ostanemo kod vrata i zatražio da se lagano skinemo, ali ostanemo u gaćicama. Gledao nas je za trenutak, a on pozvao da mu se pridružimo. Znale smo šta treba da činim Najpre smo ga masirale i ljubile, što je tog dobrodržeće snažnog čoveka opustilo i uskoro je po erekciji pokazao da spreman za seks. Prvo je imao odnos sa Poljakinjom, veći kratko, a onda zatražio od Švedanke da mu okrene leđa, verovatno zato što je ta devojkica imala izuzetno lepu zadnjicu koja , videlo se, oduševljavala Gospodara. Na kraju

je imao odnos i sa mnom, tako što je on ležao, a ja sam ležala na njemu, dok je on milovao njih dve.

Ostale smo u njegovoj kabini ili salonu, pošto je to bio roman prostor za jednu jahtu, sve do zore. Doručak je rviran u salonu odvojenom vratima od Gospodarevih laja i videlo se da smo nas tri delovale zadovoljnije. Bile ao dobro raspložene i moram priznati da sam zaista ivala te noći. Naravno, mi smo znale da vrhunac treba ~stići najkraćim putem i to smo radile u situacijama kada kod gospodara bile dve-tri devojke. Bez obzira na njegovu lržljivost i kondiciju, koja je bila sjajna ipak je on bio vek u godinama i, razume se, nije bio mašina.

Ceo dan smo plovili tako da nam je obala bila sa leve '' ane i na trenutak se čak gubila sa vidika. Gospodar je bio izuzetno dobro raspložen, kao i njegov gost. Mi smo se nekako popodne zajedno našle sa onim dvema devojkama, ali govorilo se jedino o kupaćim kostimima, načinu ishrane ržavanju telesne težine, vežbama i ništa drugo. Straža je a pored nas, a znale smo da svi oni govore engleški i da razumeti svaku našu reć - razgovarale smo, kako drugacije, nego na engleskom. Doduše, Poljakinja i ja pokušale ,o nekoliko puta sporazumevanje na poljskom, odnosno srpskom, ali bezuspešno. Ima reći u jednom i drugom jeziku ie razumemo, medutim, nije to bilo dovoljno za razgovor.

Popodne su Gospodar i njegov gost ili rodak, ne znam mu je, lovili ribu. Sedeli su u donjem delu jahte, koja se kretala nesmanjenom brzinom. Ispred njih su bili štapovi, i ako se dobro sećam, uhvatili su sedam, osam velikih riba. Svako izvlaćenje tih morskih bića na jahtu bilo je praćeno otvaranjem šampanjca. Uvek nova flaša. Naveće se slavilo i sve se završilo kao predhodne noći, no ovog puta sa gospodarem su otišle preostale tri devojke iz njegovog harema. Njegov gost je, odlazeći, pogledao u mene i pogledom koji je znaćio samo jedno - želeo je da spava sa mnom. Izdržala sam taj pogled, pomalo bezobrazno, znajući da od toga nema ništa. Ostala sam sa Poljakinjom na pramcu jahte. Uživala sam u noći na pućini mora, pijuckajući hladan šampanjac. Nas dve smo spavale u istoj kabini i kada smo krenule da legnemo na kraju maloga hodnika, ćija su poslednja vrata vodila u salon onoga gospodina koji je bio Gospodarov gost, ćulo se glasno uzdisanje. Stražar nas je ostavio i napustio taj prostor, odlazeći da sedne na prednji ulaz, što je bilo dovoljno ako bi se neka i odlućila na ludost da pobegne. Morala je proći pored njega.

Sačekala sam nekoliko minuta i na zaprepašćenje moja drugarica iz Poljske izašla iz kabine i na prstima otišla do vrata iza kojih su se ćuli uzdasi. Svetlo u hodniku je bilo ugašeno i to mi je dalo ideju da pokušam da otvorim vrata. Bila su otključana. Unutra je gorelo prigušeno svetlo, soba nij e bila velika kao Gospodareva, a kroz vrata, odškrinuta ne više od nekoliko santimetara, videla sam gospodina, kako vodi ljubav sa jednom od dve devojke.

Njegovi trzaji su bili siloviti, što je devojku oćito dovodilo do ludila i dalje je glasno uzdisala, dok je ona druga ljubila njene velike grudi. Gledala sam nekoliko trenutaka i onda zatvorila vrata, plašćeci se da će se glasovi ćuti na stražarskom mestu, što onoga na ulazu može naterati da dode u hodnik. Tako je i bilo, samo što sam šmugnula u moju kabinu ćuli su se lagani koraci. Poljakinja mi je pokazivala prstom da sam luda, a u meni je raslo neko zadovoljstvo. Ne uzbudenje, mada sam to osetila, gledajući kako vode ljubav, nego zadovoljstvo što sam nekažnjeno učinila nešto zabranjeno.

Krstarenje je trajalo tri dana i ostaće mi u lepoj uspomeni. V'o povratku u palatu dani su tekli uobićajeno. Bilo je dosadno i samo su me spasavale knjige koje su donosili da citamo. Medutim, jednog dana se na bazenu pojavila devojka mojih godina, kestenjaste kose, jakih obrva i zelenih ociju. Izgledala je divno sa telom na kojem su dominirali tanak struk i duge, divno gradene noge. Došla je u pratnji stražara, koji joj je pokazao prostoriju sa kupaćim kostima i raznim uljima. Ja sam baš tada ulazila da promenim kupaći kostim i da uzmem obogaćeno maslinovo ulje koje je najviše odgovaralo kao zaštita od sunca. Stražar je nodevojci davao upute koje sam ćula kada smo prvi put dolazile ovamo.

Stražar je krenuo i kada se udaljio desetak metara ona devojka pored koje sam u tom trenutku prolazila rekla je

glasno: Ti ćeš me ućiti, kako da se obućem, jebem ti mater .

Ja sam se skamenila. U deliću sekunde bilo mi je jasno da je devojka iz Dalmacije, iz Hrvatske. Ona je nešto petljala oko kostima kada sam joj prišla i na srpskom rekla: Kako se zoveš"? Trgnula se kao da sam je ošinula. Gledala je zapanjeno i polusvesno izgovorila – Danijela. Nastavila sam da hodam prema mom uobićajenom mestu, gde mi je sunćanje najviše prijalo. Blago sam se okrenula i videla Danijelu kako skarnenjena gleda u mom pravcu. Legla sam, stavila ruke ispod brade i glavu okrenula

ma kućici, ispred koje je stajala nova devojka. Ona je konačno ušla u kućicu i izašla za manje od šezdeset sekundi. U tesnom bikiniju izgledala je čarobno, posebno njene divne vitke noge. Naravno, išla je prema meni.

Legla je sa moje leve strane i pre nego što je pokušao; nešto da kaže ja sam joj prstom dala znak da bude strpljiva. Čitala je i gledala me. Onda sam ustala i spustila se u bazen. Napravila sam nekoliko oštrih zamaha i uskoro bila u skrovitom delu iza slapa. Pogledom sam potražila Danijelu. Ona je sve vreme gledala u mene i kao da je u sekundi shvatila; šta želim, skočila je u vodu i lagano zaplivala prema meni.

Njeno prvo pitanje odnosilo se na prostor moga rođenja. Da, ja sam iz Srbije, potvrdila sam njenu pretpostavku - Rodena sam u Beogradu, gde sam živela pre nego što sam došla ovamo - rekla sam Danijeli. Ukratko sam joj ispričala kako sam stigla u Dubai, šta mi se najviše događalo, da sam više od dve godine u haremu, a onda je jedan od stražara dao znak da za pola sata počinje filmska projekcija u dvorani i južnom delu palate. Retko sam išla u taj bioskop, pa sam sada odlučila da ostanem na bazenu. Danijela sam savetovala da ode, obećavajući joj da ćemo nastaviti razgovor već sutra. Videlo se da joj je žao, ali me je poslušala. Gledala sam za njom, dok su mi se kroz glavu provlačile misli o našim mladim životima, rođene smo istog dana, o naivnosti i životnoj školi koju sam ja prošla, a koja nju čeka, škola čiji je osnovni zaključak: nikome ništa ne veruj, dok ne proveriš.

Ona se udaljavala stazom kroz park. Izgledala je prelepa već opisane divne noge i podignuta, pravilno zaobljena zadnjica. Obuzela me radost što ću sada imati nekoga sa kim ću moći da komuniciram na svom jeziku. Odjednom mi se sve učinilo lepšim i nasmešila sam se shvatajući kako je u životu dovoljno malo radosti da čovek bude zadovoljan, da nade smisao. Sutradan sam posle doručka krenula na bazen, međutim stražar mi je rekao da sačekam u glavnom holu. Sela sam počela da prelistavam neki modni magazin. Čula sam da neko dolazi. Bio je to onaj Austrijanac, onaj kojeg sam upoznala još na početku. Ljubazno je upitao kako sam, da li mi nešto nedostaje, šta trenutno čitam i onda prešao na stvar.

- Gospodice, vi znate da sam ja iz Austrije i da vrlo dobro poznajem gde je Beograd, gde je Zagreb, a gde je Split. Znam, kao što sam vam svojevremeno rekao, istoriju tu, regiona, znam svaki veći grad u Jugoslaviji i, naravno, znam da je ovih dana u palatu došla devojka iz tih krajeva, koja govori istim jezikom kojim i vi. Molim vas da budete pametni, da ne pravite glupe poteze i da na novu devojku, vašu zemljakinju, ne utičete negativno - bio je jasan mali, debeljuškasti Austrijanac.

- Ona nije moja zemljakinja. Hrvatska je sada samostalna država i nas dve smo potpuni stranci, pokušala sam da izrazim neki svoj bunt i protest što me je taj čovečuljak opet učio pameti. - A otkud vam informacija da je Hrvatska samostalna država?

Meni je u trenutku sinulo da sam rekla veliku glupost. Stvarno, kako bih ja ovde u haremu mogla da saznam šta se događa u bivšoj Jugoslaviji da nemam dodatni izvor informacija. Taj izvor bio je onaj mali tranzistor kojeg sam povremeno davala život u vidu novih baterija. Tako sam znala šta se događa na prostoru moje bivše domovine. Sve je trajalo sekund-dva i onda sam čula sebe kako govorim.

- Gospodine, Danijela mi je rekla da je Hrvatska sada samostalna i međunarodno priznata država.

- Ah, da - reagovao je Austrijanac - vi ste već bile zajedno.

- Da, bile smo juče celo poslepodne zajedno i pričale smo gotovo dva sata - rekla sam, pošto u razgovoru sa

Danijelom nisam provela više od pola sata, a ni tada nismo spominjale ni rat u Jugoslaviji ni njegove posledice.

Austrijanac mi je dao još neka uputstva, izrazio ubedenje da ću u Danijeli dobiti novu prijateljicu, ali još jednom je napomenuo da se klonimo eventualnih zajedničkih pokušaja u nečemu što je u palati kažnjivo. Otišao je i ja sam krenula prema bazenu. Tamo je, u vodi, već bila lepa Splitska, i kada me ugledala preko njenog lica preleteo je osmeh. Uskoro smo ležale pod velikim suncobranom. Danijela je pričala svoju priču. - Rodena sam u Splitu, otac mi je bio građevinski inženjer, a majka je radila u banci. Imam još jednu sestru i ona je starija dve godine od mene. U stvari, ona je na neki način kriva što sam ovde, jer me je zvala da dodem kod nje u Italiju. Tamo su me dvojica mangupa isfolirala da ću dobiti unosan posao u Kanadi, u nekoj filmskoj producenckoj kući, i tako sam završila u Dubaiju -

pričala je Danijela na dalmatinskom, splitskom narečju. Slušala sam je sa velikim uživanjem. Povremeno sam odlazila sa roditeljima na more u Dalmaciju, najviše na Brač, i obožavala sam taj njihov govor. Danijela je imala najčistiji oblik dalmatinskog govora.

Čula sam od nje da je završila srednju hemijsku školu i kada se spremala da upiše biologiju u Zagrebu, dobila je poziv od sestre koja je deset godina pre toga otišla u Milano, da dođe u Italiju na mesec dana. Zaljubila se u Milanu u jednog Italijana i ostala u toj zemlji. Posle je, kao kod svih iskrenih ljubavi, došlo do razočarenja, raskinula je sa tim momkom i počela da radi u restoranu kod sestre i njenog, supruga. Bila je pomoćnik šefa sale ili tako nešto. Nije joj bilo loše, plata je bila solidna, ali onda dolaze dvojica sa pričom o divnom životu u Kanadi. Daju joj do znanja da bi, zbog svog izuzetnog fizičkog izgleda, u producentskoj kući mogla biti primečena od nekog režisera i da bi mogla napraviti uspešnu filmsku karijeru. Još samo neka privatna škola glume i sve će biti u redu, govorili su joj. Tražila sam da mi opiše kako su ta dvojica izgledala i već !, ; posle prve rečenice bilo mi je jasno da je jedan od njih bio onaj prokleti, šarmantni Majkl, čovek koji me je, zajedno sa Hafezom, u Beogradu ubedio u jednu isto tako lažnu priču.

Danijela se raspitivala kakve su šanse da se pobegne iz j' arema, može li se doći do telefona, jesam li bila u gradu. Samo što sam počela iskreno da odgovaram, sinula mi je ajsao da je ta devojka možda podmetnuta sa ciljem da od aene izvuče nešto u vezi sa Nemicom Elke. Odgovarala sam naivno, uglavnom odbijajući mogućnost da se izjašnjavam.

Nije me pitala ništa o Nemicu i tu sam se pomalo sama sebe postidela. Činilo mi se da sam postala paranoična.

Posle smo skakale u vodu, ronile i opet se sunčale. deke devojke sa kojima sam se pre Danijelinog dolaska lružila prilazile su, ali kad im je postalo jasno da Danijela i a govorimo na jeziku koji one ne razumeju, odlazile bi uz smešak. Ostale smo skoro do večere na bazenu. Rekla mi je t' la je 1989. godine poslednji put bila u Beogradu, kod rodbi- y ~e po očevoj liniji, a otac joj je bio poreklom Italijan. Naime

tjen deda, po očevoj liniji, živeo je do početka tridesetih godina dvadesetog veka u Beogradu, a onda je prodao kuću na Dorčolu i preselio se u Split. Posle Drugog svetskog rata taj njen deda je napustio Jugoslaviju, ostavljajući celu porodicu. Odselio se na Siciliju i nikada se više nije vratio. Danijela mi je sa žarom u očima pričala o nekom Dejanu iz Beograda, kojeg je upoznala te 1989. godine u bašti "Ruskog i ara". Ciniilo joj se, rekla je, da se zaljubila, a onda je morala u Split i sve je ostalo na nekoliko poljubaca u parku pokraj

Zoološkog vrta. Dedina sestra umrla je krajem osamdesetih, ali Danijela je održavala stalnu vezu sa njenim potomcima, tojest sa unukama koje i danas žive na Dorčolu. - Cini mi se da Ivana udala 1990. godine - rekla je Danijela. Večeralale smo zajedno. Sa nama za stolom bila je Poljakinja, tako da smo razgovarale na engleskom, osim kada je Danijela koristila svoj sočni, vulgarni rečnik. Tu je bila majstor. Skidala je sve sa nebesa, tako da sam se ja sve češće krstila. Nisam neki vernik, u crkvu sam išla povremeno, ali kako je Danijela sočno psovala, da Bog sačuva.

Dva dana kasnije, kada sam došla na bazen, videla sam anijelu i većinu ostalih devojaka skupljene oko jednog stola. U prvi trenutak mislila sam da neki od čuvara daje nova upustva, ali kada sam prišla bliže, videla sam da je u sredini tridesetogodišnja žena. Odmah sam shvatila o čemu se radi, pošto ona i nije mogla da priča u kontinuitetu, već je odgovarala na pitanja devojaka. Bila je to žena koja je preživela našu sudbinu. Dakle, bila je u ovom haremu; provela je četiri godine kod Gospodara i onda, kao što nam je svima rečeno, kada smo došle, izabrala grad u kojem joj je Gospodar kupio lep stan. Ona je, prema sopstvenoj priči, odabrala Barselonu. Sada živi tamo, ima sopstveni butik, i lepo joj je.

- Dvoumila sam se između Barselone i Los Anđelosa, ali ipak sam odabrala Španiju. Ona mi je temperametnija, to je zemlja sa bogatom i interesantnom istorijom - pričala je gošča, ubedujuči nas da se strpimo i da će na kraju sve biti dobro.

- A kako ste vi došli ovamo, kako su vas pustili, pošto posto~i mogućnost da sve ispričate policiji - bila je radoznala naša Svedanka.

- Devojko draga ja sam boravak u haremu prihvatila kao nešto što moram da prodem. Za to sam dobila neku nadoknadu, imam stan i butik u Barseloni, živim lepo, a ono što sam prošla znam samo ja. Uskoro ću se venčati sa jednim bivšim sportistom. On veruje da sam bila trgovački putnik, ja nema razloga da dižem prašinu oko svoje prošlosti. Ona jeste bila neobična, za neke od vas čak i ružna, ali ni u jednom trenutku ovde se nisam osećala poniženom - govorila je naša gošča.

Rekla nam je da je rođena u Finskoj, da je još od malih nogu sanjala o danu kada će napustiti tu zemlju i otići u beli svet. Njoj je harem u Dubaiju bio provod, mislila sam u sebi.

Rekla je da se zove Brigit. Život nije drugačije shvatila nego kao provod, avanturu. To nam je priznala, a kada smo : insistirale da nam kaže ko joj je dozvolio da ponovo uđe u harem, otvoreno je rekla da je to Gospodar.

- Obećala sam da će taj moj ponovni dolazak, ustvari obilazak, ostati večita tajna, da samo želim da se podsetim na četiri lepe godine. Meni je, moje devojke, ovde bilo lepo i nikome nikada neću reći da je Brigita u Dubaiju izgubila četiri godine života. Istina, nisam imala uvek seksa koliko mi je bilo potrebno, ali i zato ima leka. Ostalo je bilo kao iz bajke - držala se svoje teorije došljakinja.

Niko od devojaka nije poznao Brigitu. Uostalom, ona sama je rekla da je u Dubai napustila početkom 1990. godine, a sam znam da smo mi devojke koje smo tada bile u haremu u Dubai došle uglavnom 1991. godine. Brigit je pričala da je u kontaktu sa još nekoliko devojaka koj su sa njom bile u isto vreme u haremu, da su sada sve uspešne žene i majke, solidno žive, a neke od njih povremeno kontaktiraju sa Dubaijem.

Nisam joj verovala. I danas verujem da je u pitanju nameštaljka koju je organizovao Hafez ili neko drugi. Sve sa ciljem da kod nas devojaka popravi raspoloženje i ulije nam dodatnim optimizam. Ta žena je ostala u haremu još dva dana. Spavala je u delu palate u kojem su boravili stražari i personal, i to mi je ulivalo novu sumnju da se radi o režiji. Videla sam je kako sutradan odlazi iz palate u "likonlma", a kada sam, pre spavanja, izašla na balkon, čula sam njen glas u parku. Razgovarala je sa nekim o putovanju koje je sledilo.

Posle sam razgovarala sa Danijelom o Brigit. Spličanka ~e dvoumila. Najpre je mislila isto što i ja, da je u pitanju blef, 0 onda je pomenula mogućnost da se radi o stvarnoj situaciji, da je Brigit zaista bila ovde, da su joj kupili stan i lokal u Barseloni i da je ona sada zadovoljna.

Posle jedne divne večere sa Danijelom sasvim slučajno spomenula sam rat u Jugoslaviji. Danijela je čitala i videlo se da ima nešto da mi kaže. Nešto važno. Zamolila je da tu temu ostavimo za sutra i ja sam samo klimnula glavom. Rastale smo se i ja sam krenula prema svom apartmanu. Stražar je išao iza mene.

Odmah posle doručka otišla sam na bazen i tamo zatekla Danijelu sa još dve devojke kako nešto časkaju. Za nekoliko minuta ostale smo same i nastao je period čutanja. Obe smo znale da treba da nastavimo razgovor vođen prethodnog dana, priču o ratu u Jugoslaviji. Naravno, mogle smo obe da se pravimo lude, da otvorimo desetu temu, ali...

- Danijela, ako ti je neprijatno da pričaš o ratu ja ću to razumeti. Ostavimo tu temu. Ti si iz Hrvatske, ja iz Srbije, našle smo se u istom sosu i ne vidim šta može da nam donese rasprava o onome šta se dogadalo u Jugoslaviji, ovo vreme kada sam ja u Dubaiju. Uostalom, ja o tom ratu znam vrlo malo, gotovo ništa. Znam šta se dogadalo 1991. godine u Hrvatskoj, čitala sam novine, gledala televiziju, a šta je posle bilo... Pustimo to, može da nam pokvari odnos koji smo izgradile - rekla sam Danijeli u jednoru dahu.

- Ne radi se o tome da će iz našeg razgovora da se rodi sukob - uzvratila je Danijela i nastavila:

- U pitanju su događaji vezani za rat, koji kod mene pobuđuje velike emocije. Znaš, moj otac ima u sebi italijanske krvi, o tome sam ti pričala, i bio je u Splitu sumnjiv po nacionalnoj liniji. Istina je da se on izjašnjavao kao Hrvat, ali je istina i to da je njegovo hrvatstvo bitno drugačije od onoga što je postalo važno u novoj Hrvatskoj. Počeli su da sumnjaju u mog oca, tražili su od njega da se dokazuje na nacionalnom planu, na poslu su ga maltretirali i, da bi sve to skratio, on se prijavio u dobrovoljce, u hrvatsku vojsku, pričala je Danijela. U trenutku sam zaključila da joj je otac izgubio život, da ; je mrtav. Gledala sam je u oči, očekujući da mi to kaže, ali Danijela je nastavila priču. .

- Poslali su ga na hercegovačko ratište, tamo su se tukli Hrvati i muslimani. Ja sam bila u Italiji i to sam tek kasnije saznala od mame. Rekla mi je telefonom, kroz plač. On je posle tri meseca ranjen i to veorna teško. Dopremili su ga u bolnicu, bio je van svesti. Ležao je u Splitu desetak dana u šok-sobi, a onda je, na našu veliku radost, mene, majke i sestre, progledao. Urađeno je još nekoliko operacija i on je prohodao, ali i danas se veoma teško kreće. Propao je, nema ga šta videti. Moj otac je bio izuzetno zgodan čovek, a sada liči na starca. Majka pati, veoma teško žive i da im nije sestre, koja pomaže iz Italije, pomrli bi od gladi - pričala je sada već kroz suze Spličanka Danijela.

Ja sam čitala. Rat sam u početku pratila kroz medije, a onda su se dogodili Majkl i Hafez i

otišla sam iz Beograda. Sve što sam znala bilo je kroz logično zaključivanje između redova vesti, koje sam slušala preko svog tranzistora, kada sam imala baterije. Bilo mi je jasno da se bivša Jugoslavija raspala, da se dogodilo ono što su mnogi pretpostavili, ali ostalo nisam znala. Detalji su mi bili nepoznati, a nije mi se dalo da saslušavam Danijelu i saznam ono što me objektivno interesuje. Postojala je i mogućnost da se zakačimo. Ipak je ona Hrvatica i drugačije gleda na političke teme od mene. Bez obzira na deo italijanske krvi koji nosi u sebi.

Ostale smo na bazenu do ručka. Popodne sam spavala i tek negde pred sumrak pozvala stražara u nameri da prošetam do bazena. Bilo je izuzetno vruće. Oko bazena su bili reflektori, imali smo dozvoljeno noćno kupanje. Krenuli smo prema izlazu i naleteli na Hafeza. On je dao znak stražaru da nastavi, a mene je uhvatio ispod ruke i 3', rekao mi bez okološanja, da ću noć provesti u odajama Gospodara. Bila sam iznenađena, pošto su me u takvim slučajevima obavestavali 24 sata ranije. To sam i rekla Hafezu, a on je i sam pokazao iznenađenje, sležući ramenima.

Nije bilo drugog izbora nego da se vratim u apartman i ;i priprelim za sledeću noć. Na rastanku sam pitala Hafeza odlazim li sama ili sa još nekom devojkom. Sama, kazao je.

Nisam večerala ništa, ako se večerom ne smatra pola ananasa, koliko sam pojela pre polaska. Gospodar je već bio i u svojoj sobi. Sa zvučnika, koji su bili postavljeni na četiri mesta u sobi, dopirala je orijentalna muzika. On je laganim korakom obilazio nekoliko mesta u sobi i palio nekakve štapiće, sa kojih se dizao tanak dim, koji je izuzetno i opojno mirisao. Taj miris osetila sam i prilikom ranijih dolazaka kod Gospodara, ali ne tako intenzivno. Sada je on sam palio te štapiće što me je navelo na zaključak da su mu ranije drugi to obavljali pre nego što bismo mi, devojke, došle u sobu. Pitao me je kako provodim dane, šta radim u slobodno vreme, koliko vremena odvajam za fizičku kondiciju i za ! ; negu tela. Sve vreme do nas je dopirala ona muzika i zajedno sa mirisom i prigušenim svetlom davala atmosferu u kojoj bujaju osećanja, u kojoj se budi želja za seksom. Znam da su to uobičajeni rituali kada muškarac želi da osvoji ženu ili kada se priprema za prijatno veče ili noć udvoje, ali taj boravak kod Gospodara nikada neću zaboraviti. Vodili smo ljubav do kasno u noć. Priznajem da sam bila u inicijativi, on je uživao kao nikad pre, a ja sam samo jednom podsetila sebe na okolnosti u kojima uživam. Bilo je to uživanje savremene robinje.

Probudili smo se kasno. U stvari, probudilo me je njegovo milovanje po ledima i zadnjici. Onda me je uzeo u tom položaju, posle čega smo zajedno, a to je bila novost, otišli u njegovo kupatilo, veče od dvosobnog stana, sa ogromnom kadom u sredini i staklenim zidom na jednoj strani. Rastali smo se negde oko deset sati pre podne.

Ručak sam prespavala, a posle podne nisam otišla na bazen. Čitala sam, opet malo spavala i ležala u kadi. Na . "radiju" sam izabrala instrument koji je delovao opuštajuće. Negde oko pola noći izašla sam na balkon. Napolju je još uvek vruće. Osećala sam miris mora i vetrić. Nebo je bilo , osuto zvezdama. Iz daljine su dopirali zvuci velegrada, čija su svetla igrala u visini. Stajala sam naslonjena na balkonsku ogradu gotovo sat vremena. Dva puta ispod balkona prošla su dvojica stražara. Videli su da sam gore, ali ništa nisu preduzimali. Nismo imali zabranu da noću izlazimo na ' balkon, ali nam je preporučeno da to ipak izbegavamo. Vratila sam se u sobu, još malo čitala, a onda ugasila sva svetla i legla, bez obzira na to što mi se nije spavalo.

Verujem da nije prošlo ni desetak minuta kada mi se učinilo da čujem plač deteta. U prvi mah odbacila sam takvu mogućnost, čak verujući da sanjam, ali bila sam budna, apsolutno budna. Napela sam sva čula, nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda se opet čuo plač deteta. Malog deteta. Bebe. Moram priznati da sam se uplašila. Nikada u palati nisam videla dete, stariju ženu, neku porodicu i slično što bi dalo odgovor na pitanje otkud dete u haremu. Pošto sam uvek spavala gola, ustala sam i preko sebe prebacila jednu od laganih haljina, koje su bile okačene u otvorenom delu plakara. `

Laganim korakom krenula sam prema balkonu, pošto se plač deteta čuo spolja. Najpre sam osluškivala, i kada je bilo evidentno da plač dolazi iz levog dela palate, pojavila sam se na balkonu. Nije bilo upaljenih svetala, svi apartmani su bili u mraku, kao i deo dependans koji mi je po lociranom plaču bio na prvom mestu. Posle minut-dva stajanja na balkonu, čula sam korake. Neko je brzo koračao kroz noć. Uskoro sam videla čoveka u belom kako se približava balkonu, mašući rukom. Shvatila sam da se meni obraća, a kada je došao ispod balkona, rekao je nekoliko reči na arapskom. Naravno, ništa nisam razumela, ali mi je bilo jasno da me tera u sobu.

Napustila sam balkon, ulazeći unutrašnjost apartmana, ali nisam palila svetla. Plač deteta i dalje se povremeno čuo, ali sada rede. Kroz nekih pola sata potpuno je utihnuo. Obuzeo me strah. Nisam

mogla da objasnim o čemu se radi. Sve je to izgledalo mistično, nestvarno, svakako neuobičajeno. Zaspala sam negde u zoru. Nikada nisam saznala šta se te noći dogodalo u palati. Plač deteta ostala je misterija.

Pokušala sam na bazenu da nešto više saznam od devojaka, ali bez uspeha. Neke su čule isto što i ja, ali nisu izlazile na balkon. Videla sam da o tome niko ne želi da razgovara, pa sam i ja odustala. Danas ne mogu čak ni da pretpostavim o čemu se radilo. Nikada se nešto slično nije ponovilo u vremenu koje sam još provela u haremu. Naravno, nije mi padalo na pamet da pitam nekog od stražara šta je u pitanju.

Jednog od uobičajenih dana u palati, ležala sam posle doručka u kadi i čitala neku beletristiku, potom otišla na ručak odmah iz bašte, gde smo ručali, odšetala se do bazena. Tamo je bilo svega pet-šest devojaka. Uglavnom onih koje su tog dana odlučile da ne ručaju. Uskoro je stigla i Danijela. Ni ona nije bila na ručku. Rekla mi je da je bila u teretani, na spravama, i da se dobro oznojila.

- Skinula sam najmanje pola kilograma - rekla je Danijela ponosno pokazujući svoje divno telo.

U jednom trenutku jedan od stražara pojavio se pored bazena. Na njemu se videlo da nešto nije uredu. Poslednjih meseci svi stražari su ostajali u prostoru parka, tridesetak metara daleko od ograde bazena i posmatrali šta radimo. Neki su igrali šah, neki prelistavali novine, ali uvek su dvojica-trojica osmatrali situaciju na bazenu.

Dakle, taj koji je došao na bazen najpre je gotovo trčeći obišao bazen, zalazeći iza malog zida koji je odvajao prostor sa kućicom za presvlačenje od celine bazena. Ušao je u kućicu, brzo se vratio i trčećim korakom otišao kroz park. Na mestu gde su sedeli stražari nije bilo nikog, a onda su se dvojica pojavila na bazenu. Bili su vidno uznemireni. Mi smo primetile da se nešto događa, da je neka vrsta uzbune, ali sve smo se pretvarale kao da nas to ne interesuje.

Prisetila sam se onog ubistva, kojem sam bila svedok u palati, i pomislila da možda opet nije sličan slučaj u pitanju. Možda je neko pokušao da uđe u palatu, možda je opet neko ubijen ili uhvaćen? Pomislila sam i to da je možda policija uspela da ispita, na Bog zna čiji zahtev, šta se događa iza zidina velelepnog zdanja, a onda sam odbacila takvu mogućnost, znajući da novcem kojim je očito raspolagao Gospodar, čovek može sebi sve da obezbedi. Najmanje nepovredivost privatnog poseda.

Ona dvojica su ostala na bazenu, održavajući vezu putem mobilnih telefona sa nekim svojim centrom. Interesantno je bilo da se na bazenu osim nas koje smo se zatekle tu u trenutku kada je onaj prvi stražar stigao, više se nijedna devojka nije pojavljivala. Očito su ih zadržali u apartmanima. Nešto se događalo.

Sat-dva pre večere na bazen je stigao još jedan stražar, koji nam je dao znak da pridemo rubu bazena, gde je on stajao. Na lošem engleskom rekao nam je da napustimo bazen i odemo, praćeni stražarima, naravno, u svoje apartmane. Išla sam ispred stražara koji se odnekud pojavio. On je čutao kao i ja, ali smo, sećam se, u jednom trenutku zastali u parku da on nešto čuje. Na ulazu u veliki hol jedan od ljudi koji su stražarili kod vrata rekao mi je da posle večere budem u velikom holu. Odmah posle večere bio je precizan. Sa nestrpljenjem sam čekala šta će se dogoditi.

Posle večere krenula sam prema holu i tamo zatekla većinu devojaka. Videla sam da su sve uznemirene. Nisamo znale šta se događa, i ja sam počela da pretpostavljam kada sam sela pored Danijele i okrenula se oko sebe. O čemu se radi? Uvek poslednjih meseci, u stvari od Danijelinog dolaska, Poljakinja je sedela uz mene i Danijelu, i na bazenu i na ručkovima, odnosno večerama. Čak smo uspevale da se sporazumem na nekoj fantastičnoj mešavini slovenskih jezika. Ovoga puta Poljakinje nije bilo.

Sedele smo najviše desetak minuta kada se u holu pojavio onaj Austrijanac u pratnji Hafeza. Stali su ispred nas, posmatrali devojke, od jedne do druge, a onda je Austrijanac počeo:

- Devojke, vaša prijateljica iz Poljske danas je nestala. Još uvek nam nije jasno na koji način, ali nje nema u palati. Pretražili smo svaki kutak, svaku stopu parka, celo imanje, nje nema. Izgleda da je u pitanju bekstvo. Neke od vas su pokušale isto to da urade, ali im nije pošlo za rukom. Izgleda da taj devojci jeste. Mi ćemo je sigurno naći. Ona je u gradu, nema dokumenta, nema pasoš, ne može da putuje i samo je pitanje trenutka kada će opet biti ovde. Neke od vas znaju da se takve gluposti kažnjavaju. I ona će biti kažnjena, a vas smo pozvali samo da vam skrenemo pažnju da se ne upuštate u takve avanture - rekao je Austrijanac.

Hafez je samo stajao i posmatrao nas ledenim pogledom, ne trepčući.

Nestanak Poljakinje proizveo je pravu dramu u palati. Ni danas mi neće biti jasno zašto se digla tolika panika, da li je to zato što je ta devojka bila prva kojoj je uspelo da pobegne ili se nešto drugo krilo iza celog slučaja. Potraga je nastavljena sledećeg dana.

u stranu verovatno bi me videli. Ne verujem da bi zbog toga bila kažnjena, ali nije mi trebalo to ispitivanje u smislu: "šta si radila na balkonu, šta te interesovalo, zašto si provirivala"? A da sam sa velikim interesovanjem pokušavala da saznam šta se dogada - jesam.

Helikopter je ostao u mestu nekoliko minuta a onda je promenio poziciju. Po mojoj proceni, sada je lebdeo negde iznad bazena, ponovo osvetljavajući reflektorom delove parka palate. Bilo je jasno da je sve to u vezi sa nestankom Poljakinje, ali sada mi se učinilo da nije u pitanju samo nestanak te devojke, pošto nisam mogla da verujem da bi se "tolika potraga digla za nekim ko je uspeo da napusti harem. eNikad nisam uspela da saznam šta se dogadalo oko Poljakinje. Pretpostavljam da je zaista pobjegla iz harema, ali ne verujem da je uspela da napusti Ujedinjene Arapske Emirate. Ne znam da li Poljska ima ambasadu u Dubaiju, ako ima, onda je sve dobilo drugi smisao. Moja drugarica je, u toj varijanti, mogla da prode kroz grad i dospe do kapije amasade. Daj Bože da se sve završilo na taj način.

Jača kontrola u palati trajala je još desetak dana, a onda se sve vratilo u uobičajeni tok života u tom izdvojenom delu geta. Družila sam se i dalje sa Danijelom, zajedno smo se kupale, odlazile na ručakove i večere; razmenjivale smo knjige. Sećam se da je na bazenu od svog stražara tražila da joj T ese komplet Ive Andrića, ali sutradan joj je rečeno da nisu u stanju da nadu sabrana dela Ive Andrića na engleskom jeziku i zamolili je da se odluči za nešto ružno. Danijela, glumila razočarenje, čak je i povisila ton kada je razgovarala sa stražarom o tom problemu, vikala je da će se žaliti Hafezu, dok je stražar slegao ramenima, odgovarajući kako je sve to izvan njegoveih moći.

Kada je stražar otišao, Danijela se okrenula meni i rekla: - Da ti budem iskrena, malo sam se zajebavala. Nikada čitala Andrića više od obavezne lektire u školi, ali znala sam da ovi rmlci to nemaju. A, di će i imat' - rekla je Spličanka.

Posle večere sam otišla na spavanje. Sutradan sam nešto ranije probudila i zamolila stražara da me pusti u ; tnju pre doručka. Preskočila sam ručak, provodeći vreme : bazenu, a kada sam se spremala da krenem u apartman posle na večeru, prišao mi je stražar i rekao da me u holu f late čeka Hafez.

Hodajući, razmišljala sam o svojim postu cima poslednjih dana. Da nisam negde pogrešila, mož~ sam nešto rekla što nisam smela, da me nije Danijela špij nerala sve vreme? U tim mislima dišla sam do odredišta.

Hafez me zamolio da sednem i kurtuozno upitao kal sam provela dan, jesam li zadovoljna i slično.

Posle moj kratkih odgovora Hafez me upitao spremam li se za večer a kada sam klimnula glavom, on je postavio pitanje koje n je iznenadilo:

- Da li biste želeli da večerate negde u gradu, na neko luksuznom mestu - bio je direktan Hafez.

Ostala sam nema, nije mi bilo jasno šta to sada zna Naravno, znala sam da taj čovek ništa ne govori bez vez ali u prvi mah nisam mogla da otkrijem o čemu se u ovo slučaju radi. Slegla sam ramenima a on je, otklanjaju svaku neizvesnost, rekao:

- Molim vas da odete do apartmana i spremite se ; izlazak u grad. Budite lepi i nasmejani. Gospodar je odluč da. mu na jednoj večeri pravite društvo. I dalje sam čitala.

On je dodao da moram u holu da budem za sat vremena. Tako je i bilo. Obukla sam jednu divnu haljinu cvetnog dezer i znala da sam u njoj izgledala predivno. Inače, odeću smo dobijale na taj način što bi nas određeni ljudi pozvali svaka dva-tri meseca u jednu od prostorija palate, koja je ličila na ogroman butik, prepun haljinama za kojim bi uzdisa najpoznatije manekenke sveta. I danas verujem da nema poznatijeg modnog kreatora u svetu čije haljine nisam nosila za vreme boravka u haremu u Dubaiju, bez obzira na to što su oni koji su nas oblačili skidali etikete sa odevnih predmeta. Ne znam zašto su to radili, ali tako je bilo.

Hafez me zamolio da izadem ispred samog ulaza u palatu. Čekali smo nekoliko rminuta i sa leve strane, iz dela za koji se pretpostavljalo da pretstavlja Gospodarevo gnezdo, došao je ogroman beli automobil. Imao je šest vrata i zatamnjena stakla. Hafez je prišao, otvorio vrata i ja sam ušla. Unutra je sedeo Gospodar. Pokazao mi je kroz osmeh da sednem nasuprot njemu i kola su krenula. Unutrašnjost mi se činila kao manji stan. Bio je tu veliki bar sa desetak flaša raznih pića, velika posuda sa ledom i šampanjcem, televizor i stereo-ozvučenje. Klima-uredaj se podrazumevao.

Gospodar je rekao da lepo izgledam, ja sam zahvalila i nastavili smo razgovor na uobičajene teme. Vozili smo se dvadesetak minuta, možda nešto manje, a od toga pola mora- !; skom obalom. Prošli smo prostor morske marine, sa ogromnim jahtama i onda je automobil stao. Vozač je otvorio moja vrata, a jedan od stražara vrata na koja je izašao Gospodar. Nalazili smo se ispred jednog restorana na samoj obali mora.

Ispred nas je bila bašta sa dvadesetak stolova. Raskoš je bila slična onoj u bašti palate, gde smo obično večerale.

Prišla su nam dvojica momaka za koje sam pretpostavljala da su konobari, iako nisu bili tako obučeni. Krenuli smo za njima i tako došli do stola za kojim je sedeo jedan Arapin sa i : mladom devojkom, kojih godina, duge plave kose. Oni su ustali da nas pozdrave i bilo je jasno da se njih dvojica znaju. Treća devojka za stolom je bila viša od mene nekoliko santimetara i na prvi pogled se videlo da je izrazito zgodna. Imala je nekoliko kilograma više u odnosu na nas devojke iz harema, ali to je bilo izuzetno raspoređeno, tako da je delovala izuzetno zanosno. Isticale su se njene velike grudi i sočne usne, divno izvajane. Ta devojka je znala da nosi svoju lepotu, znala je koji su njeni aduti i igrala je na njih. Popili smo po konjak, koji sam ja tražila a ostali su me podržali. Predjelo je bilo u tri dela, a radilo se o plodovima mora. Gospodar i njegov prijatelj razgovarali su na arapskom, dok smo ja i ona devojka sa nameštenim osmehom na licu gledale u njih. Povremeno su nas udostojili kojom rečenicom na engleskom jeziku. Videlo se da im prija što u tako lepom društvu. Služili su nas dvojica konobara: jed tamne puti i jedan što me je podsećao na mog komšiju Miodraga! Imao je kestenjastu kosu, više svetlu, i plave oci. Često su prilazili stolu, donosili hranu, odnosili tanjire, noževe, kašike, vraćali čist pribor za jelo, točili piće koje stajalo sa strane.

U jednom trenutku onaj konobar, nazovimo ga Evropljaninom, onaj sa svetlom kosom, prišao je sa moje le strane i usporenim pokretima servirao salatu. Gledala sa ga i primetila da taj momak ispod malog prsta leve ruke ispod tacne drži nekakav listić. Kada je završio posao sa hranom, gotovo neprimetno je spustio onaj papirič u moje krilo i rekao: "Ovo je za vas". Ta kratka rečenica mogla je da odnosi na salatu, pa niko za stolom nije obratio pažnju. sam ostala mirna i posle dvadesetak sekundi spustila ruku na papirič. Bio je to komad presavijenog papira na kojem nalazila poruka. Videla sam u tom prvom trenutku da radi o dve-tri rečenice na engleskom. Ništa više. Nastojala sam da ne pokazujem nervozu, ali nisam znala šta da rad sa tim papiričem, gde da ga sakrijem. Počela je da me obuzima nervoza.

Gledala sam ispred sebe, razmišljajući šta da uradim papiričem. Trajalo je to možda tridesetak sekundi. Ruka je bila na listiću, a onda sam stegla šaku i tek tad shvatila zaista ne znam šta da uradim sa porukom. Bar da sam sebi imala nešto dvodelno, znala bih šta sa papirom, stavila bih ga u gaćice i rešila problem. Ovako...

Onda mi je sinula ideja da papir stavim u cipelu. Izvela sam to pretvarajući se da se češkam po nozi. Zaista, niko nije mogao da posumnja i papirič se našao u mojoj desnoj cipeli. To me je opustilo. Zatražila sam od konobara koji su stajali pet-šest metara od stola, da mi sipaju još jedno vino. Konobar što je ostavio papirič u mom krilu bio je savršeno miran. I dalje je radio svoj posao. Ja sam umrla od znatiželje i nestrpljenja da vidim o čemu se radi.

Počela sam da maštam o izlasku iz harema, misleći da *je to put*, da se radi o našem čoveku *koji me je prepoznao*, a onda sam opet počela sa crnim mislima tipa: otkud da on mene prepozna, i kako bi neko organizovao moje bekstvo, kada se i ne zna da sam ovde? Setila sam se u tim trenucima i epizode u Moskvi i uzbune zbog nestanka Poljakinje.

Više nisam mogla da izdržim, obratila sam se Gospodaru i rekla mu da moram u toalet. On je samo klimnuo glavom i pogledao okolo, tražeći jednog od stražara. Pojma nemam otkud se stvorio, ali jedan od njih u sekundi bio pored mene. Krenuli smo u unutrašnjost tog ugostiteljskog objekta. Pogledala sam u prolazu onog konobara. Nije ni trepnuo, radio je nešto na stolu za serviranje.

Ušla sam u ženski toalet, stražar je ostao ispred vrata. Čim sam zaključala vrata, skinula sam cipelu i pročitala poruku. Pisalo je na engleskom jeziku: "Javite se, ako ikako možete, na telefon... znam u kakvoj ste situaciji. Pomoći ću vam. Čekam!". U potpisu je stajalo: "Tražite Stivena". Došlo mi je da vrištim od radosti, iako to još ništa nije značilo.

Nisam tad razmišljala kako ću i otkud da se javim. Bilo mi je dovoljno da se pojavio tračak nade, da neko čini nešto za mene. Prvi put otkako sam u Dubaiju. Bilo mi je svejedno ko je Stiven. Nisam razmišljala radi li se o provokaciji, o proverji moje lojalnosti Gospodaru i mesta na kojem se nalazim.

Ponovila sam desetak puta u sebi broj telefona, i kad je bilo sigurno da ga neću zaboraviti, bacila sam papirič u WC. ' Opet sam u pratnji stražara odšetala do stola, ali sada sasvim drugačije raspoložena, što se, verujem, moglo primetiti. Nih troje za stolom bili su dobro raspoloženi. Posebno Gosodar. Videlo se da nesvesno posvećuje pažnju devojci koja je došla u pratnji njegovog prijatelja ili poslovnog partnera, ne znam šta mu je bio. U stvari, kao što sam rekla, i taj njegov drugar gutao je očima mene i pretpostavljala sam da ćemo na kraju te večeri svi završiti u jednoj sobi. Pribojavala sam se da se ne odluče za ženu partnera, da Gospodar uzme onu devojkicu, a njegov prijatelj mene, bar za jednu noć.

Ta misao pala mi je na pamet pošto mi je devojka iz Švedske, godinu dana pre toga, pričala da je sa Gospodarom imala jedno takvo iskustvo. Tom prilikom rekla mi je da joj se Gospodar poverio da tako nešto radi veoma, veoma, retko, ali kada se odluči, onda to čini samo u slučaju dugogodišnjih prijatelja. Pravo da kažem, nisam sa gadenjem ni odbacivala takvu ideju. Poruka koju sam dobiila promenila je moje raspoloženje te večeri iz osnova. Spokojno sam čekala kraj večere.

Moglo je biti nešto iza ponoći, kada je u baštu ušlo društvo koje nije moglo ostati nepriručeno. Cekao ih je rezervisan sto, a njih je bilo šestoro: tri žene i tri muškarca. Ženski deo predvodila je žena koja je mogla imati trideset i neku godinu. Nije spadala u lepotice, naprotiv, ali se videlo da je . dobro građena. Druge dve su bile mnogo mlade, između dvadeset i dvadesetpet godina. Muškarci su bili Arapi. Žena koju sam opisala jedino je razgovarala sa muškim delom društva i taj razgovor bio je komunikacija poslovnih partnera, rekla bih prijatelja, a ne ljubavnika. Smejala se, gestikulirala, ispijala pića. Ja prosto nisam mogla da odvojim oči od te žene. Kao da sam je znala. Činilo mi se da sam to lice već negde videla. Na trenutak bih odbacila takvo razmišljanje, a potom opet padala u izazov kopanja po memoriji. Sve više sam verovala da je znam, a što je posebno važno, u tim razmišljanjima na pamet mi je stalno padao Beograd. Dakle, ako je znam, znam je iz Beograda.

Naše društvo se dobro zagrejalo pićem. U razgovoru sam učestvovala povremeno, uglavnom klimajući glavom odobravajući nešto što nisam dobro ni čula. Ona devojka za mojim stolom pokušavala je nekoliko puta da započne razgovor, a nije mi bila interesantna i to sam kulturno odbijala. Razmišljala sam o poruci na papiriču i onoj ženi za susedni stolom. I ona je primetila da je stalno gledam, pa je nekoliko puta bacila pogled prema meni.

Te večeri se nisam setila otkud znam to lice, ali po povratku u Beograd 1995. godine, negde pred Novu godinu, kupovala sam na Terazijama nekoliko listova i dok sam čekala da mi prodavac vrati kusur, listajući jedan od njih, gotovo sam zanemela. Na fotografiji, koja je zauzimala gotovo pola strane, bila je ona žena iz bašte elitnog restorana u Dubaiju. Zgrabila sam novine i, ne čekajući kusur, utrčala u najbliži taksu. Dok sam se vozila prema Novom Beogradu, prosto sam a ispijala tekst o toj ženi. Pročitala sam da je na estradi, da snima ploče, povremeno peva u diskotekama i održava svoje poslove u inostranstvu. Imala je, kao one večeri u Dubaiju, plavu kosu, ne naročito dugu. Pročitala sam da u Beogradu ima svoje butike, salone ili tako nešto, i da dobro živi bez obzira na uspehe na estradi. Bilo mi je jasno da je njen glavni posao daleko od Srbije i od Beograda.

Pretpostavljam čime se ta žena bavi, ali nemojte tražiti da pričamo o tome i da joj se spominje ime. Ne interesuje me, na kraju, kako ona i drugi žive. Ja, ponavljam, verovatno znam kako dotična gospoda zaraduje novac među Arapima, ali ostavimo je. Svako živi život onako kako zna i ume. To je, nema sumnje njen izbor, koji se mora poštovati. Ako joj je lepo, zaslužila je to. Ako je to ružna strana njenog života, opet je ona odgovorna. Pročitala sam i to da često putuje po svetu, najviše u jednu evropsku i jednu bliskoistočnu zemlju. Naravno, nije bila baš najpreciznija i nije imenovala ovu drugu zemlju, ali vratimo se delu priče vezanom za onu baštu u Dubaiju. Noć je bila prijatna. Blizina mora i lagani noćni vetrić sa pučine opijali su i sve bi bilo kao iz bajke da nisam sedela sa čovekom koji me je držao u zarobljeništvu. Čekala sam da se sve završi i stalno sam ponavljala onaj broj telefona koji je pisao na poruci. Konobar, koji mi je dao papirič, povrerno bi me pogledao, smešeći se zagonetno. Ja sam izbegavala da ga gledam, plašeći se reakcije Gospodara, a pravo da kažem, taj konobar je bio sasvim pristojnog izgleda. Moglo bi se čak reći da je bio zgodan muškarac.

Odbacila sam svaku pomisao u tom pravcu i uključila u dogadanje za stolom i dalje prateći šta se događa za susednim. Tamo je glavnu reč i dalje vodila ona meni poznata plavuša. Zasmijavala je celo društvo, posebno onu trojicu Arapa. Mora da im je pričala viceve ili nešto slično. Slatko su se smejali i povremeno grlili one dve dvojke. Plavuša o kojoj govorim očito je bila određena za jednog mladeg

čovjeka, svakako mladog od nje, koji joj je sedeo sa leve strane. Po pažnji koju joj je posvećivao, videlo se da je impresioniran njenom pričom, ali i izgledom.

U jednom trenutku Gospodar je rekao da bi bilo dobro da krenemo. Rekao je i to da kao sutra putuje u Ameriku i da želi dobro da se zaaspava. To je značilo da se neće ostvariti ništa od onih svojih nagadanja kako bi moglo da se završi to veče. Tako je i bilo. Rastali smo se ispred velikih limuzina. Gospodar se pozdravio sa svojim prijateljem, a on je pozdravljajući se sa mnom čvrsto stegao moju ruku, gledajući me pogledom koji je bilo teško izdržati. Bilo je jasno da mu se dopadam i da bi voleo da sam bar te večeri njegova, ali...

Lagano smo se vozili kroz Dubai. To je grad koji živi noću, bar sudeći po onome što sam tada videla. Mnogi restorani, hoteli, barovi, sve je to bilo otvoreno. Grad se kupao u svetlu, žene su bile slobodno obučene i sve je odudaralo od slike koju sam u Beogradu projektovala u glavi svaki put kada bih čula nešto za arapski svet. Dubai je grad velike raskoši i velikog bogatstva. Sve što sam tamo doživela izvan harema, a to je, priznajem, skromno i sigurno nedovoljno za celovitu sliku, govori da se radi o jednoj, srazmerno gledano, od najbogatijih ' zemalja na svetu. Svi žive, razume se, od nafte.

Na tom putu do palate, Gospodar je pijuckao šampanjac, gledao kroz prozor, zavaljen u udobno sedište od fine tanke kože, držeći svoju levu ruku na mojoj butini. Milovao me je lagano, ali očito bez želje da vodimo ljubav. Ostavio me je pred glavnim ulazom, odakle sam u pratnji stražara ;, ~ otišla do svog apartmana.

Več je počelo da sviče kada sam zaspala. Probudila sam se oko podne. U stvari, probudilo me je kucanja na vratima. Bio je to stražar koji me je pitao želim li da odem do onog butika u kojem smo birale haljine, pošto su stigle nove krpice, i trebalo je da obnovimo garderobu. Rekla sam da mi ovog puta ništa ne treba, ali kada je spomenuo da su stigle ; italijanske cipele i sandale rekla sam mu da ću doći.

Tako je i bilo. Odmah posle ručka otišla sam da izaberem nešto od obuče i uzela tri para sandala i jedne lagane cipele, za izlazak. Slične onima od sinoć U apartmanu sam se zadržala dvadesetak minuta, a onda požurila na bazen. Usput sam razmišljala da li da kažem Danijeli šta se dogodilo sinoć u restoranu na obali. Nisam odlučila, a po dolasku na bazen Danijela me je odmah pitala šta ima novo, kao da se tu nešto dogada, ali kad sam joj rekla za večeru, ;: gotovo da je postala dosadna, pitajući za detalje.

Glavno joj nisam rekla - za onu poruku i broj telefona koji sam držala u glavi. Nekoliko dana kasnije uspela sam da na trenutak iskoristim nepažnju stražara i da sa telefona u holu okrenem broj telefona koji sam dobila od konobara u restoranu. Nisam uspela da uspostavim vezu. Telefon je zvonio desetak puta, ali niko se nije javljao. Naravno, nisam odustajala i odlučila sam da sutra pokušam ponovo, odmah posle ručka. Probudila sam se sva u znoju.

Sanjala sam celu noć da šetam po praznim ulicama Beograda, mog grada, koji mi je sve češće padao na pamet. Trajalo je to do beskraja. I danas mogu da opišem kuda sam išla u snu i taj deo bio je smiren, bez lepote doduše, ali nije imao nikakvo uzbuđenje. Onda je došao pravi pakao. Sanjala sam da se odjednom ispred mene stvorio nekakav svetlosni zid sa bezbroj senki, koje su se kretale, ukrštale i pružale ruke prema meni.

Stajala sam neko vreme, a onda počela da bežim. Imala sam osećaj da su te senke, sada nalik na spodobu iz najcrnje mašte, sišle sa onoga zida i krenule za mnom. Trčala sam sve brže i sve više imala osećaj da me dodiruju njihove ruke, osećala sam njihov dah na vratu. Počela sam da vrišt看. Znam da sam vrištala u trenucima budjenja, možda me je neko a ja sam tako probudila samu sebe.

Telo mi je bilo mokro, kosa takode. Sedela sam i vreme na krevetu, čekajući da doživljam iz sna izbleđi, da napusti, a potom otišla pod tuš. Tuširala sam se, gotovo hladnom vodom, više od deset minuta. opet sam legla bez namere da zaspim. Gledala sam u tavanicu i razmiš o snu, o Beogradu, kevi i čaletu. Želela sam tada, više nego ikada, da su tu pored mene. Dala bih ostatak života da se probudila u Beogradu, a ne u Dubaiju. Ali stvarnost je različita od rnojih želja.

Na doručak nisam išla, verujući da ću nekako uspe se dokopam telefona u holu i ponovo nazovem onog ml~ konobara iz grada, koji mi je poslao poruku. Ponavljala u sebi broj telefona, nije imalo šanse da ga zaboravim. duše, nisam više polagala neku nadu u spasenje, čak i č čujem sa tim čovjekom. Cinilo rni se da sam bila pod utica znatizelje više nego verovanja u njegovu pomoć.

Medutim, okolnosti mi nisu išle na ruku: hol je sar jednom trenutku bio prazan, ali svega minut, što nije dovoljno da uspostavam vezu. Okrenula sam dva-tri br spustila slušalicu, kada su se začuli koraci. Onda mi je napamet da pokušam nešto u vreme ručka i to se poka kao dobra zamisao. Otišta sam, naravno sa stražarem ručak. U bašti je već bila Danijela, koja me je radasno dočekala. Počele smo da pričamo, ali sam ja, posle samo nekoliko zalogaja, prestala da jedem, pravdajući to bolovima, jasno, tražila sarn razlog da što pre odem u hol. Znala sam Danijelu da se ne ljuti, digla se i, opet u pratnji, krenula' prema svom apartmanu.

U holu sam stražaru rekla da bih rado ostala kraj fontane da prelistavam modne magazine. On je samo klimnuo glavom i vratio se napolje. Na glavnom ulazu stajao je stražar, a desno od mene još jedan, koji je sedeo u fotelji i nešto čitao. Posle nekoliko minuta ovaj koji je sedeo u fotelji je i nestao iza onih monumentalnih stubova. Tamo su imali neku zajedničku prostoriju sa ogromnim TV ekranom, stolom za bilijar, šahovskim tablama...

Tako sam ostala sam u holu. Doduše, bio je i tu onaj čovek na vratima, ali on je od mene bio udaljen gotov tridesetak metara i često je izlazio napolje. Za vreme jednog od tih izlazaka ja sam brzo prišla telefonu i okrenula broj konobara. Sa strepnjom sam gledala čas prema prostoriji, koju sam spomenula, čas prema ulaznim vratima, ispred kojih je, videla sam mu leđa, stajao stražar.

Telefon je zazvonio nekoliko puta, a onda se javio muški glas. Upitala sam ga, čini mi se, jeste li vi konobar, našta je on prilično zbunjeno odgovorio da jeste.

- Ja sam ona devojkica iz restorana od pre neko veče kojoj ste dali poruku.

- Da, da samo nastavite - rekao je sada već sa mnogo više pažnje moj sagovornik.

- Nemam šta da nastavim, a nemam ni vremena da razgovaram. Molim vas, kažite mi zašto ste mi dali ono pisamce. - Gledajte, ja znam okolnosti u kojima se vi nalazite.

Poznajem vašeg Gospodara, često dolazi u restoran gde radim i gde smo se videli. Znam da ima harem i da ste vi deo njega. Ja sam, inače, iz Švajcarske - pričao je moj sagovornik, a ja sam vrtela glavom levo-desno, "kontrolišući" ona vrata i ulaz, i strahujući hoće li neko da uđe u hol.

- Molim vas, šta dalje da radim, kako mi možete pomoći - rekla sam u slušalicu.

- Recite mi kako se zovete i iz koje ste zemlje, uradiću nešto, već sam pomogao... U tom trenutku učinilo mi se da čujem korake. Munjevito sam spustila slušalicu i prosto se bacila na dvosedi ispred stola, na kojem su stajali magazini i modni časopisi. Posle dve-tri sekunde jedan od stražara izašao je iz sobe koju sam spominjala. Pogledao je u mene i ' nastavio prema izlazu.

Bila sam strašno razočarana. Razgovor sam prekinula u trenutku kada je on trebao da se završi sa mojom molbom konobaru da ode do jugoslovenske ambasade ili konzulata, u tom času nisam doduše znala imamo li mi ambasadu u Ujedinjenim Arapskim Emiratima, ali logično je bilo da tim putem nešto pokušam. Nisam uspela i tek naveče, kada sam legla u krevet, shvatila sam koliko je malo trebalo da se, verovala sam u to, dogodi promena u mom životu. Istovremeno, u meni je rasla nada da ću uspeti da ponovo dobijem tog momka i kažem mu šta da uradi.

Prošlo je nekoliko dana. Ja sam vrebala svaku priliku u holu da se opet dokopam telefona, ali nije mi polazilo za rukom. Učinilo mi se da je stražarima već postalo sumnjivo sto toliko ostajem u holu i posle ručka, pa sam pet-šest sledećih dana prolazila kroz hol bez zadržavanja.

Posle jedne prijatne večere sa Danijelom zamolila sam svoga i njenog stražara da nas puste u šetnju po parku. Oni su izmenili nekoliko rečenica i dali nam odobrenje. Naravno, bili su tu nama iza leđa, na dvadesetak koraka, dovoljno da ne čuju kako razgovaramo na jeziku koji nije engleski. Šetnja nam je zaista prijala. Osećao se miris mora, što je Danijelu bacilo u nostalglično raspoloženje. Počela je da priča o Splitu, splitskoj rivi, o Supetru na Braču, gde su njeni imali vikendicu. Setale smo dvadesetak minuta, razgovarajući uglavnom o Beogradu i Splitu, a onda smo dobile znak da je setnja završena. Oprostite smo se, Danijela je krenula desno prema svom apartmanu, a ja sam produžila pravo. Stražar je isao sa moje leve strane. Prolazeci pored dela žive ograde ja sam joj se nesvesno približila. Osećala sam dodire tog zelenog rastinja i to mi je čak prijalo, ali u jednom trenutku osetila sam ubod u desnu ruku. Bio je jači od ujeda pčele.

Trgla sam se ulevo i automatski podigla ruku da vidim o čemu se radi. U polumraku nisam videla ništa. Objasnila sam stražaru šta sam osetila i on me poveo prema delu staze koji je bio jače osvetljen. Desetak santimetara ispod lakta video se trag uboda. Najpre je počelo da me golica, potom je nastupila faza u kojoj sam se intezivno češala, a onda sam osetila prve tragove slabosti.

Već sam bila u apartmanu. Stražar je pitao trebali da zove lekara, ali ja sam odbila, smatrajući da je u pitanju nešto što će proći. Nije bilo tako. Osećala sam se sve lošije. Na trenutak sam potpuno zaboravila šta se dogodilo, pred očima su mi igrale neke iskre, a u glavi sam osećala veliki pritisak. Povraćala sam i bilo je jasno da moram tražiti pomoć lekara.

Nekoliko minuta posle mog poziva pojavio se moj stražar i bilo mu je dovoljno da me vidi. Otrčao je brzo i vratio se sa još jednim čovekom. Njih dvojica su me povela hodnikom do hola. Tu sam sačekala nekoliko minuta, izgleda da dodu kola, a onda su me ubacili u automobil koji nije bio bolnički, ali je u njemu čekao čovek koji je očito bio lekar.

Odmah tu pred palatom, pre nego što smo krenuli, izmerio mi je krvni pritisak i temperaturu. Dao mi je injekciju, ali ja sam se osećala sve lošije. Gubila sam svest.

Otvorila sam oči i videla ispred sebe nekakve aparate i zid svetlozelene boje. Bilo mi je jasno da ne sanjam, ali nisam znala gde se nalazim. Pokušala sam da pomaknem glavu, ali me ta namera koštala strahovitog bola u gornjem delu tela. Bila sam kao paralizovana. Sećam se da sam opet zatvorila oči i pokušala da se priprelim za novi napor pokretanja tela. Ni taj drugi put nisam uspela da okrenem glavu u bilo koju stranu. Bilo je jedino izvesno to da sam sama u sobi i da je u pitanju ili bolnica ili nešto slično tome.

Posle određenog vremena, vrata, koja sam delimično videla, otvorila su se i u sobu je ušla žena četrdestih godina, crne kose, i ne baš visoka. Imala je beli mantil na sebi i bilo je jasno da se radi ili o medicinskoj sestri ili o lekarki. Gledala je ispitivački u mene, a zatim prelistavala neke papire, koji su stajali sa strane, zapisivala, da bi onda uzela moju ruku i izmerila mi puls.

- Govorite li engleski - upitala me je, a kada sam klimnula glavom, zatražila je da kažem jesam li u stanju da govorim. ' Ja, u stvari, i nisam znala mogu li da pričam. Zaustila sam, ali bol se javio istim intenzitetom. Doktorica je shvatila da od razgovora neće biti ništa i rekla mi da se smirim i da će ona doći kroz sat vremena.

- Ako osetite pogoršanje samo pritisnite ovaj taster rekla mi je i stavila pored desne ruke neki prekidač, koji je bio vezan za centralni sistem komunikacije u tom prostoru. Zatim je otišla. Bolela me glava, a usta su mi bila suva. Uskoro je u sobu ušla još jedna žena i bilo je evidentno da je u pitanju sestra. Dala mi je injekciju posle koje sam se osećala nešto bolje. Bez obzira na to što je rekla da će doći za sat vremena, daktorka se nije pojavljivala ni posle nekoliko sati.

Meni je bilo bolje, mogla sam blagim pokretima da pomeram glavu levo-desno. Bola je bilo, ali mnogo manje nego pre. Ona sestra me je obilazila nekoliko puta toga dana i to je bio moj jedini kontakt sa ljudima. Niko drugi nije ulazio u sobu. Utonula sam u san i kada sam otvorila oči, videla sam lice one doktorke. Imala je belu put. Očito nije bila Arapkinja. Gledala me je ispitivački i kao kod prvog susreta upitala mogu li da govorim.

- Da i hvala vam što brinete za moje zdravlje - rekla sam. - Nemojte da zahvaljujete, devojko, ja sam za ovaj posao jako dobro plaćena - odgovorila je.

- Molim vas, šta se dogodilo? Zbog čega sam ovde? Bila sam znatiželjna.

- Radi se o ubodu jedne retke vrste insekata, koji može čoveka da usmrti samo ako izostane pravovremena lekarska intervencija - rekla je ona i dodala: - Sada je sve u redu, dovezli su vas na vreme, dobili ste isto tako na vreme injekciju, ponovili smo to još jednom ovde i sada nam preostaje samo da vidimo u kom će vremenu vaš organizam savladati ostatke otrova koji je ubrizgan u vaše telo. Ja mislim da će sve biti u najboljem redu već za 24 sata, a dotle ćete ostati ovde.

- Ko me je doveo? - nastavila sam da ispitujem.

Lekarka je napravila dužu pauzu, gledajući me u oči, a ' potom se okrenula prema vratima i rekla da samo pretpostavlja ko me je doveo, ali da pred vratima stoji jedan mladi covek koji je, rekla je ona, očito zadužen da kontroliše i vas i mene. - Rekao mi je da ovde možemo da budemo jedna sestra i ja. U stvari, ja sam i htela da vas pitam odakle ste, šta radite u Dubaiju, pošto vidim da ste Evropljanka.

U trenutku kad sam pokušala da joj kažem nešto vr; su se otvorila i onaj stražar je pozvao lekarku, navodno su tražili iz jedne sobe u hodniku. Ponovo sam ostala sama po reakciji stražara bilo je jasno da nije čuo naš razgovor, to me je ohrabrilо. Sa velikim nestrpljenjem očekivala sa , ponovni dolazak doktorke.

U jednom trenutku javila mi se pomisao ne radi li se možda o njenoj igri. Šta ako je ovo privatna bolnica moga Gospodara, u kojoj su svi lojalni do maksimuma i šta ako proverava i na ovaj način kako ču se poneti? Međutim, nekog velikog bola nisam imala. Ovo je bila šansa koja se ne propušta. Cekala sam da doktorica dode i da ostanemo same.

Ona se nije pojavljivala satima. Nisam znala ni koje doba dana. Opet mi se spavalo.

Kada sam se probudila, bila sam sama u sobi. Pok šavala sam da se podignem i sa zadovoljstvom utvrdila da r tako nešto polazi za rukom. Mogla sam da pokrećem ce telo, ali mi se još uvek vrtelo u glavi. Bila sam žedna. Na m lom stolu pored moje glave stajala je flaša sa gustim sokor ali nisam imala snage da je otvorim i natočim sok. Najvi; sam želela običnu vodu, ali kako da dodem do nje. Seti: sam se onog prekidača koji mi je dala doktorica. Nije ga bil na krevetu, ali kad sam bolje pogledala, videla sam kako vi sa desne strane kreveta. Signalizirala sam i posle nepu minut u sobu je ušla sestra.

Upitala me na lošem engleskom šta se dogada, a kad ' je saznala da sam žedna, samo se nasmejala i uskoro vratil sa bokalom vode. Čini mi se da sam ispila pola. Ona je napustila sobu, a ja sam ostala da se nadam dolasku doktorke. Nisam dugo čekala.

Doktorica je ušla u sobu i upitala me još sa vrata kako s ' osećam. Gledala je neke papire, a ja sam, plašeći se da ne izgi bim vreme, a rešena da idem na sve ili ništa, otvoreno upitala?

- Molim vas, recite mi mogu li sa vama da razgovaram otvoreno i sa poverenjem.

- Možete, devojko - rekla je

- Ja sam jedna od devojaka koje su u haremu čoveka čije ime do danas nisam saznala. Ima nas tridesetak. Došla sam na prevaru iz Jugoslavije, tačnije iz Beograda. Poverovala sam da idem u Italiju, a završila sam ovde. Možete li da mi pomognete? Nema načina da se nekom drugom obratim, ovo mi je za više od dve godine jedina prilika da duže razgovaram sa nekim ko nije pod kontrolom Gospodara. U stvari, nadam se da vi to niste - izgovorila sam i začutala.

Ona me je gledala ispitivački. Ta pauza je za mene trajala pravu večnost. Kada sam već pomislila da sam napravila još jednu glupost, koju ču skupo platiti, čula sam njen glas:

- Nalazite se, devojko, u jednoj privatnoj klinici. Znam i vlasnika i ne radi se o čoveku kojeg spominjete, odnosno, ovaj koji je vlasnik klinike, sigurno znam, nema harem. Spomenu li ste Italiju. Ja sam Italijanka, ovde radim već pet godina, a što se tiče vaše priče ona u ovom delu sveta nije ne-uobičajena. Želim da vam pomognem, ali pravo da vam kažem ne vidim način kako to da uradim - rekla je doktorica. - Molim vas da odete do jugoslovenske ambasade u Dubaiju, ako Beograd ovde uopšte ima ambasadu, da im date moje podatke, ime, prezime i ostalo, i da oni nešto preduzmu. - Mogu to da uradim, ali odmah da vam razbijem iluziju, ništa ambasada ne može da uradi u vašem slučaju. Ovde je privatno vlasništvo, kao retko gde u svetu, nepovredivo i apsolutno zaštićeno. Niko ne može da ude u harem tog čoveka, ako on to ne dozvoli, a složićete se da neće. Bez obzira na to, poslušaću vas, potražiću ambasadu Jugoslavije. Ali, molim vas, želim da znate. Koliko god vi rizikujete, rizikujem i ja. Ovo može da me košta posla, a ja sam veoma dobro plaćena. Ostanite mirni, vratiću se za sat - dva vremena - rekla je i napustila sobu.

Ponovo sam ostala sama u sobi. Nije mi bilo jasno zašto sam bila tako otvorena, zašto sam ispričala toj lekarki sve o situaciji u kojoj se nalazim. Opet je počelo da rni se po gla mota sve i svašta, dileme kako će ona reagovati na moju pricu i molbu da mi pomogne. Ta osećanja straha i neizvesno: uskoro su bila potopljena talasom optimizma. Bila sam sigurna da će Italijanka otići do jugoslovenske ambasade i obavestiti nekoga da sam u situaciji koja zahteva inetrvciju.

Čula sam korake na hodniku, zvonjavu telefona, razg vore, ali niko nije navraćao u sobu. Cak ni medicinsl sestra. Zatvorila sam oči, iako mi se nije spavalo, a onda sa u jednom trenutku čula kako se otvaraju vrata. U stva: osetila sam nečije prisustvo u sobi. Otvorila sam oči i umesto lekarke, koju sam očekivala, ugledala onog stražara. Gledao je u rnene ispitivački. Ni ja nisam skidala pogled. Očekiva sam šta će se dogoditi, ali on je onda okrenuo glavu i prešao pogledom preko sobe. Dobro je osmotrio prozor i napust prostoriju.

Došlo mi je da se smejem. Nije valjda mislio da ču p beći kroz prozor, koji mi je stajao sa leve strane i kroz koji sa videla vrhove zgrada, što znači da sam bffa negde visoko.

Nije prošlo verujem ni pola sata posle upada stražara, vrata su se ponovo otvorila. Na njima je stajala Iekarka. U izgledu lica nisam mogla ništa da zaključim. Ušla je unutra zatvorila vrata, prišla mom krevetu, gledala u mene, a zatim odšetala do prozora.

Gledala je napolje neko vreme, zati se naglo okrenula i počela da priča

- Devojko, nisam ti rekla da znam jednog tvog zemljaka. On je, takode, lekar i radi u jednoj isto tako privatn bolnici na drugom kraju grada. Razgovarala sam sa njim pre sat vremena. Bila sam otvorena i rekla sve ono što sam čula od tebe. Rekla sam i to da tražiš od mene da odem u ambasadu. On je kazao da ćemo zajedno otići u toku sutrašnj dana. Ne plaši se, ja ću napisati da ti još uvek nije dobro ostaćeš ovde još nekoliko dana. Večeras je vizita, a ti se potruđi da ne izgledaš kao sada. Glumi malo da si nemoćna, da jedva gledaš, odgovaraj kratko i teško. Ja ću sada otići i neću se vraćati do sutra - rekla je Iekarka.

- Molim vas, možete li da odete do ambasade odmah. Znam da vam to remeti privatne planove, ali čete me razumeti ako kažem da od vas očekujem najveću uslugu koju mi neko u ovom trenutku na svetu može a pruži - reagovala sam.

- Videću, to zavisi i od tvog zemljaka - odgovorila je Italijanka i krenula prema izlazu, kada mi je na pamet sinula još jedna ideja. Ona sa konobarom.

- Moliću vas još nešto. Možete li mi na bilo koji način dostaviti telefon. Htela bi da pozovem nekog u Dubaji. Ona je ispitivački gledala u mene. Nije mi verovala, pošto sam joj ispričala da sam u haremu, odnosno nekoj vrsti zatvora koji isključuje kontakte sa spoljnim svetom. Pa kako sam onda mogla da upoznam nekoga u Dubaiju i da još imam njegov telefon. Zнала sam da se ta pitanja kriju iza njenog iznenadenog lica.

- Objasniću vam kako sam upoznala tog čoveka kojeg bih htela da pozovem. Samo vas molim da mi, ako ikako možete, donesete telefon. Znam da tražim od vas mnogo, ali nemam kome drugom da se obratim za pomoć - bila sam iskrena.

Lekarka je pogledala u pod, pa onda u mene, i izšla iz sobe bez reči. Nije prošlo ni desetak minuta, vratila se, pogledala prema vratima, koja je upravo zatvorila, i iz džepa izvadila malu slušalicu bežičnog telefona.

- Nemoj pokušavati da zoveš Jugoslaviju, ovo je slušalica sa telefona kojim se mogu dobiti samo gradski brojevi - rekla mi je i pružila slušalicu.

Zнала sam još uvek onaj broj napamet i brzo sam ga ukucala. Čulo se da telefon zvoni, a onda se javio momak iz Švajcarske, konobar kojeg sam upoznala u restoranu na obali. Za samo desetak sekundi ispričala sam mu da sam povredena i da se nalazim u jednoj bolnici u gradu. Lekarka mi je pomogla da kažem u kojoj i mladić je obećao da će doći do mene. Tada sam napravila glupost što i njega nisam zamolila da ode do jugoslovenske ambasade, s obzirom na ono što se kasnije dogodalo.

Zahvalila sam lekarki, vraćajući telefon. Ona je samo klimnula glavom i otišla. Ostala sam u razmišljanjima kako se, eto, posle više od dve godine konačno susrećem sa nekim ko je dobar i iskren, ko hoće da mi pomogne. Osećala sam umor, ali i zadovoljstvo. Vratila mi se nada.

Učinilo mi se da nisam spavala više od sat vremena kada me je probudio razgovor pored kreveta. Iznad mene su stajale tri osobe, dva muškarca i jedna žena. Preko njene glave videla sam sat na zidu i shvatila da sam spavala ne jedan, već pet sati. Ona dvojica su nešto razgovarala između sebe. Jedan od njih je, dižući pogled sa papira koji su bili okačeni na mom krevetu, rekao na engleskom:

- Kako se osećate gospodice?

Setila sam se upustva Italijanke i samo sam lagano pokrenula glavu levo-desno, što je trebalo da znači da mi nije dobro. Držala sam poluotvorene oči, glumeći veliku slabost.

Jedan od one dvojice izmerio mi je puls, a sestra mi je merila temperaturu. Na svu sreću bila je povišena. Njih dvojica su opet nešto razgovarali, gledali u mene, jedan od njih je podizao moje očne kapke, zagledao nešto, a onda su svi napustili sobu. Bila sam zadovoljna svojom glumom. Doduše, pomoglo mi je što sam još uvek imala temperaturu, ali...

Dugo u noć nisam mogla da zaspim. Smetalo mi je i svetlo, ali san je ipak došao. Probudila me je sestra, koja je, ušla u sobu. Ona je slabo znala engleski, ali mogle smo da se sporazumemo. Pitala me je kako se osećam, imam li bolove, želim li doručak. Probudio mi se apetit i gotovo da sam uzviknula kako hoću hranu, ali sam u poslednji čas uspeła da se suzdržim. Sinulo mi je kroz glavu da ustvari samo doktorka zna da sam se skoro već oporavila, ali mi je ona rekla da glumim loše stanje samo da me može što duže zadržati u bolnici i na taj način produžiti vreme za eventualnu pomoć. Tražila sam samo gusti sok.

Vreme je prolazilo, a Italijanka nije dolazila usobu. Nije bilo ni onog momka iz restorana. Razmišljala sam šta je moglo da ih spreči, a onda sam shvatila da sam napravila veliku glupost što sam pozvala konobara da dode u bolnicu i da me poseti. Pred vratima je stražar koji ga sigurno neće pustiti, ali _ će se sigurno zapitati kako taj momak zna da sam u bolnici.

Počete sigurno istragu i opet ću biti kažnjena. Dakle, mogla sam jedino da se izvučem tako što onaj zemljak i lekarka iz Italije nešto urade pre nego što konobar dode u zgradu.

Medutim, stvari se uglavnom odvijaju suprotno od naših očekivanja. Ležala sam i čekala. Kad god bih čula korake na hodniku, ponadala sam se da je lekarka. Ali, ona nije dolazila.

Bilo je već prošlo i vreme ručka, kada je u sobu ušla lekarka. , Odmah sam videla da ne ide sve onako kako smo se dogovorile.

- Nisam bila u ambasadi. Čekala sam onog tvog zemljaka da se pojavi, ali uzalud. Ne znam šta se dešava, evo i sada sam ga zvala pre desetak minuta, ali se ne javlja. Isključen mu je čak i mobilni telefon. Ne verujem da mu se nešto dogodilo, po svoj prilici je negde hitno otputovao, što nije nikakvo iznenađenje u ovom poslu koji radimo u Dubaiju. Ali, nemoj da se brineš, ja ću sama da odem do ambasade. Nego, bila sam malopre sa jednim od lekara koji su vas sinoć posetili. Oni su po hijerariji iznad mene i mogu da odluče šta će sa tobom. Uvažava ono što ja kažem, ali čudno se nešto ponašao. Bojim se da su se iz palate interesovali za tebe - rekla je lekarka, držeći ruke u džepovima, naslonjena na moj krevet.

U tom trenutku, pre nego što sam uspela bilo šta da kažem, u sobu je ušao onaj stražar ispred vrata. Nije obraćao pažnju na lekarku.

- Ko još zna da ste u bolici? - upitao je, gledajući u mene. - Otkud ja to mogu da znam - odgovorila sam, interesujući se, naivno, zašto me to pita.

- Pre par minuta vas je neko tražio na ulazu u bolnicu. Hteo je da vas poseti.

- Možda je neko iz palate, pravila sam se naivna, iako je situacija bila krajnje ozbiljna. Shvatila sam da je u pitanju konobar koji je želeo da ude i da me vidi.

- Niko iz palate neće se interesovati za vas na ulazu, već ovde kod mene ili kod upravnika bolnice. Tako mi je rečeno, bio je određen stražar i, pre nego što sam uspela išta da odgovorim, na vratima se pojavio jedan čovek u nekoj vr, sti uniforme. Zamolio je stražara da izade napolje i čulo se, kada su zatvorili vrata, da se nešto objašnjavaju. Govorili su ; na arapskom i nisam bila u stanju, a očito ni lekarka, da ih razumemo. Lekarka je čutala i kada je izgledalo da se ona dvojica, i dalje razgovarajući, udaljavaju hodnikom ona mi je poluglasno dobacila da sam napravila glupost sa onim telefonom. Izašla je iz sobe.

Oduzela sam se od straha. Odjednom se sve okrenulo naglavačke. Od velike nade u lekarku i tog jugoslovena, kojeg je spominjala, došla sam u poziciju da stražar zna kako me je neko tražio na ulazu u bolnicu. Već sam videla sebe u nezavidnoj poziciji, u istrazi koja će sigurno završiti surovim kažnjavanjem, posebno zato što je to bio moj drugi pokušaj bekstva. Sve, doduše, na nivou kontakta, ali i to se kažnjava.

Nije, verujem, prošlo ni sat vremena, a ona Italijanka je opet ušla u sobu. Sada nešto raspoloženija.

- Imate sreće. Razgovarala sam sa onim čovekom koji je ušao u sobu. On je šef obezbeđenja bolnice i ispričao mi je šta se dogodilo. Onaj vaš konobar pokušao je da ude u bolnicu i da vas poseti, ali je čini mi se vrlo brzo shvatio da je napravio glupost, kada su počeli detaljno da ga ispituju otkud on vas zna i kako zna da ste u bolnici. I šta se dogodilo. Po onome što sam zaključila konobar je dao novac nekome, da li šefu obezbeđenja ili nekom drugom, samo da zaboravi šta je bilo. Da zaboravi i na njega i na pokušaj da ude u bolnicu. Šef obezbeđenja smirio je stražara pričom da su pogrešili na prijavnici bolnice. Kao, greškom su tražeći neku drugu devojku tražili vas. Mislim da je ovaj pred vratima progutao tu priču - rekla mi je u dahu Italijanka.

Moram priznati da me je to malo smirilo. Ona je još jednom rekla da će popodne da ode do ambasade i da će mi sutra ujutru reći šta su preduzeli da me izvuku. Tražila još samo da joj kažem bar deo grada u kojem se palata nalazi, ali ja to nisam znala. Opisala sam joj kako palata izgleda što, u stvari, ništa nije značilo. I ona sam mi je rekla da takvih palata u Dubaiju ima dosta i ne predstavljaju u tom prebogatom svetu nikakvu retkost. Ipak, obećala je da će nešto da uradi.

Rastale smo se uz doviđenja, ali ja nikada više nisam videla tu ženu.

Prošlo je, možda, najviše sat vremena od njenog odlaska, a u moju sobu ušlo je pet muškaraca. Dvojica iz palate, dva lekara i onaj stražar ispred vrata. Jedan od onih iz palate kojeg sam vidala u društvu sa Hafezom, rekao mi je da se spremim, pošto ću za desetak minuta u palatu. Pokušala sam da se branim pozivanjem na nedovoljnu oporavljenost, ali on je samo odmahnuo glavom. Lekari su čutili i bilo je očigledno da se oni najmanje pitaju u tom trenutku.

Nisam imala izbora, zamolila sam ih da napuste sobu kako bih se obukla. Malo mi se vrtelo u glavi, ali mogla sam ,,,,; da stojim i da se krećem. Razmišljala sam šta bi se sada desilo da se odnekuda pojavi moja lekarka iz Italije, ali nije se pojavila. Sve je palo u vodu, sva moja nadanja u pomoć Italijanke i tog Jugoslovena, kojeg nisam ni upoznala, a ni pokušaj onog konobara nisu urodili plodom. U stvari, sinulo mi je kroz glavu da su oni, možda, došli zbog tog momka, bez obzira na priču lekarke, da je njegov pokušaj stražaru predstavljen kao zabuna. Ništa nisam mogla da menjam, preostalo je samo da čekam. Nije ni kazna bila isključena. I na to sam bila spremna. Svaki rizik se ili bogato naplaćuje ili bogato nagrađuje. Otvorila sam vrata i obavestila društvo na hodniku da sam spremna da krenem.

Napustili smo bolnicu jednim očito sporednim izlazom.

Čekala su nas kola, ali kako je staza do kola bila dugačka dvadesetak, možda i više, metara i bila je nekako polukružna imala sam priliku da malo bolje osmotrim mesto gde sam ležala. Bila je to jedna izuzetno visoka zgrada. Ne verujem da je sve to bila bolnica. Pre će biti da je za tu namenu neko odvojio dva-tri sprata, a ostalo je imalo drugu namenu.

Dok su kola lagano klizila gradskim ulicama ona dvojica su samo čutila. Svi smo gledali kroz prozor. Nije mi palo na pamet da zapitam zašto su tako brzo došli po mene svašta mi se motalo po glavi. U tim razmišljanjima došli smo do palate.

Kola su stala ispred glavnog ulaza. Ja sam čekala neko otvori vrata, petljala sam nešto oko desne cipele i ka su se vrata otvorila najpre me prosto udario vruć vazdl Napolju je bila nesnosna vrućina, a u kolima klima-uredjaj. Kada sam podigla pogled i zakoračila napolje, videla sam Hafeza. Stajao je na dva, tri metra od kola.

Lagano sam krenula prema ulazu, ali nisam mogla prodem pored Hafeza, koji je prosto zakrčio put. Pozdrav sam ga, on je samo klimnu glavom, ali se nije pomaka morala sam da stanem.

- Kako vam je bilo u bolnici, jeste li sada dobro, ima li kakvih posledica? - pitao me je.

- Još uvek osećam vrtoglavicu i pomalo mučninu, daleko je bolje nego što je bilo - rekla sam, izbegavajući pogled. Hafez se pomakao u stranu i pokazao mi rukom da prodjem. Po njegovom ponašanju moglo se zaključiti da nije iskren u onome što govori. Duboko sam verovala da zna šta dogadalo u bolnici, ako ne detalje onda svakako ono glavno, da je neko pokušavao da mi pomogne, odnosno da sam uradila neke zabranjene stvari. Doduše, već sam bila u sličnim situacijama, a kroz vreme provedeno u haremu, stvorio se u meni i neki odbrambeni mehanizam, ravnodušnost ono što se dogada, tako da mi je sve već lagano prelazilo osećanja straha u radoznalost.

Ušli smo u glavni hol i Hafez mi je pokazao da sednf na jednu od fotelja. Dao je znak stražarima da se udalje i c su se izgubili u trenu. Ostali smo samo nas dvoje. Nekoliko trenutaka Hafez je gledao u kutiju cigareta, koju je okretao prstima, a onda me je pogledao direktno u oči i rekao: Nemate nijednog razloga da lažete. Ja znam šta se dodalo u bolnici dva poslednja dana. Razume se, ne znam sta očekujem da će te mi vi pomoći upravo oko tih detalja. Raspolažem i informacijom da je jedan čovek pokušao da stupi kontakt sa Vama, dok ste ležali u bolnici. To jasno, znači samo jedno - da ste vi pre toga stupili u kontakt sa njim. Ja imam načina kako da od vas izvučem priznanje. Verovatno pretpostavljate koji su to načini, ali određene okolnosti me teraju da ovoga puta krenem drugim putem, odnosno, da Vas zamolim za saradnju. Dakle, ko je pokušao da vas poseti u bolnici i kako ste stupili u kontakt sa tim čovekom?

Ja sam čutila. Dakle, znao je za onog konobara, ali u svemu tome ohrabrujuće je delovala činjenica da Hafez nije znao aa doktorku iz Italije i njene pokušaje da mi pomogne. To me je ohrabrilo, jer sam verovala da će ona otići u jugoslovensku ambasadu i da će uraditi nešto što će mi omogućiti izlazak iz harema. I dok sam munjevito kombinovala sve to u glavi, gledajući u pod, čula sam ponovo Hafezov glas.

- Ponavljam, recite mi ko je želeo da vas vidi u bolnici . kako ste stupili u kontakt sa tim čovekom.

- Ne znam o čemu pričate. Ja nemam načina da stupim sa nekim u kontakt, vi to dobro znate, a i ne verujem da me e neko tražio u bolnici. Jedine osobe sa kojima sam kon:aktirala bile su doktorka i sestra. Povremeno sam vidjela stražara ispred vrata - odgovorila sam, nadajući se da će to biti pravi put za izlaz iz neprijatne situacije. Razmišljala sam o tome kako je Hafez saznao da me je neko tražio. Bilo je očigledno da, uprkos onome što je doktorka rekla o šefu obezbeđenja bolnice, onaj stražar zna pravu istinu. Tačnije sef obezbeđenja mu je rekao istinu.

I dalje sam gledala u pod. Plašila sam se pomalo da rogladam Hafeza u oči. On je okretao onu kutiju u rukama. - Dobro, videćemo sutra kako da dodemo do pravih saznanja. Naspavajte se, ja Vam želim laku noć i molim vas a razmislite koliko je pametno da i dalje insistirate na priči koja nema osnova. To što vi pričate nije logično a ja, draga moja, znam šta je logika - rekao mi je Hafez, ustao i dao znak stražaru da me otprati.

Ostala sam sama u tom prostoru u kojem mi je prolazilo vreme, sada već i godine. Osetila sam, posle dva dana provedena u bolnici, da mi nedostaje apartman. Navikla sam se na njega. Postao mi je drugi dom. Možda zato što niko drugi u njega nije zalazio osim mene i stražara i jednog starijeg čoveka zaduženog za održavanje čistoće i higijene. On bi dolazio samo kada sam ja bila unutra. Obavio bi na brzinu svoj posao i bez reči se izgubio. I sada mi je prijao boravak u apartmanu. Legla sam na široki krevet i dugo, dugo gledala u jednu tačku, razmišljajući o onome šta se dogodilo i o mogućim posledicama. Kao što sam već rekla, bila sam ravnodušna, sve što se događalo izvan tokova svakodnevnog, dosadnog života iza zidina harema predstavljalo je novost i uzbuđenje, a čovek je takav da često i bez svoje volje ide za nečim što će mu život učiniti interesantnijim.

Nadala sam se da će naša ambasada preduzeti nešto, verovala sam da je Italijanka zajedno sa onim Jugoslovenom, kojeg je spominjala, otišla do jugoslovenske ambasade i da je nešto uradila. To mi je mnogo značilo, to osećanje da neko za mene nešto radi. Već sam stvarala slike u glavi o tome kako dolaze naši ljudi da me izvuku iz palate, kako se objašnjavaju sa Hafezom i kako sve završava mojim izlaskom.

Sanjarila sam dugo, mislim satima, a onda se oglasilo zvono na vratima. Mislila sam, verovatno, stražar. Nije bio on. Pred vratima je stajao onaj Austrijanac koji me je, kada sam došla u harem, stavio pod nos pravilo boravka u palati, koji mi je pričao da ću, kao uostalom kao i svaka devojka iz harema, posle četiri godine provedene u Dubaiju dobiti pravo da biram grad u kojem želim da nastavim život. Začudeno sam gledala u njega. On me je pozdravio i zamolio da ga pustim unutra. - Imamo, rekao je, nešto važno da razgovaramo.

Seo je na dvosed, a ja na divnu kožnu fotelju svetlo žute boje, na kojoj sam se obično odmarala.

- Izvolite - rekla sam - o čemu se radi?

- Gospodice, žao mi je što vas uznemiravam, znam da se još uvek niste oporavili od uboda insekta, ali neki događaji kojima smo svedoci poslednjih dana prosto su me naterali da , dodjem ovde u vaš apartman. Mogli smo da razgovaramo i u nojoj kancelariji, ali cenim da će razgovor na ovom mestu biti opušteniji.

Dakle, možete li mi reći ono što niste rekli Hafezu:

Sa kirn ste u kontaktu, ko je osoba koja zna za vaš položaj a ne stanuje u palati, sa kim i na koji način kontaktirate? Da budem iskren, mi smo zadivljeni nekim vašim sposobnostima. Naprosto je utvrđeno da ste uspeli da provalite bedeme obezbeđenja, ali nije nam još uvek jasno kako. Pretpostavljam da vam je Hafez rekao da imamo načine i puteve kojima ćemo doći do vašeg priznanja, ali nije nam to cilj, a verujem ni vama.

Nisam stigla ni reč da progovorim pošto se začulo zvono na vratirna. Bio je to stražar koji me je zamolio da hitno sidem u prizemlje, po Hafizovom naređenju.

Austrijanac je besno izašao, a ja sam požurila dole, pitajući se o čemu se radi. Tamo su već bile skoro sve devojke.

Sela sam pored Danijeje. Žamor je utihnuo kada se pojavio ~ Hafez i naprasno rekao:

- Pozvao sam vas da vas obavestim da uskoro zauvek napuštate palatu.

Bile srno šokirane. Sećam se da nijedna od devojaka du- ' go, dugo, nije mogla da se pomeri sa sedišta. Hafez je gledao u nas i čutao. Delovao je drugačije nego ikada pre. Bio je zabrinut i taj njegov izraz lica bio je presudan da u trenutku zaključim da se ne radi o igri, prevari, na koju bi smo mi devojke trebalo da nasednemo.

Dakle, ono što je rekao bila je istina, ali istina čiji nas je nastavak posebno interesovao. Zaista, šta sada?

- Molim vas da ne postavljate ni meni ni sebi suvišna pitanja. Sve će biti jasnije već sutra, najkasnije za dva-tri dana. Pretpostavljam da će te zaključiti kako se nešto dogodilo, kako su događaji krenuli neplaniranim tokom, i da je to prouzrokovalo odluku po kojoj vi napuštate palatu. U pravu ste, desilo se nešto o čemu ne mogu da vam govorim, jer : nemam ta ovlašćenja. Molim vas da se sada razidete. Ponašajte se kao da se ništa nije dogodilo i budite spremni da u svakom trenutku, na naš poziv napustite palatu - rekao je još Hafez, okrenuo se i napustio prostoriju.

Mi smo i dalje sedele kao prikovane. - Mora da je Gospodar umro - rekla je Danijela. - Ovo je provokacija - čula sam glas devojke iz Švedske. - Ne mogu da verujem - šaputala je Francuskinja. Lagano smo se dizale i napuštale dvoranu. Napolju su nas čekali stražari. I na njima se videla promena. Delovali su uznemireno, nervozno, požurivali su nas, što im pre nije bio običaj.

Tu noć sam malo spavala. Budila sam se bezbroj puta, a između tih besanih pauza sanjala sam čaleta i kevu, sanjala sam Beograd, Svetlanu, Duleta, Čedu, Tamaru, Zokija... Sada su mi oni bili tako blizu. Verovala sam da ću uskoro sestri na avion i odleteti u pravcu Evrope a kada dodem tamo, i to sam verovala, kao da sam u Beogradu. U jednom od tih budjenja ustanovila sam da je već svanulo. Istuširala sam se i krenula na doručak.

Moj stražar je bio nekako odsutan. Pretpostavljajući da se sve promenilo, pa i kod njega, ja sam se ohrabrena situacijom odlučila na razgovor koji mi ranije nije pado na pamet.

- Oprostite, šta se ovde događa. Da se nije desilo neko zlo Gospodaru? Zašto nas otpuštaju iz palate? - upitala sam stražara, ubedena da mi se ništa neće desiti. On je koračao uporedo sa mnom. Gledao je ispred sebe i u jednom trenutku, na prilično lošem engleskom, rekao:

- Ja sam ovde samo jedan mali delič sistema obezbeđenja. Nisam osoba kojoj govore više od onoga što smem da znam. Ne mogu da vam kažem šta se događa u palati, jer ni sam ne znam. Vidim da nešto nije uredu. Do velikih promena je došlo pre tri dana, ali ne znam o čemu se radi.

Sigu ran sam u jedno: Hafez je mislio ozbiljno i vi ćete uskoro, sa ostalim devojkama, napustiti palatu, a kuda ćete otići to ne znam. Uostalom i ja ću, čini mi se, morati da potražim drugi posao - rekao je i dalje gledajući ispred sebe.

- Da li je Gospodar umro? - bila sam radoznala. - Zaista ne znam. Dugo ga nisam video u palati, ali to ne mora ništa da znači. Možda je odlučio da rasproda harem. .

- Molim? Šta to znači? Ako je tako, može se desiti da neke od nas završe u pustinji kod kojekakvih ludaka, koji će imati para da plate dve, tri zgodne devojke.

- Da, i to može da se desi - rekao je stražar i to me je dodatno zabrinulo.

Večerala sam zajedno sa Danijelom, ali kao da nisam bila svesna šta se događa oko mene. Spličanka se trudila da me oraspoloži, pričala je viceve, sama se smejala, ali ja sam bila nema. Na kraju sam joj rekla ono o prodaji i ona je smo odmahнула rukom.

- Draga moja, ja verujem da je onaj već na drugom svetu i da će nas ovi njegovi pustiti da idemo gde hoćemo. Nisu mogli da više vode brigu o nama. Kome da nas prodaju? Uostalom, i ako se to desi, ne verujem da će nam biti gore nego , u palati. Ako nas prodaju, ništa se neće izmeniti u odnosu na današnji život. Možda nam opadne standard - bila je optimistički raspoložena Danijela. Čitala sam a crne misli su ' se motale po glavi. Posle večere popila sam čašu crnog vina, pozdravila se sa Danijelom i otišla na spavanje. Naravno, nisam mogla da spavam. Najviše me opsedala pomisao ono što bi se moglo dogoditi u vezi prodaje koju je spomenuo stražar. Šta ako ne budu mogli pronaći nekoga ko je kao naš Gospodar, pa nas uz pojedinačnu prodaju kojekakvim ludacima po ilamskom svetu? Sledeći dan smo provele na bazenu. Ja sam uglavnom ispod suncobrana, čitala sam i tek povremeno razmenila a po koju rečenicu sa Dan'jelom.

Ona je skakala u bazen, plivala i delovala kao da se nista nije događalo. Bilo mi je žao nisam takva. I ostale djevojke uglavnom su delovale rinuto. Niko se nije smejaao, nije bilo uobičajenog zadiranja, igara, skakanja u vodu sa malog tornja, smeštenog južnoj strani bazena.

Stražara više nije bilo u našoj blizini. Nismo ih videle na onom mestu koje su uglavnom koristili za odmor, igranje šaha ili čitanje novina, dok smo se mi kupale.

U tim trenucima, moram priznati, opet mi je padala ideja o bekstvu iz palate. Činilo se da su okolnosti povoljne, ali opet delovalo je suludo bežati sa mesta koje češ i onako napustiti za dan-dva.

U tim razmišljanjima setila sam se lekarke iz Italije i našeg dogovora da ona pokuša preko jugoslovenske ambasade : u Dubaiju da stvori uslove za moj izlazak. Ništa se nije dogodalo na tom planu i meni je ostalo samo da se nadam. Več sam u glavi isplanirala šta ću i kako ću kada nas puste iz palate. Nameravala sam da odmah potražim našu ambasadu i da sa vrata kažem:

- Ja sam ona devojka o kojoj vam je pričala lekarka iz Italije. Več sam videla kako mi daju avionsku kartu i kako sedam u avion, koji će me odvesti do mog Beograda. U tom času nisam znala za još goru sudbinu koja me čeka. Nisam znala za ono što sledi. Sada se može reći kako sam bila naivna, ali bilo je to maštanje devojke koja i dalje nije želela ili nije mogla da shvati realnost u kojoj se nalazila.

Posle ručka, baš kada sam se digla od stola i krenula i prema apartmanu, prišao mi je stražar i rekao mi da me u velikom holu čeka jedan gospodin. Bože što sam se tada ponadala, kao nikada pre toga. Čvrsto, najčvršće sam verovala da se radi o mom spasiocu, da je došao neko iz jugoslovenske ambasade, neko iz policije - da me odvedu iz harema. Hodala sam brže nego ikada. Prostor od bašte za ručavanje do ulaza u palatu prešla sam, verujem, za tridesetak sekundi. Stražar me je jedva pratio. Ušla sam u hol i razočarala se. Za stolom u uglu, koji je služio za razgovore ljudi iz obezbrđenja sa nama devojkama, sedeo je onaj mali debeli, Austrijanac.

Ustao je, naklonio se i pokazao mi rukom da sednem. Stražar se udaljio, a ja sam se razočarana svalila u fotelju. Austrijanac je ritualno upalio veliki tompus, povukao dva - tri dima, skinuo naočare i počeo svoju priču.

- Verujem, gospodice, da se, kao i ostale devojke, interesujete do kakvih je promena došlo, obzirom na činjenicu da vas je gospodin Hafez obavestio da će te uskoro napustiti palatu. Ja vam iskreno savetujem da ne razmišljate o tome. Ništa ne može da se izmeni. Ono što se dogodilo izmeniće i moj život, kao i vaš. Biću otvoren: u ovome ću ja proći mnogo gore nego vi. Verujem da ću ostati bez posla, ali moje veze u ovom svetu su takve da sigurno neću biti gladan. Naravno, vi se pitate šta će biti sa vama?

- Da, i molim vas da mi bez suvišne priče kazete šta će se dalje dogodati sa devojkama. Konkretno, kakva je moja sudbina? - bila sam otvorena. - Gledajte, okolnosti su takve da sve devojke iz palate neće imati istu sudbinu, bar u nekoliko sledećih meseci.

- Šta je sa onom pričom koju sam čula od vas po dolasku na ovo mesto? Šta je sa stanovima i gradovima koje ste nam obećali i dali na biranje? Važi li to još uvek? Šta sve ovo znači? Igrali ste se sa nama i sada nam ko zna šta spremate -odbrusila sam Austrijancu.

On je ostao miran. I dalje je vukao dimove, dok sam ja, nervozna, lomila prste. Dolazilo mi je u trenucima da skočim i da mu isparam ono masno, odvratno lice. - Gospodice, ja vas razumem, ali nisam adresa na koju treba da uputite svoje nezadovoljstvo. Tačno da je bilo pbećanja, ali ja sam samo prenosio samo ono što su drugi odlučili da vam kažem. Ja ovde nikada ni o čemu nisam odlučivao. Mogu da vam ispričam okolnosti pod kojima sam iz Beča, pre dvanaest godina, stigao u Dubai...

- Nemojte da mi pričate, to me ne interesuje - rekla sam. - Dobro, ono što vas interesuje ja ne znam. Mogu samo kažem da ćete u roku 48 sati napustiti palatu. Nemojte se , radovati, nećete krenuti u Jugoslaviju, odnosno u Beograd.

- Šta to znači? Da me niste prodali? - rekla sam mu histericno.

- Nisam siguran da je to pravi izraz. Jedan naš poslovni' partner zainteresovan je za vas i vi ćete najverovatnije uskoro biti njegova štichenica - odgovorio je Austrijanac.

Ja sam zanemela. Znači, ipak je u pitanju prodaja. Kkva štichenica - neko me je od onih ljudi koje sam sretala društvu Gospodara video, svidela sam mu se i sada, kada Gospodar umro ili odlučio da nas proda, ponudili su me tom čoveku koji je pokazao najveće interesovanje. Sada mi je bilojasno zašto nas je jedan mladič, pre desetak dana, fotografisao na bazenu. Došao je sa nekoliko foto-aparata i dva stražara tražio od devojaka da poziraju. Mi smo to shvatile kao dobru zabavu. Pravile smo izazovne poze, zabacivale kosu, gurale u prvi plan svoje obline. Dakle, te fotografije su ispunile katalog sa "robom". Tako su nas pokazivali i prodavali.

- Mogu li bar da znam nešto preciznije, idem li dalje ili ostajem u Ujedinjenim Arapskim Emiratima?
- pitala sam

Nisam ovlašćen da vam to kažem. Sve ćete saznati sutra od Hafeza - rekao je Austrijanac i podigao se. Uzeo je neki mali notes stavio ga u džep, pozdravio me i napustio hol.

Sedela sam još nekoliko minuta, zureći u malu fontanu sa leve strane. Zubor vode me je smirivao, ako se u takoj situaciji uopšte moglo govoriti o nekom unutrašnjem miru.

Osvanuo je dan odluke. Da odredimo vreme, bila je sredina 1995. godine. Tresla me neizvesnost.

Nisam doruckovala, ali sam odlučila da odem na bazen i tu sam videla da je počela realizacija onoga što je nagovestio Hafez; pola devojkama više nije bilo na bazenu, a to je značilo samo jedno više nisu bile ni u palati. Kada sam pomislila da je i Danijela nestala videla sam je da se približava kroz park. Nije bila pratnji stražara. Strašno sam se obradovala.

- Danijela, šta je sa devojkama, znači li ovo da je pocela evakuacija iz palate? - upitala sam je.

- Slušaj, niti znam, niti me interesuje. Ja sam se defitivno zajebala onoga dana kada sam iz Italije krenula za obećanjima onih prevaranata i sve što se kasnije dogodilo, i što će dogoditi, prihvatam kao Božiju kaznu za moje gluposti. To je škola i moram je proći. Zaista ne znam šta je sa devojkama. Stvarno izgleda da nas iseljavaju - izgovorila je Spličanka u jednom dahu.

Uskoro nam se priključila i devojka iz Francuske sa kojom smo Danijela i ja povremeno razgovarale; uglavnom na bazenu. Bila je vidno zabrinuta. Počela je da plače. Uskoro sam se i ja rasplakala, uprkos duhovitim dobacivanjima i upadicama, kojima je Danijela pokušavala da nas oraspoloži.

Ni toga dana nije bilo stražara u našoj blizini. Dopratili bi nas do bazena i nekuda odlazili. Danijela je rekla da je gotovo sama došla od apartmana do bazena. Njen stražar je odmah posle izlaska iz tog dela palate otišao na drugu stranu. Tako nešto se ranije nije moglo zamisliti. Danijela i ja smo se dogovorile da pokušamo pomoći jedna drugoj, bez obzira na to gde nas pošalju. Razmenile smo brojeve telefona, ona je meni dala svoj u Splitu, ja njoj broj telefona mojih roditelja u Beogradu. Pa, ako budemo u prilici, javičemo se i svojim i na onaj drugi telefon. Nekoliko puta smo ponovile brojeve i bilo je izvesno da smo ih zapamtile. Kao da smo znale da nam je to poslednje videnje, dogovorile smo se da zajedno ručamo i prema bašti smo krenule odmah sa bazena.

Samo su tri stola bila zauzeta. Ručale smo uglavnom čuteći. Gušilo me je u grlu i bila sam na rubu plača. Sada je i Danijela delovala drugačije. Čutala je. Popile smo piče, ustale od stola i čvrsto se zagrlile. I onda je krenulo - obe smo počele da ridamo. Ne sećam se kada sam se tako isplakala u životu. Danijela se sva tresla od plača. Rastale smo se gotovo bez reči. Ona je krenula na svoju stranu i zastala posle nekoliko korak. Okrenula se i rekla:

- Javi se mojima, molim te, samo ako budeš mogla. Misliću na tebe. - Nikada više nisam videla Danijelu. Ne znam, šta bih dala da je opet sretnem. Posle dolaska u Beograd dugo vremena sam svaku zvonjavu telefona povezivala sa Danijelom, ali nije se javila. Neću da verujem u ono najgore. Sigurna sam da je živa i da će se javiti jednog dana. Zapamtela je ona broj telefona, ne brinem se. Ja sam po dolasku u Beograd, pokušavala da dobijem njene roditelje u Splitu, ali bezuspešno. Konačno sam u oktobru 1996. godine uspela da dobijem broj koji mi je Danijela dala, ali mi je glas sa druge strane rekao da je porodica sa njenim prezimenom imala taj broj telefona i da su se odselili iz Splita, a broj je ostao drugima. Bilo mi je neizmerno žao. Pitala sam znaju li gde su otišli, imaju li broj telefona, ali ništa nisam uspela da saznam. Ali, da se vratim haremu. Rastala sam se sa Danijelom i otišla, i dalje plačući, u apartman. Dugo sam ležala u kadi napunjenoj gotovo hladnom vodom. Bilo mi je teško. Razdirala me je neizvesnost. Osećala sam da je to poslednji dan u palati. Nekoliko minuta nakon što sam izašla iz kade čulo se zvono na vratima. Bio je to stržar. Rekao je da što pre mogu dodem do Hafeza, u njegovu kancelariju.

Sačekao me je ispred vrata, brzo sam se obukla i krenuli smo hodnikom. Več sam dva puta bila u Hafezovoj kancelariji i tačno sam znala kuda idemo. Stražar je pokucao i pre nego što se čuo odgovor otvorio je vrata. Ja sam ušla iza njega. Hafez je ustao sa fotelje da me pozdravi. Pokazao mi je rukom da sednem. On je ostao naslonjen na svoj sto.

- Ja nisam čovek koji voli duge razgovore, posebno kada su oni neprijatni, a cenim da ono što bismo nas dvoje imali da pričamo sigurno nije prijatno. Nadam se da se slažete - rekao je Hafez.

- U potpunosti, reci te mi šta me čeka - bila sam direktna.

- Vi ste predmet interesovanja jednog čoveka iz Turske. Dakle idete u Istanbul. Još večeras. Molim vas da spremite ono što je najosnovnije. Biću iskren - ne znam šta vas tamo čeka. Nemo sam gledala u pod. Ništa nisam osećala. Dakle, Turska. Hafez je i dalje stajao naslonjen na sto. Osećala sam da gleda u mene, ali nisam imala snage da podignem oči. On se pomerio, mislim da se vratio za sto, seo je i progovorio nekoliko rečenica na arapskom. U sobi je i dalje vladao muk. Izbegavala sam da gledam u Hafeza, stražar je bio sa moje desne strane, korak iza fotelje na kojoj sam sedela i pretpostavljala sam da nekoga čekamo.

Posle dva-tri minuta čulo se nešto u hodniku. Vrata su se otvorila i u sobu je ušao onaj Austrijanac, očit jedan od operativaca u palati, nekakav izvršni organ koji je čini mi se i danas, svoj posao obavljao savršeno.

- Gospodice - rekao je austrijanac i nastavio - gospodin Hafez vam je, pretpostavljam rekao kuda idete. Zbog toga ste i došli u ovu sobu. Na meni je da organizujem operativni deo. Molim vas, budite ljubazni i sledite me.

I dalje sam sedela ne pomičući se. U meni su se preplitali bes i tuga, snaga i nemoć, ljutnja i žalost. Došlo mi je da vrišt看. Bila sam dovedena u situaciju da plaćem za nečim što predstavlja poniženje, pošto nisam znala u kakvu novu avanturu idem. Posle toga mi se učinilo da je palata, taj harem, ma kakav on bio, pravi raj u odnosu na potpunu neizvesnost pred kojom se nalazim.

Ustala sam i smogla snage da pogledam u Hafeza. Njegove prodorne oči bile su hladne i prosto su me probijale. Ni zrna samilosti koju sam tražila nisam mogla da vidim. Ne znam zašto, taj njegov pogled podsetio me je na onaj dan kada sam 1991. godine u Beogradu videla te oči, dan kada su Hafez i Majkl ušli u butik u kojem sam radila. Munjevito kao u pričama kada ljudi doživljavaju kliničku smrt, navodno, videla sam ceo svoj život. Za jednu ili dve sekunde, kroz moju glavu prolazile su slike tog prvog susreta koji me je i doveo u Dubai. Osećala sam potrebu da kažem Hafezu hiljadu ružnih reči, da mu pljunem u lice, ali nisam imala snage ni usta da otvorim.

Kao da je znao šta mislim, Hafez je u jednom trenutku ' rekao:

- Imate mnogo razloga da me okrivljujete, ali vas molim da nešto shvatite - ovo je moj posao. Kada sam počeo da ga radim bio sam u situaciji koja nije ostavljala prostor za izbor. Reći ću vam da sam počeo kao stražar, ali sam već za nekoliko meseci postao ono što sam danas. Bio sam plaćen da idem

Po Evropi, između ostalog, i u Beograd; i u pet-šest dana koli smo se tamo zadržavali, da pronadem devojkę po kriterijumu Gospodara. Naleteli smo na vas. Znam da će vam ovo zvući prazno i pokajnički, ali ako vam nešto znači, Majkl i ja smo još u Beogradu u velikoj dilemi da li da vas vodimo ili ne. Lično mislim da biste, u nekoj drugoj zemlji i drugoj situaciji sa lepotom koju imate, mogli da uzmete bogatstvo kao makenka, foto-model, glumica i slično.

- Molim vas, prekinite - rekla sam, misleći da ćemo pustiti da odem, ali on je nastavio.

- Mladi ste, pred vama je život i bez obzira na sledeću etapu vašeg životnog puta ja verujem da ćete kroz desetak; dana biti srećna žena. Ono što ste ovde doživeli ne bi trebalo da ostavi traume na vama. Cenim da ste jaka osoba. Još jednom vam kažem, ne znam šta vas očekuje u Turskoj. Znam da ste, odlukom nekoga ko je iznad mene u hijerarhiji palate, upućeni jednom bogatom Turčinu. Da li je u pitanju mesto kao ovo, da li ćete tamo biti poslovna pratnja, poslu, hostesa, nečiji ukras - to zaista ne znam. Želim vam mno sreće - rekao je Hafez i pokazao rukom put prema vratima Austrijanac je otvorio vrata, stražar je i dalje stajao u mestu, a ja sam krenula. Išla sam kroz hodnik kao omamljena.

- Verujem da vam je rečeno da se putuje još ove večE Molim vas prošetajmo do hola da se dogovorimo o detaljil - čula sam reči Austrijanca koji je hodao korak-dva iza n ne. Nastavila sam da koračam. Dolazilo mi je u trenucima se okrenem i da ga udarim nogom, da ga ugrizem, opal mu šamar, bilo šta. Samo da se ispraznim na neki nač Ništa nisam uradila. Nisam imala snage.

Sela sam na jednu fotelju u holu. Ispred mene je 1 ; omanji sto sa zelenom mermernom pločom. Preko puta seo Austrijanac. Gledali smo jedno drugo i čutali.

- Recite - bila sam direktna.

- Budite ljubazni i saslušajte moja upustva. Kada se vratite u apartman videćete da vas tamo čekaju dva velika kofera. Izabrite šta želite od odeće i obuće i spakujte se. Kad budete gotovi, dajte znak i neko će doći po vas. Ispred hola, dakle, nedaleko odavde, čekaju vas kola i idete na aerodrom. Izvolite vaš pasoš. Upozoravam vas da je on falsifikovan, ali savršeno falsifikovan. U pasošu piše da se zovete Brigit Johanson i da ste rođeni u Malrneu. Najdobronamernije vam preporučujem da na budućim pasoškim i drugim kontrolama ništa ne pričate. Imaćete pratnju i ostaje vam samo da pružite i primete pasoš - rekao je Austrijanac, stavljajući švedski pasoš ispred mene.

- Gospodice ovo je naš poslednji susret. Ako je bilo neugodnosti sa moje strane one nisu bile lične prorode. Ja sam samo radio svoj posao - rekao je Aistrijanac, klimnuo glavom, okrenuo se i otišao.

Stražar koji je stajao pored nas dao mi je do znanja da je do polaska ostalo još sat vremena. To je značilo da moram da požurim. Krenula sam prema apartmanu. Nisam imala snage da se spakujem. Sedela sam desetak minuta nemo posmatrajući balkonska vrata. Jedino se čuo aparat za klimatizaciju. Gotovo da ništa nisam osećala. I onda, odjednom, u meni.se javila nada.Rezonovala sam: šta god da me čeka ipak ću biti u Turskoj, a to nije daleko od Srbije, bar ne kao Ujedinjeni Arapski Emirati. Pokušaću da bežim, odzvanjalo mi je kroz glavu. Hrabrila sam sebe ponavljajući tu rečenicu. Kao da sam dobila snagu, podigla i: sam se, otvorila kofere i počela da ubacujem haljine, cipele, sandale, parfeme. Uradila sam to za desetak minuta. Znajući da će stražar doći po mene, ponovo sam sela i počela da intezivno razmišljam o Turskoj. Nije me interesovalo šta me i ko me čeka. Bila sam spremna na sve, ubedena da ću iz Turske pobeći u Srbiju. U srednjoj školi sam uvek ' imala najbolje ocene iz geografije i znala sam da se Turska graniči sa Grčkom i Bugarskom. To je šansa da pobećem rekla sam sebi i već toga trenutka bila spremna da krenem. Obuzelo me osećanje koje se moglo definisti kao radoznalost. Interesovalo me šta će biti u Turskoj, radi li se opet o nekom haremu ili je u pitanju nešto gore. Bila sam spremna na sve. Moja misao vodilja bila je vezana za bekstvo.

Čula sam zvono na vratima. Bilo je vreme da se krene. Stražar je uzeo moje kofere, meni je ostala mala ručna torbica. Zastala sam na vratima i okrenula se. Ne mogu reci da mi je bilo žao, ali napuštala sam prostor gde je ostalo gotovo četiri godine moga života. U holu nije bilo nikoga. Bacila sam pogled na telefonski aparat sa kojeg sam svojevremeno uspostavila vezu sa Beogradom, i sa kojeg sam dobila onog kanobara, i to mi je dalo novu snagu i još jače verovanje da ću i tarno gde idem uspeti da probijem neke barijere. Ispred palate stajao je, čini mi se, ševrolet, ali nekako manji, što je kod mene izazvalo čak i neki podsmeh: znači na tome se videlo da nas više ne tretiraju kao pre, da u palati nije kao što je bilo. Dok je stražar stavljao kofere u kola, vozač nešto razgovarao sa jednim izrazito niskim čovekom ja sam odšetala nekoliko koraka prema kapiji i okrenula se. Htela sam da još jednom pogledam palatu. Već je pao prvi mrak, ali u Dubaiju su noći nekako svetle, pune zvezda tople i sve podseća na juli u mom Beogradu kada sunce, što bi rekla moja Svetlana, izade pre nego što zade. Palata je izgledala veličanstveno. U arhitektonskom smislu predsta vljala je spoj tradicionalnog i modernog. Tamo iza dela predivnog parka videla su se svetla sa bazena. Prisećala sam se svih dana provedenih na tom mestu. Da nije gde jeste, taj bazen bi mi ostao u najlepšoj uspomeni. Njegova lepota mogla je da se meri sa najlepšim mestima takve vrste koje sam vidala na filmovima ili u magazinima i reportažama o životu velikih filmskih zvezda.

Ne znam šta sve oni imaju, ali mogla bih da se kladim da je bazen mog dotadašnjeg Gospodara sa svim onim kaskadama, sa slapom, kamenjem, odnosno stenama i zelenilom, jedan od najlepših na svetu.

Mislila sam u tim trenucima i na Spličanku Danijelu, na onu "ludu" Poljakinju, koja je izgleda uspela da pobegne, na a rnoj neuspeo pokušaj izlaska iz harema. Ona dvojica kod su i dalje razgovarali. Šetala sam oko kola i prisećala se dana kada sam pre gotovo četiri godine prvi put videla mesto na . kojem se sada nalazim. Dobro znam šta se te večeri, kada su me sa aerodroma dovezli u palatu, imala na sebi. Pamtim čežnjive poglede ljudi koji su me dočekali, Majkla, koji je delovao pomalo nesigurno i nervozno, ulaska u hol, prve noći u apartmanu... sve mi se vraćalo. A onda me je u stvarnost vratio glas vozača. Bilo je vreme da krenemo.

Stražar mi je pokazao rukom da sednem na zadnje sedište i on je seo pored mene. Krenuli smo prema kapiji koja se, dok smo prilazili, sama otvorila.

Uskoro smo bili u gradu. Dubai se kupao u svetlu. Na ulicama je bilo mnogo automobila, pa su se naša kola sporo probijala. Gledala sam u bogate radnje, velike izloge, ogromne zgrade, robne kuće. Kasnije sam, po dolasku u Beograd, saznala da je Dubai jedan od najpogodnijih gradova za kupovinu nakita, posebno zlata. Tamo su, navodno, niske marže i porezi pa ljudi iz Evrope dolaze u Dubai da kupuju zlato, dijamante, srebro i slično. Tu se bogatstvo sreće na gotovo svakom koraku.

Vozač je pomalo nervozno gledao na sat. Zaključila sam da kasnimo. Kada smo na auto-putu prošli ispod putokaza koji je "govorio" da je do aerodroma ostalo još nekoliko kilometara i on je postao smireniji. Izvukli smo se iz gradske gužve. Ja sam i dalje bila u raspoloženju preplavljenom više iščekivanjem nego strahom od onog što me čeka.

Odmah mi je bilo jasno da nećemo putovati redovnom linijom. Stražar me je odveo na jedan ulaz za koji se nikako ne bi moglo reći da je glavni. Izmenio je nekoliko rečenica sa dvojicom ljudi iza staklenih vrata i pozvao me da udem.

U sobi je bio samo jedan šalteer, a meni je rečeno da pokažem pasoš.

Čovek sa druge strane je obavio uobičajene formalnosti, vratio mi pasoš i krenula sam sa stražarom.

Posle kraćeg hoda kroz uski hodnik prošli smo kroz gotovo identičnu sobu u kojoj su bila dva uniformisana lica, onda smo skrenuli polulevo i uskoro se našli gotovo na pisti. Desetak metara od vrata stajao je jedan manji automobil. Račeno mi je da udem unutra, a stražar je teškom mukorn uspeo da moje velike kofere ubaci u kola. Seo je opet pored mene i dao znak vozaču da krene. Vozili smo se upo redo sa aerodromskom zgradom, ali sa one strane na kojoj su piste za uzletanje i sletanje. Kola su stala na dvadesetak metara od manjeg aviona, sličnog onom u kojem sam svojevremeno sa Gospodarom letela u Moskvu. Stražar je ubacio kofere, uz pomoć čoveka koji je izašao iz aviona, a onda meni dao znak da udem. Pre nego što sam krenula na stepenice čula sam glas tog mladića, stražara.

- Gospodice, želim vam mnogo sreće u životu. Žao mi je što smo se upoznali u ovakvim okolnostima.

Sada mi je delovao tako ljudski, iskreno. Imao je oko tridesetak godina, kratku kosu, ne viši od 170 santimetara vitak sa širokim ramenima. - Mogu li nešto da vas pitam - rekla sam. - Samo izvolite.

- Da li je Gospodar umro?- To zaista ne znam. U palati se događaju stvari koje ne umem da objasnim, čini mi se da je Gospodar rasprodaje harem ili prodao palatu, što je ipak malo verovatno. Mogucno je i da je umro, pošto sam video njegovog brata pre dva dana, a on se nije pojavljivao najmanje dve godine. To je sve što znam. Verujte mi. Samo sam klimnula glavom zahvalila se i ušla u avion.

Uskoro je pilot uključio motore i avion je krenuo prema pisti šli smo sporo, a onda je, došavši u ravninu, naglo povećao brzinu i kroz desetak sekundi odlepili smo se od užarene pisteDubaija.

Ispod nas je bio grad, kao na dlanu. Ista ona slika koju sam videla. prilikom dolaska u Dubai, pre četiri godine. U avionu su pored mene bili još dvojica muškaraca za koje ne bih rekla da su tu bili radi mene, pošto je na sedištu sa moje leve strane sedeo čovek čiji je posao bio da me kontroliše. Ona dvojica su razgovarala na arapskom i povremeno su gledali u mom pravcu, ali diskretno. Ne sećam se koliko je let trajao, ali mi se činilo da nije dugo. Onaj sa moje leve strane upozorio me je da vežem pojas, što sam i uradila.

Pogledala sam ispred sebe i videla nepregledna svetla. Leteli smo iznad ogromnog grada. To je mogao da bude samo Istanbul, zaključila sam. Ubrzo je avion dodirnuo pistu. Sleteli smo mirno i pilot je odveo avion na jedan izdvojeni prostor. Ja sam sedela i čekala uputstva. Gledala sam kroz prozor. Baš u tom trenutku uzletao je jedan veliki boing. Možda ide za Beograd, prošlo mi je kroz glavu. Nisam tada znala da je Srbija pod sankcijama i da avioni ne lete ni u Beograd niti iz Beograda.

Posle desetak minuta čekanja videla sam da nam se približava jedan crni automobil sa one strane sa koje sam ja sedela. Bio je to mercedes, po čemu sam zaključila da ni moj novi Gospodar ne oskudeva u novcu.

Izašli smo iz aviona i ušli u kola. Ona dvojica su ostala na pisti, očigledno čekajući da neko dode po njih. Vozač je bio proćelav, delovao je pomalo zapušteno i nije progovorio ni reči. Čovek iz aviona seo je zajedno sa mnom na zadnje ! sedište i dao znak da krenemo. Posle nekoliko minuta vožnje izašli smo, ja i onaj stražar, i prošli uobičajenu kontrolu. Nije bilo nikakvih primedbi na moj pasoš. Čak su mi poželeli dobrodošlicu. Nisam imala volje ni da im zahvalim. Izašli smo ispred aerodromske zgrade i onaj isti mercedes čekao inas je tamo. Moj stražar povremeno je progovarao nešto što I je trebalo da liči na engleski jezik. Doduše, i nije trebalo ništa da objašnjava. Bilo je dovoljno pokazivanje rukom.

Nije bilo više nikakve dileme. Došla sam u Istanbul. iznad nas velikim slovima pisalo je "Aerodrom Istanbul". Krenuli smo kroz grad koji je za razliku od Dubaija izgledao neuporedivo naseljeniji, sa uskim ulicama, lošim automobilima na njima, i zgradama koje su u odnosu na one u Dubaiju izgledale mnogo lošije. Primitila sam da me onaj vozač često gleda preko retrovizora. Onaj drugi je prilično nezainteresovano gledao kroz prozor. Vozili smo se dugo, neočekivano dugo i to stalno kroz grad. Primitila sam da su kuće i stambene zgrade sve lepše, što je značilo da se nalazimo u nekom elitnom delu Istanbula. Stali smo ispred jedne bele stambene zgrade, koja je više ličila na hotel. Imala je najviše desetak spratova.

Moj pratilac je otvorio vrata i ja sam izašla na ulicu. Iz lokala preko puta dopirala je prilično glasna muzika. Mirisao je sveže pečeni hleb, a ja sam osećala glad, bez obzira na sendvič pojeđen u avionu. Iz zgrade je izašao jedan čovek srednjih godina i zamolio nas da udemo unutra.

Ušli smo u jedan prostor koji je ličio na bolje opremljeni kabinet. Unutra su sedela dvojica muškaraca i jedna žena. Imala je, sećam se, gustu crnu kosu, jake obrve i izrazito zelene oči. U svakom slučaju pojava koju je teško zaboraviti. Jedan od onih ljudi prišao je meni i čoveku iz pratnje. Kratko su razgovarali, a potom mi je ponudeno da sednem.

Spustila sam se u jednu kožnu fotelju, smeštenu nedaleko od prozora, tako da sam imala dobar pogled na ulicu. Pitali su me jesam li gladna i ja sam, ni sama ne znam zašto, rekla da nisam. Tražila sam da mi donesu kafu, a zaista mi se jelo. Onaj što me je dopratio brzo je napustio prostoriju, njih dvojica su razgovarali a žena je prevrtala neke papire, zapisivala nešto na male papiriće i povremeno bacala pogled prema meni.

Vreme je prolazilo i ja sam shvatila da nekoga čekamo. Nisam ni pomišljala da su me zaboravili, samo im se nije dalo da razgovaraju sa mnom. Malo sam se oslobodila i zatražila još jednu kafu. Jedan od one dvojice visok rastom, samo je klimno glavom, žena je okrenula telefonski broj posluge i za minut dva dobila sam traženo.

- Mogu li da dobijem i jedan sendvič - upitala sam ne želeći i dalje da se borim sa osećanjem gladi. Onaj tip me je pogledao malo začudeno, ali uskoro je stigao sendvič. Jela sam gledajući kroz prozor. Na ulici je bilo sve više automobila, jutro je odmicalo, a ja sam počela da osećam posledice neprospavane noći.

Cini mi se da sam u toj prostoriji sedela više od jednog sata, kada je, posle telefonskog poziva, ona žena nešto vrlo kratko rekla jednom od dvojice tipova, onom koji mi je naručio kafu i sendvič. Posle toga on je na svom mobilnom telefonu okrenu nekoliko brojeva i posle završenih kratkih razgovora, na solidnom engleskom rekao.

- Molim vas, budite ljubazni i podite sa mnom. Krenuli smo. Onaj drugi čovek je nosio moja dva kofera i uskoro smo se našli u liftu. Moram priznati da sam imala tremu. Bez obzira na iskustva iz Dubaija, bez obzira na sve što se dogodilo u protekle četiri godine. Sam dolazak u Istanbul i blizina Srbije, koju sam gotovo osećala, probudili su u meni veliku nadu da ću uskoro biti u Beogradu, što se nekoliko meseci kasnije i dogodilo, mada nisam ni slutila da ću najružnije i najprljavije uspomene poneti upravo iz Turske, iz Istanbula. Lift je stao i onaj visoki je prvi izašao. Pošto je drugi čovek stajao i gledao u mene, shvatila sam da je na mene red i izašla sam u hodnik. Unutrašnjost te zgrade govorila je da su njeni stanari, vlasnici ili vlasnik, imućni. Sve je odisalo arhitektonskim skladom i lepotom. Po zidovima su bile velike slike, koliko sam uspela da vidim radilo se o originalima, na mermernom podu debeli čilimi kožne fotelje na svakih pet metara, a negde iz zidova dopirala je prigušena muzika. Ušli smo u jednu kancelariju u kojoj je za stolom sedela staxija žena, a na dva-tri metra od nje mladić mojih godina, kratko ošišan, širokog vrata, velikih pesnica, u crnom odelu i sve je govorilo da je u ulozi čuvara. Posle kraće konsultacije sa nekim moj pratilac i ja dobili smo odobrenje da krenemo dalje. Ustvari dali su nam zeleno svetlo za vrata koja su, gledano sa ulaza bila na levoj strani zida.

Ušli smo u malo veću sobu u kojoj nije bilo ništa osim dve fotelje i jednog dvoseda, nešto malo zelenila i jedan muzički stub smešten u uglu. Naravno, bio je tu i mali stočić na kojem su stajala dva mobilna telefona, čiji su vlasnici sedeli i nisu se pomakli kada smo ušli. Ispred mene, na pet-šest metara, bila su velika tapacirana vrata na osnovu čega sam ispravno zaključila da se iza njih krije čovek koji me je kupio, zbog kojeg sam i došla u Istanbul. Jedan od onih čuvara podigao se sa fotelje i pokazao mi rukom da sednem. On je lagano odšetao do prozora.

Vreme je prolazilo, a meni se niko nije obraćao. Oni ljudi su nešto razgovarali među sobom, na turskom naravno, smejali su se i sigurna sam da sam i ja bar povremeno, bila tema njihovog razgovora. Hvatao me je umor, spavalo mi se i bez obzira na to što sam to jutro već popila dve kafe, zatražila sam da mi donesu još jednu. Onaj tip što je došao sa mnom rekao je da se malo strpim.

- Uskoro ćete dobiti kafu, ali ne ovde, već unutra kazao je, upirući prst u ona vrata.

I kao da nas je onaj unutra čuo, u tom trenutku vrata su se otvorila. Na njima se pojavio čovek pedesetih godina. Jednu ruku je držao u džepu odela koje mu je, bez obzira na očigledni kvalitet, grozno stajalo. Naime, tip je bio izrazito nizak, ne veći od metar i šezdeset, sa kratkim krivim nogama. Svi u sobi su ustali, što sam protumačila kao gest poštovanja ili straha, svejedno, pred nekim ko ima moć, odnosno novac. Taj neko bio je moj novi gospodar.

Čovek je i dalje stajao na vratima, gledajući u mene. Ništa nije govorio. Osetila sam potrebu da i ja ustanem i to sam uradila. On je i dalje čutao, mereći me od glave do pete. Po izrazu lica moglo se zaključiti da je bio zadovoljan onim što vidi. Posle dužeg vremena rekao je nešto onim tipovima i dalje gledajući u mene, odgurnuo vrata, koja su se sasvim otvorila., i pozvao me da udem unutra.

Bio je to veliki kabinet, sa dve strane u staklu. Celim prostorom dominirao je veliki sto na kojem je bilo nekoliko telefonskih aparata, nešto malo papira i fotografija žene u društvu sa troje dece. Očito, bila je to njegova porodica. Sa desne strane bio je okrugli sto sa četiri fotelje i divnom lampon u sredini, malo dalje jedan manji stolič, dvosed i dve fotelje Kabinet je, po slobodnoj proceni, imao oko pedesetak kvadratnih metara. U uglu je stajao televizor sa ogromnim ekranom. - Kako ste putovali - konačno mi se obratio moj domaćin, na vrlo korektnom engleskom jeziku.

- Hvala, dobro, let je bio udoban - odgovorila sam.

- Moje ime je Ismar. Ja sam poslovni čovek, rođen sam ovde u Istanbulu i bavim se biznisom, ne samo u Turskoj. Tako sam i došao do vas. Pitajte se naravno, šta vi ovde radite. Pret postavljam da ni vama ni meni ne treba neko ko će da objašnjava naše pozicije. Vi ste, mlada gospodice kupljeni. Ja sam za vas dao veliki novac i to ne slučajno. Na jednom poslovnom ručku u Dubaiju u ruke su mi dospеле vaše fotografije i bio sam zadivljen vašom lepotom.

U tom trenutku kroz glavu su mi munjevito prošli oni trenuci kada nas je pre mesec i nešto dana jedan momak fotografisao na bazenu u Gospodarevoj palati. Znači već tada je bilo jasno da će haremski život raspušten i počele su pripreme za rasprodaju devojaka.

Čula sam Turčina kako nastavlja svoju uvodnu reč.

- Oni su rekli cenu, ja sam je bez pogađanja prihvatio. U međuvremenu sam saznao gde ste rođeni, saznao sam da ste iz Srbije. Znam neke ljude iz Beograda, neke Srbe, saradujemo poslovno zbog ovih sankcija koje su uvedene protiv tvoje zemlje. Prebacujemo neku robu preko Bugarske i uglavnom ide dobro. Ne znam koliko si upoznata sa situacijom, a ne verujem da znaš mnogo, pa ću ti reći da je Srbija pod sankcijama međunarodne zajednice, izbačena iz svih institucija, avioni ne lete za Beograd tvoji sunarodnici ne igraju čak ni međunarodne sportske utakmice. To je zbog rata u Bosni. Međutim, mene se te vaše gluposti ne tiču. Ja sam musliman, ali šta me se tiče Bosna. Najviše volim onu zemlju u kojoj mogu najviše da zaradim.

Čitala sam i gledala Turčina. Otkud sad rat u Bosni, koje crne sankcije, kako može biti da ne lete avioni za Beograd, naši ne igraju sportske mečeve? Ništa mi nije bilo jasno. Šta je sa mojima u Beogradu? Kako se tamo živi, ako je sve pod režimom zabrane kontakta sa inostranstvom? Bezbroj pitanja prolazilo mi je munjevito kroz glavu.

- Izvinite, a šta ću ja ovde da radim? Ovo mi ne liči na prostor u kojem sam do sada bila - upitala sam Turčina.

U pravu ste, ovo nije harem. Ja, da budem iskren, nemam onoliko novca koliko ima vaš dosadašnji Gospodar, ali volim žene isto kao i on, međutim ne mislim da je neophodno držati ne znam koliko žena u jednom prostoru i posećivati ih povremeno. To je bacanje para. Ti ćeš, draga moja, od danas biti kmoja lična pratnja u trenucima kada ja procenim da je to neophodno. Naravno, imaćeš status kakav ima privatna svojina. Ja sa tobom mogu da raspoložem po mojoj volji. Bićeš pri ruci kada ja to budem želeo i moraćeš da obavljaš još neke poslove za koje ocenim da mi mogu koristiti u biznisu. Stanovaćeš u zgradi nedaleko odavde, u jednoj garsonjeri, pod stražom i nemoj da ti padne napamet da bežiš. Ja sam tvoj pasoš, ovaj falsifikovani, i upozoravam te da u slučaju bežanja možeš završiti u neuporedivo gorjoj situaciji od ove u kojoj se sada nalaziš. Može ti se, na primer, desiti da te već neki idioti i prodaju te za male pare nekom bogatom jaku, koji će oceniti da mu ti možeš da rodiš petoro, šestoro dece. Ne verujem da bi te to veselilo i zato budi pametna. Pretrnula sam. Bilo je jasno da pred sobom imam bespuloznog čoveka, koji zna šta hoće od života i koji to što hoće i ostvaruje najkraćim mogućim putem. Odzvanjale su u glavi njegove reči vezane za bekstvo i mogućnost da završim u nekom zabačenom turskom selu negde u Andaliji, gde ću biti prisiljena da radjam decu. Gospode, tek sada sam osetila koliko mi je u Dubaiju bilo lepo, ako se u mojoj situaciji može upotrebiti taj izraz.

- Hoćete li mi omogućiti da se javim porodici u Beograd, bar kažem da sam živa? Tako nešto nisam bila u mogućnosti u Ujedinjenim Arapskim Emiratima - upitala sam, svesna da to moje pitanje sa sobom nosi određeni rizik.

On je ostao miran. Zadubljeno je gledao u moje oči, naslonjen na levu ruku, pripalio je cigaretu i ja sam očekivala samo dve vrste reakcije, ili da mi udari šamar ili da kaže:

Izvoli, tamo ti je telefon i javi se. - Nije uradio ni jedno ni drugo. Povukao je dva, tri dima i rekao.

- Rano je za tako nešto. Nisam protiv toga, ali moram da razmislim. Budi strpljiva i još jednom da ponovim, budi pametna, sve zavisi od tebe. Jedino ti sama možeš da pogoršaš svoj položaj. Od mene nemoj da očekuješ milost. Za to su drugi zaduženi. Mene život nije milovao i ja sada, kada sam se velikom mukom izborio za ovo što imam, koristim život maksimalno.

Čitala sam i gledala u tog niskog, zdepastog Turčina, koji od danas upravlja mojim životom, koji će delimično određivati i moja osećanja, čineći ovo ili ono.

- Da li ću biti sama ili ste kupili još neku devojkicu - upitala sam.

- Za sada si sama. Bio sam u dilemi da ti i još jedna plavuša dodete u paru, ali sam odustao, zaključujući da si mi sasvim dovoljna. Bar za sada. Bude li trebalo dobićeš društvo. Pošto imam neke obaveze, a popodne me čeka kraće putovanje, ti ćeš sada otići sa ovim momcima napolju. Oni će te odvesti do mesta gde ćeš stanovati. Dobro se odmori, ispavaj i nemoj previše da razmišljaš. Ništa ti neće pomoći što ćeš razbijati glavu crnim mislima. Ako ti je to uteha, mogu ti reći da planiram tvoje prisustvo ovde u sledeće dve godine. Budeš li dobra, nemam ništa protiv da posle toga odeš u Beograd - rekao je Turčin i podigao se iz fotelje. To je značilo da je razgovor završen.

Izašla sam bez reči iz njegovog kabineta i krenula prema hodniku. Dvojica stražara pošli su za mnom. Vratili su se hodnikom uporedo sa kabinetom, skrenuli levo u jednom malom prostoriću i došli opet do lifta, ali manjeg, predviđenog za tri osobe, koji je, očigledno, služio samo za posebne ličnosti, posebne stanare ove zgrade.

U stvari nikada nisam ni saznala da, li je taj Turčin, Ismar, bio samo stanar ili vlasnik cele zgrade u kojoj sam bila prvog dana po dolasku u Istanbul.

Posle nekoliko minuta vožnje došli smo do lepe stambene zgrade ispred koje su stajale deojica u uniformama. Nisu bili ni vojnici ni policajci, neka vrsta obezbedenja, ali po njihovim facama dalo se zaključiti da je najbolje ne imati sa takvima nikakvog posla. Jedan od onih momaka ostao je u kolima, a drugi je krenuo sa mnom u unutrašnjost zgrade. Pozdravio se sa stražarima i izmenio nekoliko rečenica. Jedan od njih pogledao je neke papire i dao znak da možemo unutra.

Lift se zaustavio na dvanaestom spratu. Čim su se vrata otvorila ugledala sam na hodniku jednog tipa, tridesetih godina i bilo je jasno da se tu nalazi kako bi nekoga ili nešto čuvao. To je značilo da ću i ja biti pod kontrolom. Moj pratilac je otključao vrata i ja sam ušla prva: Našli smo se u maloj prostoriji, koja nije bila duža od dva metra, ispred nas su bila jedna vrata, a sa desne strane druga. Otvorila sam ona ispred sebe i ušla u sobu veličine pet puta četiri metra. Bila je ukusno nameštena, sa divnim krevetom, jednim dvosedom, manjom foteljom i stolom sa dve stolice. U jednom uglu bila je čajna kuhinja.

Onaj koji me je dopratio pokazao je da se kupatilo nalazi iza vrata, desno, radilo se o malom prostoru dovoljnom tuš-kabinu i jedan manji ormarić. Razgledala sam nekoentarišući. - Molim vas da se smestite. Ako želite da se odmah tuširate u vitrini u sobi imate peškire. Ja ću se vratiti za pola sata da dogovorimo o nekim pojedinostima, odnosno da vam iznerežim vašeg budućeg života u ovom stanu - rekao je čovek, iz moje pratnje i na izlazu napomenuo da ne pokušavam ništa u vezi bekstva. Napolju je, kao što ste videli, stražar i nemojte raditi ništa što bi moglo da iskomplikuje vaš život - rekao je. Ostala sam sama. I površni pogled kroz prozor govorio da se nalazim u zemlji islama. Grad se kupao u nekoj vrsti jutarnje izmaglice, pomešane sa smogom. Bezbroj minareta izvijalo se prema nebu.

Skinula sam sve sa sebe i otišla pod tuš. Tu su mi se vratile u Dubai. Stajala sam pod mlazom tople vode, oslonjena uz popločani zid i prisećala se svog bogatog i raskošnog apartmana prema kojem je turska garsonjera bila kao svratište na otvorenom putu. Bila sam tu na dvanaestom spratu zgrade u Istanbulu, roba u rukama bogatog Turčina, čije se bogatstvo ne može porediti sa onim u kojem je uživao moj Gospodar u Ujedinjenim Arapskim Emiratima. Za samo nekoliko dana sve se izmenilo oko mene, nema ni traga od one raskoši, nema mogućnosti da biram odeću i obuću, bazen da i ne spominjem... Opet sam se u mislima vratila na ideju rođenu u vreme napuštanja Dubaija - što pre pobeći od novog šefa i prebaciti se u Srbiju, u Grčku, Bugarsku, svejedno, samo da se odmaknem od ljudi koji raspolažu mojim telom, koji su praktično moji vlasnici. Mlaz tople vode slivao se niz moje telo. Dugo sam stajala pod tušem i kada sam napokon zavrnila slavinu osećala sam se mnogo bolje, odmornije. Voda je učinila svoje, navikla sam se na vodu poslednjih godina. Često sam ležala u kadi u Dubaiju i po nekoliko sati, a vreme na bazenu činilo je sastavni deo moje svakodnevnice. Izlazeći iz kupatila videla sam prekidač, sličan onom za svetlo, na koji mi je pažnju skrenuo stražar koji me je dopratio u apartman - radilo se o nekoj vrsti signala. Rekao mi je da ga mogu upotrebiti uvek kada osetim potrebu za nečim, kada nešto želim. Nisam ga toga dana nameravala upotrebljavati. Navukla sam na sebe male ružičaste gačice i legla na krevet. Kada sam se probudila, napolju je bio mrak. Spavala sam gotovo ceo dan. Organizam je reagovao i uzeo onoliko sna koliko mu je trebalo. Prišla sam prozoru i dugo gledala. Istanbul se kupao u svetlu. Ogroman grad ušao je u svoj noćni život. Kroz glavu mi je prošla pomisao na samoubistvo. Trebalo je samo da otvorim prozor i da se bacim. I šta bih time postigla, imam dvadeset i neku godinu, ono što je bilo pamtiću do kraja života, ono što me čeka videću, ali verujem da ću živeti još najmanje pedesetak godina, a to je dovoljan razlog za borbu. Kao što nisam znala 1991. godine šta me čeka sutra, tako ni tada u Istanbulu nisam znala šta donosi novi dan. To mi je u startu odbacilo pomisao na samoubistvo. Taj čin bi pripisali mojoj psihološkoj nestabilnosti, sahranili bi me pod tuđim imenom, obzirom na falsifikovani pasoš, i sve bi se smirilo za nekoliko sati. Ja hoću da vidim svoje roditelje, svoj Beograd, Srbiju, moga brata, hoću da živim.

Dugo sam stajala gledajući grad ispred sebe, koji je pulsirao, disao punim plućima. U sobi nisam imala ni televizor ni radio-aparat, nije bilo knjiga, magazina, ništa. Naravno, nije mi se spavalo i, eto, već u startu susrela sam se sa dodatnom teškoćom - dosadom. Legla sam na krevet i gledala. Sanjarila sam otvorenih očiju, maštala kako ću opet sa društvom da idem na Adu Ciganliju, kod Svetlane, u Cvijičevu ulicu, na najbolje zabave u tom delu grada, u Borču i čaletovu vikendicu...

Ne znam kada sam zaspala, ali sam se probudila kasno. Pošto se nisam setila da ponesem sat iz Dubaija, pritisnula sam prekidač i uskoro se začulo zvono na vratima. Otvorila sam i ugledala čoveka četrdesetih godina. Pristojno je pozdravio i upitao šta želim. Rekla sam da hoću doručak, sat, novine, televizor i nekoliko knjiga na engleskom ili srpskom jeziku.

- Zašto na srpskom? - upitao je stražar.

Videla sam u tom trenutku da sam napravila glupost. Čovek je bio informisan da je u pitanju Švedanka i tako me je prihvatio. Šta sada?

- Znate ja govorim nekoliko svetskih jezika, ali i srpski potrebno mi je da održavam tu vrstu kondicije, slagala sam trenutak, ipak ubedena da delujem dovoljno uverljivo.

Onaj tip me je i dalje gledao, nije izgledao sumnjičav, pa je reagovao pomalo iznenadujuće.

- Molim vas udite u sobu, ja ću ponovo doći za dese' k minuta - kazao je i ja sam zatvorila vrata. Bilo je očito ide na konsultacije, ili će se čuti sa nekim telefonom. Pozvonio je na vrata, mislim da nije prošlo ni pet minuta

- Gospodice, dobićete danas nekoliko listova na engleskom, jeziku, radi se uglavnom o štampi koja ne tretira politiku, vas to, pretpostavljamo, najmanje interesuje, dobićete i nekoliko knjiga na engleskom jeziku, a nadam se da ću vas u toku sutrašnjeg dana obradovati i televizorom. Rečeno mi je da pre toga valja obezbediti neke tehničke uslove. Ali, to je manje važno od voga što vam želim reći: Gospodin Ismar je tražio da se pripremite za večerašnji susret sa njim. Kola će doći po vas oko osam naveče. Sada ćete dobiti doručak i recite kelneru u koje doba želite ručak. Hvala i do videnja, ja sam u vašoj blizini, stojim vam na usluzi i brinem o vašoj bezbednosti. Nekada ja, nekada neki od dvojice mojih kolega - rekao je i udaljio se.

Uskoro je stigao doručak. Dobila sam dve vrste morske ribe, jedno bareno jaje, neke začine i tost. Bila je tu, čini mi se, i paštete i ja sam se slatko najela. Ne zato što je jelo bilo ukusno, već stoga što sam bila gladna. Ručak sam naručila u tri sata posle podne.

Oko osam sati čulo se zvono na vratima mog novog stana i ja sam bila spremna. Obukla sam helanke i usku majicu, obula sandale sa visokom potpeticom, našminkala se i realno, izgledala sam izazovno. Pred zgradom nas je dočekao volvo u kojem su sedela dvojica ljudi. Ni jedan od njih nije bio Ismar. Vozili su me dvadesetak minuta i našli smo se pred jednim hotelom. U njihovoj pratnji došla sam do restorana na prvom spratu, gde nas je čekao Ismar. Podigao se kada me je video i po izrazu lica zaključila sam da je oduševljen mojim izgledom. Prosto me je ispijao. Ona dvojica sela su za susedni sto. Nas dvoje ostali smo sami. Ismar je počeo da priča o tome kako je dan koji je na izmaku bio vrlo dobar uspešan, kako je zaključio dobar posao sa nekim biznismenima iz Rusije. Naručio je još jednu flašu šampanjca, ja sam polako počela da se otapam. Nisam mogla ništa da postignem hladnim držanjem; znala sam da ću te noći da završim sa Ismerom u krevetu i tu se nije moglo ništa izmeniti. Sedeli smo najviše: sat, možda sat i po, a onda je Ismar, sa određenom dozom uzdržanosti, predložio da predemo u njegov apartman koji se, rekao je, nalazi u istom hotelu, dva sprata više. Nisam ništa odgovorila, gledala sam čoveka koji je raspolagao mojim telom u koje je uložio veliku sumu novca. Mogao je da radi šta mu je volja. Ismarov apartman je imao dve sobe i ogromno kupatilo. Verovala sam da ću najpre u kadu, ali samo što smo ušli Tuircin me je uhvatio za ruku i povukao prema velikom krevetu.

Zatražio je da sednem i počeo da se skida. Uskoro je bio samo u gačama. Nisam imala izlaza, skinula sam i njih i počela da ga zadovoljavam, najpre rukama, a potom i oralno. To je trajalo desetak minuta, a posle toga smo legli na krevet. Seksualni odnos trajao je najviše petnaestak minuta. Ne tražim nikakvo opravdanje, ali iskreno kažem da se nisam uzbudila i nije mi jasno kako je uopšte prodro u mene. Glumila sam uzbudenje i on je, kao što rekoh, brzo bio gotov.

Ležali smo neko vreme jedno pored drugog, on me držao za ruku, a onda se podigao i otišao do kupatila. Soba je bila u mraku, presečenom zrakom svetlosti koji je dolazio kroz odškrinuta vrata iz druge sobe. Nisam imala snage da se pomerim. Ležala sam na ledima, prazna, utučena, osećala sam se bezvrednom i poniženom.

Ismar je izašao iz kupatila i otišao u drugu sobu. Vratio se sa nekoliko limenki piva. Iznenadio se kada sam mu rekla da ču i ja pivo, a ne vino, koje mi je ponudio. Uzela sam otvorenu limenku i otišla u kupatilo. Ležala sam u kadi sigurno pola sata, ispijajući za to vreme hladno pivo. Prijalo mi je, i ako pre toga nisam imala običaj da konzumiram pivo.

Vračajući se u sobu, upitala sam Ismara hoćemo li ostati te noći u apartmanu ili se vraćamo. On se javio iz drugr sobe i poručio da ćemo spavati tu, u hotelu. Videla sam da sedi za malim stolom i da nešto jede.

Te noći sam se bezberoj puta budila i uvek je pored mene, kao ružan san, ležao Turčin Ismar. Padalo mi je napamet pokušam bekstvo, ali ta misao je u startu doživljavala pogubno. Sećala sam se onoga što mi je Turčin rekao pre dva dana.

Plašila sam se da me ne uhvate neki manijaci i prodaju a, što najvažnije, znala sam da ispred naših vrata stražare njegovi ljudi i da je bekstvo nemoguće.

Ustala sam prva i otišla u kupatilo. Dugo sam se muvala oko vode nisam čula kada je Ismar ušao. Trgla sam se preplasaena, osetivši njegove ruke na mojim kukovima. Jednom rukom je skinuo gaćice, a drugom raširio noge. Uzeo me je odpozadi, bez ikakve pripreme, bez trunke nežnosti, gotovo zivotinjnski. Bila sam naslonjena na umivaonik i videla sam njegovo podbulo lice, kako se pojavljuje iza moga ramena. nekoliko silovitih udaraca on je svršio i potom zatražio da oboje udemo u kadu. Tražio je da ga operem, što sam i uradila.

Iz hotela smo izašli oko deset sati. On je napustio kola izlazeći negde u gradu, rekla bih u centru, a mene je vozac odvezao do zgrade u kojoj je bila garsonjera. Ostatak dana provela sam ležeći. Bila sam utučena zbog onoga što se dogodilo. Naravno, ja nisam ništa drugo očekivala. Ono što sam doživela u Dubaiju bitno se razlikovalo od ovoga u Istanbulu. Gospodar je nas, devojke, doživljavao drugojačije, poklanjao nam je paznju, imale smo osećaj da nas poštuje na neki način, da smo predmet njegove kompletne želje i to je davalo snagu da se istraje. Sinočnje iskustvo pretvorilo me je u predmet, mašinu koja će morati u svakom trenutku da zadovolji ovog Turčina koji je imao dovoljno novca da me kupi.

Sutradan, posle doručka, u garsonjeru je došao stražar da me obavesti da ču posle podne, nešto iza petnaest časova ići u grad sa Ismarom. Mislila sam da je opet u pitanju seks , i pomalo me je začudilo da čovek u njegovim godinama ima toliku potrebu za polnim životom. Medutim, nije bilo to što sam pretpostavila. Odvezli smo se kolima do poslovne zgrade u kojoj sam prvi put videla Ismara. Čekali smo neko vreme, onda se i on pojavio. Seo je pored mene na zadnje sedište i izgovorio nekoliko standardnih rečenica. Mislila sam da se vozimo prema istom hotelu, pa sam se iznenadil kada je Ismar dao znak vozaču da zaustavi u jednoj priličn prometnoj ulici, krcatoj malim trgovinama i buticima. Rekao mi je da izadem. Napolju je već bio stražar koji je sedeo na prednjem sedištu i budno je motrio na mene. Iz kola se napokon izvukao i Ismar, zakopčavajući odelo. Mahnuo je glavom i svi smo krenuli za njim. Stražar i ja išli smo korak dva iza njega, a on je, sa rukama na ledima, koračao sporo, razgledajući izloge. Zaustavio se kod jednog izloga pretrpanog zlatom. Ušli smo unutra i zlatar nas je doče kao stare poznamke. U stvari, Ismara. Videlo se da je gazda i ranije navraćao na to mesto.

Razmenili su nekoliko rečenica na turskom, a potom je trgovac iz male prostorije u dubini zlatare doneo kutiju obloženu crvenom čojom, sve vreme se cerekajući. Stavio je pred nas i otvorio. Bila sam u malom šoku. Ispred mene je stajalo pravo bogatstvo u ženskim narukvicama. Bilo ih je najmanje tridesetak, jedna lepša od druge.

- Izaberi, ovo je znak moje pažnje i zahvalnosti za prve lepe trenutke koje smo proveli - rekao mi je Ismar. Pogledala sam u njegove oči, ali nisam ni tada, kao i nikada posle, mogla u njemu da pronadem razumevanje. Bio je to čovek savršeno izrazenih životnih pravila u koja se sjajno uklopila i ova ponuda da uzmem parče zlata kao poklon, za njegovo noćasnje zadovoljavanje seksualnih nagona na mome telu. Znala sam da bi bila veća greška odbiti nego prihvatiti poklon. Ako uzmem, tako sam razmišljala, uvek mogu da bacim ukoliko me bude podsećala na nešto ružno, a ako odbijem ne mogu ni da pretpostavim kako će on da reaguje.

Izabrala sam jednu prekrasnu, pletenu, od 24-karatnog zlata. Izašli smo napolje i ja sam se zahvalila tek na ulici. On je samo klimnuo glavom, bez ikakvog izraza na licu. Nastavili smo do setamo. U jednom trenutku kao da me neko ošinuo. Stala sam u pokušaju da registrujem razgovor grupice ljudi sa druge strane ulice. Učinilo mi se da govore srpski. Stražar me je gurao i ja sam krenula, ali sam se u trenutku dosetila, sevnula mi je ideja.

Obratila sam se Ismaru i zamolila ga da predemo a drugu stranu te trgovačke ulice, da pogledam izlog sa cipelama. Klimnuo je glavom u znak odobravanja i mi smo se ribližili onima za koje mi se učinilo da govore mojim jezikom.

Bila sam upravo. Bili su to turisti iz Srbije. U stvari, šverceri pošto su jedva vukli ogromne šarene torbe. Po govoru bih rekla da su neki bili iz Bosne. Pričali su o cenama, povratku, autobusu, ne sećam se više, a dve žene iz te grupe zastale su baš pred izloga sa italijanskim cipelama, koji je i mene, kobajagi, interesovao. Stražar je stajao na dvadesetak centimetara od mene, a Ismar nekoliko metara ispred, razgledajući neku tehnicku robu. One dve su se zgražavale nad visokim cenama, govorile kako dve-tri ulice dalje ima mnogo jeftinijih italijanskih cipela i sandala i uskoro požurile da pristignu svoje. Gledala sam za njima, uzbuđena, radosna i razočarana u isto vreme. Znala sam da mi ne mogu pomoći i da sam se javila da sam počela da vrištim, plačem, da vičem kako sam iz Beograda... Zgrabili bi me stražar i Ismar, odvukli u neku o 'trgovina, strpali u taksi. Ni sanjati ne smem šta bi dalje bilo. Morala sam da čekam pogodniji trenutak, da se pripremin nadem neku vezu, nadem osobu koja će mi pomoći. Ismar mi je kupio još dva para cipela, ručni sat i dve haljine. Vratili smo se u kasnim popodnevnm satima.

Na izlasku iz kola Ismar je preporučio da se dobro naspavam, pošto ćemo sutra, kazao je, na put. Nije mi rekao kuda idemo, a pravo da kažem nije me ni mnogo interesovalo. Preskočila sam večeru i ujutru sam bila budna već u sedam sati. Doručak je stigao pola sata kasnije? Pojela sam ga sa velikim zadovoljstvom. Kola su došla u devet i krenuli smo, videlo se po putokazima, prema aerodromu.

Tamo jeveč bio Ismar. Idemo u Ankaru, da li si nekada bila u tom gradu? - pitao me je.

- Ne - odgovorila sam kratko.

- Imam tamo jedan važan sastanak, dolaze mi poslovni partneri iz Kijeva. Ti ćeš me sačekati, a posle ćeš nam se pridružiti da proslavimo, nadam se, uspošno završen posao, bio je određen Turčin.

- Šta to znači - ohrabрила sam se da pitam.

- To znači da ćeš, sa još dve devojke, biti na raspolaganju meni i mojim poslovnim prijateljima - kazao je Turčin.

To je dakle jedna od mojih novih uloga. Mislila sam ču biti na raspolaganju samo Ismaru, ali činilo se, bar na čas, da je moj posao mnogo složeniji i odvratniji nego sto sam pretpostavljala. Avion se odlepilo od piste. Istanbul bio sve manji i sve udaljeniji.

Leteli smo redovnom linijom za Ankaru. Ismar je sedeo pored mene, bili smo smešteni u tzv. biznis klasi, a ispred nas jedan od pratilaca. Kada je avion dostigao željenu visinu opustili smo se. Došla je stjuardesa, ja sam uzela kafu i sok, a Ismar nije želeo ništa. Povremeno je stavljao svoju desnu ruku među moje buitine, milujući unutrašnju stranu svojim debelim šakama. Pravila sam se kao da ne primećujem.

U Ankaru smo stigli relativno brzo. Nisam znala šta me očekuje i tresla me neizvesnost. Po onome što je Turčin nagovestio, sigurno je da me nije čekalo ništa dobro. Smestili smo se u jednom luksuznom hotelu. Tu sam upoznala devojke o kojima je govorio Ismar. Dve su bile strankinje, kao i ja, dok je treća bila Turkinja, sa krupnim crnim očima, velikim grudima i širokim kukovima. Odveli su nas u jednu sobu koja je, prema mojoj proceni, bila udaljena svega desetak metara od kongresne sale u kojoj se Ismar sastajao sa poslovnim partnerima.

Bilo je pomalo dosadno. Razgovarale smo i u tom razgovoru saznala sam da je jedna od devojaka iz Francuske, a druga iz Madarske. Bile su profesionalne prostitutke i to uopšte nisu krile. Jasno, taj vid prostitucije razlikovao se od onoga što podrazumevamo pri prvoj asocijaciji, kada neko upotrebi termin prostitucija. Devojke su izgledale lepo, čak prefinjeno, videlo se da imaju pri ruci skupu šminku, odeća bila italijanska, sa skupim zlatnim nakitom. Delovale su kao deca dobrih i bogatih roditelja.

Njih dve su mislile da sam i ja prostitutka, koja je došla u Tursku da zaradi novac i da se, kao što su njih dve planirale krozoliko godina vrati u svoju zemlju, kupi lokal, otvori butik ili nešto slično i počne pošten život, tražeći dobru priliku za udaju. Nije mi se dalo da objašnjavam okolnosti pod kojima sam dosla u Tursku pre samo nekoliko dana. Uspela sam da saznam da obe rade za jednog bogatog gospodina iz Izmiru, čiji je glavni biznis upravo organizovanje "poslovne pratnje", odnosno iznajmljivanje mladih i atraktivnih devojaka. One nisu radile sat. Ne. Prodavale su svoje usluge samo u ovakvim i sličnim prilikama, kada su poslovni ljudi organizovali gala-večere povodom uspešnih ugovora ili ako su strani diplomatski predstavnici u Turskoj želeli da na svojim banketima zatvorenog tipa ponude gostu ili gostima nešto više od večere i dobrog pića.

Na direktno pitanje, koliko se bavim ovim poslom mislile su, naravno, na prostituciju, rekla sam im da to radim četvrtu godinu. Na neki način to je bilo tačno, ali moja "stitucija" svakako se ne uklapa u date društvene okvire najstarijeg zanata.

Posle dva-tri sata Ismar se pojavio u našoj prostoriji vidno raspoložen, što je trebalo da znači da je posao pred zaključenjem. Pitao nas je jesmo li ručale, kako ubijamo vreme, treba nam nešto... Nekoliko minuta posle njegovog odlaska u sobi se pojavila trojica muškaraca učesnika sastanka. Po izgledu sam zaključila da su dvojica Evropljani, a da je onaj treći Turčin ili neki Arapin. Gledali su prema nama i nije bilo nikakve sumnje: izašli su da vide kako izgledamo, ko će da ih oraspoloži te večeri i zadovolji njihove strasti.

Po završetku sastanka nas četiri devojke pozvali si dodemo u jednu manju sobu restorana. U stvari bio je separe odvojen velikim cvetnim zidom i nekakvim drvenim ukrasima. Tu smo ostali oko dva sata, a tada je Ismar predložio da promenimo mesto, odnosno da se odvezemo do jednog njemu omiljenog noćnog bara. Garantovao je svojim poslovnim prijateljima odličan provod.

Uskoro srno se našli u restoranu ili baru, ni sama ne znam kako da ga nazovem. Bio je to prostor sa spuštenim podijumom za igru u sredini. Tu su nas najpre zabavljale dve pevacice dominirao je turski melos, a posle njih voditelj programa javio je zvezdu večeri, neku plesačicu, kojoj sam zaboravila ime.

Svetla su odjednom postala prigušena i na podijum je došetala bosonoga devojka mojih godina, zanosne lepote. Bila je prosečne visine, sa bujnom crnom kosom, koja je padala do pola leđa, velikim divno oblikovanim grudima i strukom koji je izazivao divljenje. Za moj ukus imala je preneglašenu zadnjicu, ali kasnije sam shvatila da je to kod muškaraca koji su je ispijali pogledima predstavljalo dodatne poene u ocenama. Na licu je imala feredžu, ustvari nešto što je trebalo da predstavlja feredžu samo kako bi dobila na snazi i autentičnosti. Ta devojka je bila trbušna plesačica.

Njihala se u ritmu muzike, igrajući se velikom šarenom maramom. Ples je bio zanosan, provokativan, pun erotskog i naboja. Kako je muzika ubrzavala tempo crnokosa lepotica je bila sve neverovatnija. Nikada pre toga nisam gledala trbušne plesačice osim u nekim filmskim sekvencama, ali ovo što sam videla u Ankari te večeri oduševilo me. U završnoj fazi plesa njene velike grudi plesale su ispred očiju jednog od Ismarovih gostiju, koji je bio na sedmom nebu. Da ga je neko tada upitao kako se zove, kunem se da ne bi znao. Krajičkom oka gledala sam Ismara. I on je, nema sumnje, uživao, ali se videlo da kontroliše emocije. Lagano je pijuckao i povremeno, kada bi plesačica dolazila do njega, stavljao novac u njen grudnjak. To su radili i ostali. Mislim da je ta devojka dobila na taj način bakšiša od kojeg se moglo dobro živeti najmanje mesec dana, ako je taj novac išao njoj?!

Posle plesa ostali smo u klubu još sat vremema. Pili smo šampanjac, viski i votku. Ismar je zamolio da nam se pridruži i trbušna plesačica i ona je došla i sela pored Ismara i jednog gosta iz Kijeva. Delovala je fascinantno. Njene oči, koje polumraku nisam dobro videla, igrale su kao žeravica. Imala je krupne, tamne oči od kojih je muškarce sigurno proilazila jeza. Ubijala ih je tim pogledom. Žena sam i znam šta znači pogled, šta znači kada neko ima lepe oči i kada zna da gleda, a ta Turkinja je znala. Bez obzira na nas četiri koje smo, realno gledajući, po nekim višim estetskim standardima izgledale bolje od nje, ona je dominirala i bila je predmet pažnje svih muškaraca.

Samo je jedan od njih, kestenjaste kose, mislim da je bio Ukrajinac, posvećivao pažnju meni. Nekoliko puta mi je sipao šampanjac, nazdravljao, zapitkivao i ukratko davao do znanja da rnu se dopadam. Nisam znala kako da se ponašam. Daleko od toga da mi se Ukrajinac svidao, ali u mojoj glavi bila je totalna konfuzija, obzirom na ono što je Ismar rekao prilikom polaska iz Istanbula. Šta ako Ukrajinac zatraži da spava sa mnom? Koliko daleko mogu da idem? Smem li uopšte da kažem Ismaru? Lovila sam pogledom njegove oči, ali nije vredelo, on je bio zaokupljen onom trbušnom plesačicom.

Ipak, ta devojka je napustila društvo, zahvalila se na piću i praćena jednim od Ismarovih stražara napustila bar. Ponoć je već odavno bila iza nas. Neko je predložio da se ide u hotel i tako je i bilo. Nisam znala šta da radim i čekala sam Turčinova upustva.

U društvu nas je bilo desetak, možda jedan manje ili više. Četiri devojke i ostalo muškarci. Među njima dva Turčina, Ismar i jedan za kojeg i danas mislim da mu je bio blizak rođak. U hotelu smo se smestili u apartman, koji se sastojao od tri sobe. Svi smo bili pod uticajem alkohola, najviše jedan Ukrajinac, koji je pevao i polivao se viskijem po glavi. Nije znao za sebe od pića.

Sa muzičkog stuba odjekivala je muzika, čas turski melos, čas savremena evropska pop-muzika. Bilo je tu Bitlsa, Roda Stjuarta, Maraje Keri, Rolingstonsa. Plesali smo i postajali sve opušteniji.

Pored mene je najčešće bio onaj Ukrajinac, zvao se Oleg, i prilikom jednog laganijeg plesa osetila sam da je seksualno uzbuđen, što mi je i otvoreno dao do znanja. Čitala sam. Ismar je za to vreme plesao sa Madaricom, držeći je ispred sebe. Bila je to pomalo komična scena, ona je od njega bila viša za glavu, ali se videlo da je Turčin uglavnom zainteresovan za njenu zadnjicu. Uskoro su nestali iz sobe i bilo je jasno da su otišli da vode ljubav. Ukrajinac je bio sve napadniji, milovao mi je grudi, podizao majicu, pokušavajući da me poljubi u pupak.

Znala sam da ne smem postupiti prema svojim osećanjima, a ona su mi govorila da mu opalim šamar i da se izgubim iz tog odvratnog društva. Postajala sam nervozna, jer mi nije bilo jasno sa koliko slobode raspolazem. Padalo mi je na pamet da zgrabim tog Ukrajinca za ruku, odvedem ga u drugu sobu i ostanem tamo do kraja "zabave" bez obzira na to šta mi se sa njim događalo. Ali, plašila sam se Ismarove reakcije. Uskoro se on, na svu sreću, pojavio u sobi, bez sakoa, sa košuljom preko pantalona i bilo je izvesno da je imao seksualni odnos sa onom devojkom. Pozvao me je da plešemo.

- Zadovoljićeš sve želje mojih prijatelja osim one poslednje, ne dozvoljavam ti da imaš odnos sa njima, sa bilo kojim od njih, ali na sve drugo što budu tražili moraćeš da pristaneš - rekao je Ismar.

Nisam znala šta to može da znači, ali mi je, uslovno rečeno, sada bilo lakše. Bar sam znala na čemu sam. Ismar se ponovo izgubio u nekoj od soba, a ja sam osetila nečiju ruku na svojoj zadnjici. Ispijala sam i dalje piće, uvijajući se u ritmu muzike. Ruka se penjala i došla do ruba gačica. Uskoro sam osetila i drugu ruku i već sledećeg trena gačice su klizile preko mojih butina i kolena. Bio je to Ukrajinac. Svetla u sobi gotovo da nije ni bilo. Na jednom trosedu pored prozora videla sam da Ismarov rodak uveliko obrađuje Madaricu. Ukrajinac je bio uzbuđen i tražio je da stavim ruku u njegove pantalone, što sam i uradila. Zadovoljavala sam ga rukom i dalje okrenuta leđima, gledajući u ono dvoje na trosedu, koji su se već spojili. Madarica je glasno uzdisala i tako dodatno raspaljivala atmosferu u sobi.

Zatvorila sam oči, pokušavajući da ne mislim ninašta što me okružuje, ali nisam uspevala. Onda sam osetila na sebi još jedan par ruku. bio je to čovek četrdesetih godina, koji je sve vreme druženja čutao, povremeno se smejao i nazdravljao. Njih dvojica su me odvela do dvoseda, nasuprot onome gde su bili Turčin i devojka iz Madarske. Skinuli su mi majicu i grudnjak. Onaj drugi što je došao najpre mi je ljubio grudi, a onda postajući sve grublji, valjda u pokušajima da me uzbuđi, gotovo mi nanosio bol. Za to vreme zadovoljavala sam rukom Ukrajinca, a kada je onaj drugi učesnik u svemu tome konačno ostavio moje grudi i zatražio da ga oralno zadovoljavam, ja sam odbila. Usledio je strahoviti šamar od kojeg mi je glava odletela na drugu stranu. Posle toga i drugi. Zujalo mi je u ušima i od tog trenutka ispunjavala sam svaku njihovu želju. neke su predstavljale prljavštinu i pravu perverziju, ali nisam imala izlaz. Verujem da bi se desilo i ono poslednje, bez obzira na Ismara upozorenje, da se odnekud nije pojavila ona Turkinja sa svoga posla, a trenutno slobodna, odvela grubijana u stranu.

Ostala sam sa Ukrajincem, nastavljajući da ga zadovoljavam. Nije ni tražio da idemo do kraja, a videlo se da ga i alkohol sve više obara sa nogu. Uskoro se zadovoljio samo milovanjem. Bio je na granici sna i sigurno bi zaspao da neko nije upalio jednu od noćnih lampi. Videla sam Madaricu, polugolu, sedi u Turčinovom krilu, dvojica su obrađivala Turkinju, a L i još neko bili su sa Francuskinjom u drugoj sobi. Dva Ukrajinaca su ležala na podu, spavajući. Ponovo je svetlo ugašeno i ja sam, zajedno sa ostalima, uskoro utonula u san bez obzira na to što su se čuli tihi uzdasi, ženski i muški, jasno odavali o čemu se radi.

Probudila sam se među prvima i otišla u kupatilo. Srećom zaključala sam vrata tako da jedan od Ukrajinaca, koji je hte da ude za mnom, nije uspeo u svojoj nameri. Dugo se umivala, pošto nije bila situacija za tuširanje, a prekrivao osećaj od kojeg mi se okretao stomak. Osećala sam se prljavo poniženo. Sve je ličilo na nivou prostitutke i život je, za samo jednu noć, bio pretvoren u pravu moru, u besmisao.

Vratili smo se u Istanbul istog dana. Samo što zaključala vrata na garsonjeri, skinula sam sve sa sebe i uletela u malo kupatilo. Stajala sam pod tušem beskonačno dugo plačući. Pred očima su mi prolazile slike protekle noći, secam se detalja orgijanja u Ankari, pijanih Ukrajinaca i Turcina svih onih prljavština. Bolela me je glava i pokušala hladnom vodom da neutrališem bol, ali nije išlo.

Kada sam legla na krevet, bol je lagano popustio. Lako sam zaspala.

Probudila me neka vika na hodniku. Došla sam do vrata, da čujem o čemu se radi, ali ništa nisam mogla da razumem. Ljudi su, a bilo ih je više, govorili na turskom i je što sam mogla da zaključim odnosilo se na užurbano trcanje u hodniku. Sutradan sam saznala od stražara da se radilo o manjem požaru u instalaciji zgrade i to na jedanaestom spratu. Vratila sam se u krevet, ali san više nije dolazio na oči.

Doručak je kasnio, ali nisam bila baš gladna. Pojela sam malo paštete na tost i jedno bareno jaje, a posle toga pozvala stražara i saopštila mu da mi trebaju tablete za glavobolju, pošto se bol ponovo javio. U stvari, bio je to mamurluk, posledica velike, bar za mene, doze alkohola konzumiranog u poslednjih 48 sati. Tržila sam i dobila jaku kafu, bez šećera i sa malo limuna.

Nisam ručala, a negde oko šesnaest časova toga dana :dogodilo se nešto što tek sada ocenjujem kao najznačajniji trenutak mog boravka u Turskoj. Bio je to čas kada je počela da teče akcija mog oslobađanja i prebacivanja za Srbiju. Naravno, to znam sada, kada rekapituliram sve događaje, a susret o kojem želim da govorim izgledao mi je tog dana potpuno beznačajan, kao i mnogi pre njega tih godina. Dakle, čula sam zvono na vratima i lenjo sam se odšetala da vidim šta stražar hoće. Međutim, na vratima je stajao čovek pedeset i nekoj godini života, visok, pravilnih crta lica, sa tom prosedom kosom i jakim obrvama. Imao je prodorno plave oči i videlo se da ne pripada sredini u kojoj se nalazi. Nije Turčin. Gledao je zabezegnuto u mene tako da sam se gotovo uplašila. Izgledao je kao da vidi neljudsko biće. U trenutku sam ocenila da to ne proističe iz odnosa muškarac žena. Ne, nešto drugo je bilo u pitanju i to sam saznala kasnije. Kada se pribrao, rekao mi je samo da dolazi u ime Ismaila koji je poručio da sutra ujutru budem u njegovom kabitu. Poklonio se i krenuo unatraske i dalje zapanjeno gledajući u mene. Zatvorila sam vrata, razmišljajući šta je to meni kod nepoznatog čoveka ostavilo takav utisak. Otišla u kupatilo da se pogledam u ogledalo. Ništa na mom nije moglo biti predmet onakvog čudenja. Slegla sam ramenima i uzela da prelistavam neki modni magazin. Opet se culo zvono na vratima. Sada je sigurno stražar, pomislila. Ne, opet je bio onaj čovek, ali sada nešto pribraniji. Delovao je, ipak, kao uznemirena osoba, koja kontroliše je u kojem se nalazi svetu.

- Izvinite što vas uznemiravam, molio bih samo da mi kažete kako se zovete i gde ste rođeni - rekao je na relativno dobrom engleskom jeziku.

Ništa mi nije bilo jasno i zato sam izbegla odgovor. Rekla sam da je to nevažno, da sam u Istanbulu pod drugim imenom, a što se tiče mog porekla uputila sam ga na Ismara. U stvari plašila sam se da nije neka provokacija, nešto što može da mi donese nevolje. On je i dalje gledao u mene, onda se naglo okrenuo i otišao. Sada sam već bila uznemirena i ja. Mora da postoji razlog zbog kojeg taj čovek reaguje na način koji nije uobičajen na ovakvom mestu. Osećala sam u vazduhu da će se nešto desiti, neka velika promena.

Zatvorila sam vrata i ostala osluškujući korake u hodniku. Učinilo mi se da je onaj gospodin s plavim očima ostao u hodniku da potihom razgovara sa stražarom. Dugo nisam mogla da zaspim. Pojava čoveka koji je u meni video nešto o čemu nije želeo da priča ostavila je dubok trag.

Prelistavala sam po glavi prošle godine, uključujući i život u Beogradu. Čovek mi je bio poznat, ali nikako nisam uspevala da ga smestim u neku situaciju. Nije mi polazilo za rukom da utvrdim da li mi je to lice zaista poznato ili je sve bila moja fikcija. Međutim, jedna činjenica bila je neoboriva, čovek nije bio Turčin. Dakle, bio je stranac i to je ono što me je teralo na dalje razmišljanje. Negde oko jedan sat posle ponoći opet sam čula glasove i korake u hodniku, očekivala sam da neko pozvoni na vrata moje sobe, ali ništa se nije događalo.

Napolju je počela prava letnja oluja. Munje su paralelno, kiša je padala u talasima, zasipajući prozor. Stajala sam sa strane i gledala Istanbul. Grad je tonuo u san, svetlost je igrala neku čudnu igru sa kišnim kapima. Ranije, kad sam bila dete, plašila sam se grmljavine i uvek u takvim slučajevima bežala bih majci u krilo. Sećala sam se tada kad je, pre petnestak godina, moj čale otišao na kratko do kumova na Karaburmi, a u međuvremenu počela je prava oluja i prolom oblaka. Mene je ostavio kod kuće samu, keva i brat bili su kod bake na selu, i kada je oluja počela, toliko sam uspaničila da je pravo čudo kako taj slučaj nije ostavio na mene trajne posledice. Našli su me sklupčanu na krevetu kako jecam. Dugo su brinuli hoću li uopšte ostati zdrava, pošto je lekar, neki čika Mile, vrteo glavom, ponavljajući da je velika glupost ostavljati decu samu u stanu.

Te noći u Istanbulu, nad kojim se prolomilo nebo, a munje noć pretvorile u dan, ja sam savršeno mirno stajala pored prozora. Ono što se dogodilo od te grmljavine i mog detinjeg straha do dolaska u Istanbul promenilo je sve u meni. Život me proveo stazama velikih neugodnosti, ali stazama na kojima se odrasta preko noći.

Probudilo me zvono na vratima. Bilo je već devet sati. Stražar je pitao želim li doručak, što sam odbila. Nisam bila gladna. Opomenuo me da se spremim, pošto Ismar hoće da me vidi. Znala sam za taj poziv još sinoć, saopštio mi ga je, onaj nepoznati čovek njegov emisar, stražar, šta li je.

Ismara sam zatekla za radnim stolom kabineta. Delovao je hladno, kao i predhodnog dana. Ponudivši mi da sednem, otvorio je drvenu kutiju sa tomposima i zapalio jedan.

- Nisam najzadovoljniji tvojim ponašanjem u Ankari - rekao je gledajući me u oči.

- Šta sam uradila suprotno od onoga što ste mi rekli da radim - upitala sam ga, munjevito vraćajući kroz glavu događaje iz apartmana u jednom od hotela Ankare.

- Nešto sam video, a nešto sam čuo i to što su mi rekli i moji poslovni partneri ne ide tebi u prilog. Mene ne interesuje šta ti, devojko, misliš o sebi i šta si bila u Beogradu, a šta u Dubaiju. Ovde si na raspolaganju i moraš se ponašati u skladu sa mojim željama i osetanjima. Videla si, pretpostavljam devojke koje su nas sačekale u Ankari. One su profesionalke. - Biću za tvoj ukus možda previše indiskretan i grub te su profesionalne kurve, a ti se od njih razlikuješ samo u to što jedino ja raspolazem tvojim telom i što sam uzeo sebi za volju da spavaš jedino sa mnom. Drugo je dozvoljeno, naravno, kada ja odredim.

- Šta onda nije bilo u redu u Ankari - upitala sam.

- Šta je to nevažno, posao je sklopljen, one tri devojke su obavile svoj zadatak sjajno, ti si malo zakazala i to nije imalo negativne posledice za mene i moj biznis. Zaboravim šta je bilo. Zvao sam te samo da ti još jednom skrenem pažnju da bez ustezanja izvršavaš moja naređenja - rekao je Ismar i povukao dim iz tompusa.

Ja sam gledala u pod. Svaka reč, svaka odbrana i pokušaj da nešto objasnim, imala bi suprotan efekat, znala sam i zato od mene nije ni čuo reč.

- Još nešto. Za dva dana idem da posetim jednog mog starog prijatelja. On živi na pedesetak kilometara iznad grada. Spremi se da ideš sa mnom. Od mojih ljudi češ čuti tačno vreme polaska - rekao je više onako uzgred Ismar dižući se sa fotelje, što je bio znak da je razgovor završen.

- Kada ćete mi dozvoliti da se javim roditeljima Beograd? - iznenada sam presekla tišinu, koja je nastala posle okončanja razgovora.

- Ne sećam se da sam ti tako nešto obećao - kazao je Ismar.

- Niste, ali ste rekli da ćete razmisliti o tome - bila sam uporna.

- Devojko, nemoj da postavljaš suvišna pitanja i kad pitam ja očekujem odgovor koji mi neće pokvariti raspoloženje. Da li sam jasan - izgovorio je Ismar.

- Znam, ali ja želim da se javim mojima, da vidim jesu li živi, da oni znaju da sam ja živa i... U tom trenutku sevnula je njegova ruka i ja sam dobila strahovit šamar, koji me bacio nazad u fotelju. On je stajao iznad mene, kao razjareni bik. Povukao me za kosu, i još jednom udario. Ponovo sam pala. Osećala sam sopstvenu krv u ustima. Ismar je vikao nešto na turskon.

Uskoro su u sobu ušla dvojica momaka iz sobe za njegovu stražu, uzeli me pod ruke i izveli me iz Ismarovog kabineta.

U jednom malom toaletu u hodniku oprala sam krv sa lica. Usnica mi je bila rasečena sa unutrašnje strane. Nije bilo strašno, ali je pomalo krvarila. Uzimala sam hladnu vodu i zadržavala je kratko u ustima i tako nekoliko minuta. Krv je stala i krenula sam sa stražarima prema malom liftu koji se spuštao do izlaza na drugoj strani zgrade.

- Jedan od stražara u kolima rekao mi je da ne zna šta se dogodilo u kabinetu njegovog šefa, ali zna da tako prolaze oni koji se suprostavljaju Ismaru. - Nemojte više da radite takve gluposti - kazao mi je sa prizvukom dobre namere u glasu.

Iz malog frižidera u garsonjeri izvadila sam nekoliko kockica leda i tako pokušala da zaustavim otok na licu. Sledeće noći nekoliko puta me je probudio bol, kada bih u snu legla na onu stranu koja je udarena. Ujutru pred ogledalom videla sam i mali podliv ispod oka, te crvenilo između nosa i obraza. Sećam se da sam dugo plakala, nemoćna da pomognem sama sebi, a isto tako nemoćna da bilo šta promenim. Sve se oko mene rušilo. Prvi put me napuštala nada ipočela sam najozbiljnije da razmišljam o samoubistvu.

Legla sam na krevet i onako poražen i prazna, ne verujući u budućnost, počela sam da smišljam kako da prekratim muke, kako da se ubijem. Pado mi je na pamet skok sa dvanaestog sprata, ali prozor je bio hermetički zatvoren - svež vazduh je dolazio kroz rashladni uređaj. Druga pomisao odnosila se na struju. Bilo je dovoljno da uhvatim neku голу žicu i sve bi se završilo u trenu.

Imala sam i mogućnost da prerežem vene, pošto je u maloj čajnoj kuhinji bio i jedan mali nož, ostavljen sa ciljem da mi bude pri ruci za voće: jabuke, kruške, ananas... Nikada pre toga nisam razmišljala o snazi koja je potrebna da se čovek ubije. Sada, suočena sa životom koji to nije, divila sam se onima koji su imali snage za tako nešto. Sama pomisao, da uzmem nož i prerežem vene na sopstvenim rukama, bila je strašna. Nisam imala snage za takav čin. Ono sa strujom bilo je, činilo mi se, lakše i brže.

Iz tih crnih misli prenuo me je zvuk zvona na vratima. Bio je to stražar. Delovao je ljubavno, pitao je da li mi treba kakvih lekova, tableta, zavoja, bilo šta, pošto je video, kada sam prolazila pored njega, da sam povredena. - Ne, uredu je, mnogo vam hvala - kazala sam i ponovo zaključala vrata.

Začudo, posle toga nisam razmišljala o samoubistvu. Dan je proticao sporo. Pokušala sam malo da vežbam, tek da ostanem u fizičkoj kondiciji, ali su mi pokreti gornjeg dela tela izazvali bol i prekinula sam.

Došlo je vreme i za najavljeni put izvan grada. Ismarov vozač došao je po mene negde oko deset sati pre podne krenuli smo. Njegov šef pridružio nam se negde u centru grada. Seo je pored mene na zadnje sedišta na kojem je, do njegovog pojavljivanja, bio jedan od njegovih telohranitelja. Plašio se da me ostavi samu, pa je prešao da mi pravi društvo. U stvari, mislili su da ću, posle onih šamara u kabine pokušati da pobežem.

Vožnja je trajala više od sat vremena, dugo nam je trebalo da se izvučemo iz gradske vreve i gužve. Skrenuli smo glavnog puta, a nakon desetak minuta vožnje odvojili smo se sa tog puta uskim, ali asfaltiranim drumom prošli kroz jed šumu, ne dužu od kilometar, da bismo se zaustavili pored jedne kuće, odmaknute od toga puta jedno pedesetak metara.

Ismarov mercedes je bio u velikom neskladu sa prostorom u kojem smo se našli - kuća sklona rušenju, sa zidovima koji nisu bili krečeni od nastanka kuće, ograde nije bilo, a ne sećam se da li je taj kućerak imao struju. Doček nas je pas boje pepela i začudo nije lajao. Samo je njuškao oko naših nogu. Jedan od stražara ušao je u kuću, dok su svi mi ostali napolju. Posle minut dva pojavio se na vratima i dao nam znak da uđemo.

Ja sam išla iza Ismara, a ispred onog drugog stražara. Čim smo kročili u prvu prostoriju osetio se ustajali vazdul zapuštenost u kojoj je bila kuća. Iz te male prostorije ušli smo u jednu veću, u kojoj je bilo nešto nalik na regal, peć, drva i krevet. Na krevetu je sedeo čovek čiju je životnu dob bilo teško odrediti. Verujem da je imao više od osamdeset godina. Videlo se da se on i Ismar dobro poznaju, srdačno su se pozdravili, a onda je, pokazujući na mene, Ismar nesto rekao tom starcu. Ovaj mi je pružio ruku, poklonio se i nesto promrmljao. Gledao me je u oči i taj pogled nikada necu zaboraviti. Nisam mogla da ga izdržim ni pet sekundi. To je bilo strašno, imala sam osećaj da me njegove oči probijaju, kao skener.

Seli smo na nekakvu drvenu klupu preko koje ja starac prebacio nekakvu krpu. Počeli su, on i Ismar, razgovor, na turskom, razume se. Ja sam se pretvarala da me interesuje i gledala sam čas u jednog, čas u drugog. U stvari, interesovalo me, ali nisam smela ni da pomislim da nešto pitam. Starac je bio pojava koja se ne vidja često a još teže zaboravlja. Imao je za svoje godine dosta kose i ten sličan svakom Arapinu. U jednom trenutku, Ismar se okrenuo prema meni i rekao:

- Ahmed je moj dugogodišnji prijatelj. Bio je prijatelj mog pokojnog oca i cele porodice. Živeo je u Istanbulu, ali se ovde preselio još šezdesetih godina i sada živi sam. On je vidovit čovek i ja povremeno dolazim kod njega, donosim mu hranu i odeću, a on mi kaže kakva me sudbina čeka. Uvek pogada.

Samo sam klimnula glavom, a ono što sam čula pojačalo je moje interesovanje za starca. Razgovor, odnosno poseta, trajala je oko sat vremena. Starac nas je ispratio do kola i pre nego što smo ušli unutra, gledajući u mene. Ismar je samo odmahnuo rukom, vidno nezadovoljan izgleda onim što je čuo od svog domaćina.

Nekoliko stotina metara pošto smo krenuli Ismar mi je rekao da će prema predviđanjima starca, te godine imati veliki finansijski gubitak. Videlo se da mu nije svejedno što je to čuo. Bilo je očito da veruje tom čoveku.

- Da, rekao je i nešto i za tebe.

Najpre sam oćutala, a onda se odvažila da upitam:

- Mogu li da znam šta je rekao? - Rekao je da nećeš još. dugo ostati ovde gde si sada, a češ relativno brzo videti osobe koje voliš i sanjaš.

Bila sam šokirana. Došlo mi je da vrištim od zadovoljstva, mada se ništa nije dogodilo, osim što je eto jedan starac, pustinjač, rekao da ću uskoro videti svoje roditelje, da ću stići kući. Teškom mukom sam se suzdržala da ne napravim neku glupost neki gest koji bi otkrio naglu promenu raspoloženja. Možda me Ismar i isprobava na taj način. Neka, neka je i to, ali bar na čas vratila mi se nada da može i biti bolje. I dalje sam gledala kroz prozor. Vozili smo se još uvek sporednim putem i tako je automobil dobio ubrzanje, počeo je da pleše po putu i onda smo osetili snažan udarac od kojeg sam poletela napred i udarila glavom u sedište ispred mene. Ismar je takode pao, a ja sam, dižući glavu, videla da je staklo ispred vozača otišlo u paramparčad. Ismar je stenjao, držeći se za glavu. U tom času otvorila su se moja vrata i stražar sa prvog sedišta, koji se držao za usta, uhvatio me za ruku i izveo napolje. Tada sam videla da smo se zabili pod jedan kamion.

U blizini je bio restoran, radilo se o mestu spajanja glavnog i sporednog puta, naš vozač je bio nepažljiv i došlo je do nesreće. Oprali smo Ismara, kojem je iz usta izlazila krv. Kasnije se ispostavilo da nije bilo ništa u smislu teže povrede. Nažalost, govorila sam u sebi. Mobilnim telefonom Ismar je pozvao druga kola i ubrzo smo napustili mesto nesreće, ne čekajući policiju. Ostao je samo vozač, bez obzira na lakšu povredu glave, mislim da je bilo u pitanju oko. Ismar je bio strašno ljut na njega, nije ga tukao, ali ja sam očekivala da će ga svakog trenutka udariti šakom. U Istanbulu smo se razišli svako na svoju stranu. Posle tuširanja u garsonjeri legla sam da se odmorim i tada se oglasilo zvono na vratima. Otvorila sam i zapanjila se - na vratima je opet bio onaj čovek sa plavim očima. Zatražio je da udje. Seo je na fotelju, a ja na dvosed. Opet je imao onaj začuden pogled, ali sada sa primesama zadovoljstva što me vidi.

- Doneo sam vam svežeg voća i nekoliko knjiga koje bi vas mogle interesovati.

Ostala sam kao prikovana za fotelju zanemela od iznenađenja. Čovek je to izgovorio na čistim srpskom jeziku. Sada sam ja vec, njega gledala izbezumljena:

- Ko ste vi? - jedva sam izustila.

- Zovem se Safet, rođen sam pre pedeset četiri godine u Srbiji. Poreklo vučem iz Sandžaka. Moja rođena sestra udata je za Ismara, dakle, što bi se po naški reklo, on mi je zet. A sada ću ti ispričati zašto sam ustvari došao do tebe, dete.

Sedela sam i gledala u Safeta. Strah je lagano klizio niz mene i nije se vraćao. Opuštala sam se pred čovekom koji je govorio mojim jezikom, koji je pokazivao razumevanje za mene, koji, bilo je očigledno, ili ima potrebu da nešto kaže ili igra neku igru. Ovo drugo mi se učinilo daleko i nisam želela da tu pretpostavku prihvatim. Uostalom, zašto da i rneni jednom ne krene, možda je ovo šansa, ona presudna, možda, ću uskoro kući - razmišljala sam.

- Ne mogu da objasnim zašto sam od prvog trenutka njegove priče poverovala u svaku reč. Slušala sam otvorenih usta, gotovo bez prekidanja, a on je pričao. - Kao što sam ti rekao, rođen sam pre 54 godine u Sandžaku, tačnije u Novom Pazaru. Nije to bila velika porodica, za one uslove čak mala, pošto je tada, a čujem i danas, bilo normalno u tom kraju da muslimanske porodice imaju po šestoro dece, pa i više. Moj otac je nastavio porodičnu tradiciju, bavio se nekim zanatom koji nije bio posebno profitabilan. Vremena su bila takva, socijalističko društvo nije dozvoljavalo razvoj privatne inicijative, a on je imao potrebu da se dokazuje, da stvara. Otac mi je bio sandžački musliman, vukao je lozu od jedne crnogorske pravoslavne porodice, a majka mi je bila Turkinja. Safet je pričao polako, polutihu, tonom koji je obavezivao slušanje. Vezivala sam se za priču sve jače.

- Jednoga dana - nastavio je Safet - otac nas je skupio u sobu i zaključao vrata. Nije dugo govorio. Saznali smo da napuštamo Pazar i da se selimo u Tursku. Plan je bio da najpre ode majka i da izvidi mogućnost za posao kod nekih njenih rodaka, a da posle krenemo svi za njom. Tako je i bilo. Uskoro smo svi, tih pedesetih godina, došli u Tursku. Cela porodica. Živelo se teško, bilo je za hranu i odeću i ništa više od toga. Svi smo radili, otac, majka, sestra i ja. Onda smo počeli da osećamo rezultate očeve sposobnosti. Kao da je želeo da nas ubedi što pre i što snažnije u ispravnost odluke da se iselimo iz Srbije i Jugoslavije, u njegove priče kako će za sve nas život u Turskoj biti lepši. Ja sam završio ovde i nekakve škole, ali od toga nisam živio, bavili smo se pekarskim zanatom i držali malu prodavnicu sa voćem i povrćem. Išlo nam je dobro. Zamomčio sam se i počeo da gledam devojke - pričao je Safet sa malim pauzama u kojima je povlačio dimove, strasno pušeći.

Kada sam imao dvadeset i neku godinu upoznao sam svoju sadašnju suprugu Zinaidu, takode poreklom iz Srbije. Njeni su se u Tursku doselili iz Kosovske Mitrovice, mada su pre toga živeli u Prizrenu.

Bila je izuzetno lepa, a i sada se vide ostaci te lepote, međutim slomila nas je velika tragedija i tu leži odgovor na pitanje zašto sam onako sa čuđenjem gledao u tebe kada sam te prvi put video. Sigurno si mislila, dete moje, da sam neki manijak ili nenormalan čovek. Ne, ja sam se sledio kada sam te prvi put video, jer ti neverovatno ličiš na moju kćerku Selmu, moju pokojnu kćerku koja je izgubila život pre pet godina.

Na torn mestu Safet je prekinuo priču. Oči su mu se napunile suzama i nije bio u stanju da prevali reč preko usta. Gledao je u stranu, izvukao maramicu iz sakoa, obrisao suze i dalje čutao.

- Oprosti mi dete - rekao je i nastavio.

- Imala je osamnaest godina i bila je prava lepotica. Nema onoga ko se za njom nije okrenuo. Vitka, visoka, lepa, plava kosa i plave oči, tvoja slika i prilika. Čak je nekako izgledala kao ti. I onda se dogodilo ono o čemu nismo sanjali, ono što smo mislili da se događa drugima, onima koji nemaju sreće, a dogodilo se menii i mojoj porodici. Selma je izgubila život u saobraćajnoj nesreći sa još dvoje mladih ljudi. Jurili su kolima kao da niko drugi na putu ne sedi za volanom i njen momak, a tek kasnije smo saznali da je imala momka, izgubio je kontrolu nad kolima. Sve je bilo gotovo u jednoj sekundi. Mislio sam da neću preboleti taj trenutak, da ću umreti od tuge. Imam još dvoje dece, volim ih više od života, oči bih dao za njih, ali Selma je za mene bila nešto posebno. To je razlog što sam bio možda i neugodan u nastupu prema tebi. Neodoljivo si me podsetila na kćerku i zato sam ovde, zato želim da ti pomognem, i pored toga što takva aktivnost može da me skupo košta. Rekao sam ti, Ismar je oženio moju sestru, ali to nije kao kod vas u Srbiji, ovde u Turskoj žena je nešto drugo. Nije na ženi da pita, da naručuje, da bude ravnopravni član. Ja znam da Ismar prema mojoj sestri postupa nekorektno, ali to je ovde sasvim normalno. To su ostaci bivše Turske, onoga vremena kada se zivelo izvan okvira sadašnje civilizacije. Znam za sve njegove, izlete izvan braka, za njegove ljubavnice i tako sam saznao da je našao jednu izuzetno lepu Srpkinja. Čim sam čuo došao sam da te vidim, našao sam razlog da dodem i tad smo se videli prvi put. Interesovalo me je, pošto sam mislio da si došla direktno iz Srbije, ali sam u međuvremenu saznao za tvoju sudbinu.

Uspeo sam da se detaljno informišem i tako sam došao podataka vezanih za tvoj boravak u Dubaiju. Veoma mi zao što se to dogodilo. U ovom delu sveta važe druga pravila a ti si mlada i naivna i nisi to znala. Moja je velika želja ti pomognem da pobegneš iz Istanbula, da odeš svojoj porodici. To sam odlučio onoga časa kada sam te prvi put video. Kada sam se spuštao liftom, rekao sam sebi - Safete, ovo ćeš izvući odavde, pa koliko te god koštalo.

Nemojte se ljutiti, ali ja još uvek zadržavam pravo da sumljam u vaše dobre namere. Mnogo toga ružnoga dogodilo se poslednjih godina i sumnjam u sve. Plašim se da ovo nije igra - rekla sam Safetu.

- Ni govora, dete drago. Ako hoćeš, mogu da ti se zaku nem u moju pokojnu Selmu. Tvoje pojavljivanje me je trglo iz snova. Od Selmine smrti živim drugim životom, živim u strahu da mi se ostaloj deci ne desi nešto i da im obezbedim egzistenciju. Zato sam ostavio ranije poslove i sada, već dve godine radim kod Ismara. Imam status njegovog zamenika za određene grane posla. Svašta on radi, bavi se i dozvoljenom i nedozvoljenom trgovinom, ali ja pokušavam da se u svemu tom držim po strani. U glavnom mu pomažem organizaciono. Kada sam tebe video, kao da sam se vratio pet godina u prošlost. Biće mi najveće zadovoljstvo da ti pomognem i zato sam došao.

- Šta mislite da se može učiniti? - pitala sam Safeta.

- Razmišljao sam. Možda bi bilo dobro za početak da izmislimo neku bolest i da te hitno prebacimo u bolnicu. Možda odglumiš nesvesticu, da kažeš kako si dobila iznenadnu glavobolju, koju nisi u stanju da trpiš i slično. Tako ćemo otvoriti proces koji ćete u Ismarovim projektima staviti u drugi ili treći plan. Neće te mnogo koštati, a to će nam dati vremena da smišljamo ili realizujemo bekstvo - odgovorio je.

Razgovarali smo još sat vremena. O svemu, o mom životu o Srbiji, načinu života u Turskoj, njegovoj porodici...

Dogovori smo se da po njegovom izlasku, najviše za dva sata, pozovem stražara i zatražim intervenciju hitne medicinske pomoći. Tako je i bilo. Kada sam zazvonila, pojavio se stražar iz hodnika i ja sam mu rekla da mi se vrti u glavi, da jedva stojim na nogama, a onda se pred njim srušila na patos. Zatvorila sam oči glumila da sam u nesvesti. On me je prskao vodom, lagano pljusкао po obrazima, a kada je video da ne otvaram oči, izjurio je na hodnik i telefonom stupio u kontakt sa nekim. Za samo desetak minuta došla su kola hitne pomoći. Prebacilu su me nekakvu ambulantu, gde sam, kao, došla sebi. Jedan od lekara pitao me je šta se dogodilo, a ja sam rekla da sam iznenada dobila vrtoglavicu, da sam nekoliko puta gubila svest i da u jednom trenutku više nisam znala šta se događa. Tako sam se, rekla sam, probudila u bolnici.

Taj lekar me je još neko vreme posmatrao, gledao mi je u oči, merio puls, beležio nešto i nakraju rekao mojim stražarima, onima koji su me dovezli da me vrata nazad. Meni je na engleskom dao do znanja da ne izlazim napolje, da budem u zadržanoj prostoriji i da uzimam što više tečnosti i voća. Ja sam samo klimnula glavom i na kraju ga zamolila da isto to kaže stražarima. On je rekao da je i to sredeno.

Sledećih nekoliko dana provela sam u sobi, a onda došao jedan stražar i rekao mi da se spremim; pošto Ismar želi da me vidi. Ismara sam zatekla u njegovom kabinetu, nešto je prevrtao po svom radnom stolu. Kada sam ušla samo mi je rukom pokazao da sednem i dalje tražeći po fiokama. Plašila sam se da je nešto u vezi Safeta, da je Ismar saznao za naš razgovor, a pomislila sam i to da možda Safet nije sjajno odigrao svoju ulogu, samo da me navuče na tanak led, da ispita jesam li lojalna novom gospodarstvu ili nisam.

Dva-tri minuta čutanja prekinuta su Ismarovim pitanjem koje sam jedva čula, tako je bio tih. - Šta se to sa tobom događa? Cujem da si bila bolesna i da su te vozili hitno kod lekara.

- Imala sam nesvesticu, skoro sat vremena. Ne znam o čemu se radi - odgovorila sam.

- Da li si ranije imala tako nešto, dok si bila u Dubaiju? E- nastavio je ispitivanje Turčin.

- Samo jedanput, ali to je trajalo nekoliko minuta - slagala sam u želji da svojoj "bolesti" učvrstim autentičnost.

- Sutra ću poslati mog lekara da te detaljno pregleda. Možda je nešto opasno, nešto što može da se otvoreno pokaže tek kroz nekoliko meseci ili godina.

U tom trenutku jedan od Ismarovih ljudi, iz njegove telesne zaštite, ušao je u kabinet, i to bez kucanja, bez najave, što se nikada nije događalo. Brzo je prišao njegovom stolu, krenuo meni leđa i nešto pričao, pokazujući rukama prema vratima. Ismar se brzo podigao iz fotelje i obojica su krenula ka vratima. Kao nekom nevidljivom rukom vodjena i ja sam se podigla da vidim o čemu se radi. Oni više nisu obraćali pažnju na mene.

Kroz otvorena vrata videla sam da je ona soba, u kojoj su gosti čekali da ih Ismar primi i gde sam ja, prvi put kada sam došla kod njega, provela gotovo pola sata, puna policajaca.

Dvojica Ismarovih momaka stajala su prislonjena uz zid raširenih nogu i jedan od policajaca ih je pretresao. Onaj što je ušao u Ismarov kabinet dobio je izgleda naredenje da podigne ruke uvis i već u sledećem trenutku videla sam da mu oduzimaju revolver. Ismar je stajao ispred vrata svoga kabineta, nemoćan da bilo šta učini.

Jedan od policajaca prišao je meni i zatražio da se odmaknem prema stolu, posle čega je pregledao kabinet. Dosta površno, ali verujem da i nije imao šta da nađe. Čovek za kojeg se moglo reći da je bio šef te grupe razgovarao je sa Ismarom i to prilično oštro. Ismar je samo širio ruke. Posle kraćeg vremena naredeno nam je da svi, u pratnji policije, sidemo u prizemlje. Kada smo se našli u jednoj sobi, u visini ulice, ja sam upitala, na engleskom naravno, govori li neko od policajaca engleski. Jedan je odmah okrenuo glavu, ali ništa nije rekao.

Njegov šef je, bilo je očigledno, razumeo šta sam rekla, ali je samo mahnuo rukom, što je trebalo da znači da zaćutim.

Ubrzo je do ulaza stigao jedan veliki kombi u koji smo svi ušli i posle desetak minuta bili smo u policijskoj stanici. Ne znam šta se tamo događalo, pošto je komunikacija bila na turskom jeziku, ali Ismar je dobio pravo da telefonira što nas je, pretpostavljam, izvuklo. Uskoro je stigao njegov mercedes, koji nas je vratio nazad u zgradu. U stvari, mene su prebacili u moju garsonjeru.

Kasnije sam od Safeta čula da je ta "poseta" bila povezana sa jednom anonimnom prijavom o navodno većoj količini droge koja se, prema toj prijavi, nalazila u sobi Ismarove sekretarice. Nisu ništa našli. Ismar je povukao neke svoje veze, verujem da je dao i novac, tako da srno brzo izašli na slobodu.

Sutradan je Safet ponovo došao u moju garsonjeru. Rekao mi je da je nagovorio Ismara da mu da određene ruke grupu poslova vezanih za Istanbul, što je značilo da Ismar može otići nekoliko dana na planirano putovanje.

Pričao sam mojoj ženi za tebe, rekao sam joj da se kod Ismara zaposlila jedna devojka koja neodoljivo podseća na našu Selmu. Iskren da budem, nije ni želela da sluša, a rekla je da ne bi podnela da se susretne sa tobom, ako toliko podsećaš na našu Selmu. No, dobro. Ovo ti pričam uzgred. Ono glavno vezano je za naše planove. Ismar je otišao na put i ovo je dobra prilika da nešto pripremimo. Ja imam neke ideje, ali najbolje bi bilo da ih oboje pretresemo, da vidimo koliko u sve to možeš da se uklopiš.

- Pravo da vam kažem, Safete, mene je pomalo strah od pokušaja bekstva. Ismar mi je, prilikom prvog susreta, rekao da ću, ako tako nešto pokušam, biti sigurno kažnjena.

Spominjao mi je čak i mogućnost prodaje nekom seljaku kojem ću biti obavezna da radam decu a, i to je kazao, može se desiti da me u Istanbulu, za vreme pokušaj bekstva, uhvate i prodaju kao belo roblje.

- To je sve moguće, ali samo ako se odlučiš na bekstvo bez ičije pomoći. Rekao sam ti, ja sam odlučio, bez obzira na posledice, i što se toga tiče nemoj da brineš. Sve je u mojim š rukama, tvoje je samo da se odlučiš.

- Znači li to da će taj pokušaj biti ovih dana - pitala sam safeta.

- Ne, ni govora. Od danas samo počinjemo da radimo na planu. On mora da bude savršeno pripremljen sa najmanjim stepenom rizika i, kada to postignemo, krećemo u akciju, a sve to nije moguće za nekoliko dana. Zato te molim da se strpiš - odgovorio je Safet i na polasku upitao želim li nešto da mi donese.

- Molila bih da mi omogućite da stupim u telefonsku vezu sa mojima u Beogradu, samo da im čujem glas, da oni mene čuju. Ništa više mi nije potrebno.

Safet je zastao na vratima između moje male sobice i hodnika, koji vodi od izlaznih vrata. Razmišljao je, gledajući koliko trenutaka u pod, a onda klimnuo glavom.

- Rešićemo to. Možda već sutra. Doneću telefon, budi bez brige, samo češ morati da budeš tiha da te ovaj u hodniku ne čuje. Vratila sam se, legla na krevet i počela da udaram nogama od sreće. Ništa se nije još dogodilo, ali moj život je u tim trenucima dobio novi smiso. Nisam znala kako ću od uzbuđenja da dočekam novi dan.

Sat ili dva nakon što je Safet napustio moju sobu čulo se zvono na vratima. Nisam, da budem iskrena, ni pretpostavljala ko može da bude, mislila sam na poslednji razgovor sa Safetom, sanjala sam o Beogradu i telefonskom razgovoru sa roditeljima, koji mi je čovek iz Sandžaka obećao.

Otvorila sam vrata i ostala ukopana. Ispred mene je bila grupa policajaca, dvojica pred samim vratima, a još pet-šest uokolo. Onaj najbliži progovorio je na turskom, ali kada sam slegla ramenima, želeći na taj način kako ništa ne razumem, on je uspeo da nešto procedi na engleskom. Razumela sam da su došli u nameri da pregledaju moj stan. Imali su i neki papir koji je, verovatno, predstavljao dozvolu za petres.

Pomakla sam se u stranu, držeći bespomoćno papir koji su mi dali. Trojica policajaca stajala su u hodniku, jedan na ulaznim vratima, dok su ostali ušli u sobu. Počeli su, prilično pažljivo, da traže nešto, a kada je, posle grubog pretresa počela faza zavirivanja u knjige, u moj pribor za ličnu higijenu, pretresanje odeće, bilo mi je jasno da traže drogu.

Sve to je trajalo oko 45 minuta. Ja sam samo čutala i povremeno se pomicala u stranu, ostavljajući im prostora za pretres. Onaj policajac koji je razgovarao samnom sve držao je ruke na ledima i gledao šta ostali rade. Davao je povremeno neka upustva, ali nije ništa sam preduzimao. Videlo se da nisu ništa našli njihov šef dao je znak ostalima da napuste garsonjeru. Ostali smo smo nas dvoje u sobi.

- Molim vas da mi pokažete svoj pasoš - rekao mi je. Uzela sam pasoš sa jedne od policajaca i pružila mu, sva u strahu da me ne upita nešto o Švedskoj, "mojoj rodnoj grudi", pošto je u pasošu pisalo da sam Švedanka, da se zovem Brigit Johanson, sa Malmeom kao mestom rođenja. On je dugo prelistavo pasoš, zapisivao nešto i, na kraju, pružajući mi ga nazad upitao kako to da sam se zadržala baš u Turskoj.

Drugim rečima, interesovalo ga je šta ja radim u njegovoj zemlji, pošto je u pasošu pisalo da sam student.

Počela sam priču o nekom studijskom putovanju, upoznavanju zemalja sa islarnom kao dominantnom religijom, kako ja to spremam gradu za diplomski i još neke gluposti, kojih se više i ne sećam. Da je, kojim slučajem, zatražio samo jedan papirič, kao rezultat tih mojih istraživanja, verujem da bih podigla ruke i rekla da lažem.

Naravno, nekoliko puta mi je na pamet pala misao da mu sve ispričam, potražim pomoć, da kažem kako sam samo roba u rukama jednog bogataša, da sam u stvari neka vrsta prostitutke, ali sam u startu odbacila taj plan, s obzirom na to da je tako nešto bilo krajnje rizično. Ko mi je garantovao da Ismar nema uticaja u policiji, u ostalom, bila sam prisutna kada ga je policija, za vreme moje posete u njegovom kabinetu, privela i pustila posle samo jednog njegovog telefonskog poziva. Možda će mu dojaviti posle sat vremena i posle toga samo bi Bog mogao da mi pomogne.

Na izlazu iz garsonjere šef te policijske patrole okrenuo se pitao od koga sam iznajmila garsonjeru. Bilo je to svakako najteže pitanje koje mi je mogao postaviti. Medutim, pre nego sto sam i pokušala da kažem, čula sam glas stražara sa hodnika, veka koji, zajedno sa još trojicom, 2 sata održava stražu pred moje garsonjere. On mu je govorio nešto na turskom, ovaj je samo čutao i gledao u njega, a onda dao znak rukom ostalima da krenu. Posle nekoliko koraka okrenuo se prema njemu, rekao nekoliko reči, vrteći glavom.

Stražar je zatvorio vrata za njim. Ja sam i dalje stajala na ulazu u garsonjeru, ni sama ne znajući šta da uradim. Onaj tip iz hodnika bio je bled kao krpa. Samo je otpuhivao, dajući mi znak rukom da udem u sobu. Samo što sam zaključala vrata čula sam njegov glas. Telefonirao je nekome. Najverovatnije Ismaru.

Cele noći oka nisam sklopila. Brzo sam zaboravila policiju i opet se prepustila slatkim snovima, vezanim za sutrašnji dan i obećani razgovor sa Beogradom. Ležala bih pola sata ili sat, onda odlazila do prozora i tamo stajala dugo, dugo gledajući Istanbul koji je spavao. Vračala sam se u krevet i opet bezuspešno pokušavala da zaspim.

Pogledala sam na sat. Bilo je četiri ujutro. Grad se budio tu pred mojim očima. Ogroman grad o kome sam samo slusala, zamišljajući ga kao nešto daleko, orijentalno, tako različito od mene. Odozgo sa dvanaestog sprata videlo se da na ulice izlazi sve više automobila. Dan je lagano smenjivao noć, a ja naslonjena na zid pored prozora vraćala sam se u život. Kao da sam slutila detalje koji će se odigrati toga dana počela sam, prvi put za četiri godine, da razmišljam kako ce me primiti kada dodem u Beograd. Hej, kada dodem u Beograd. Nikada pre nisam tako nešto ni pomislila. Sanjala sam kevu i čaleta, brata Čedu, užasno jako sam ih želela, ali nikada do tog jutra ni pomislila nisam šta ću raditi onoga dana kada se vratim u moj rodni grad. Bila je to velika promena.

Doručak je malo kasnio. Videći kako izgledam, odmah sam se našminkala i sredila kao da me čeka bal, stražar, ne bez duha i smisla za šalu, upitao izlazim li možda ne. Nasmejala sam se, odgovorivši da je današnji dan nesto posebno u mom životu, jedan datum koji ću proslaviti sama sa sobom i da sam se zbog toga našminkala.

- Ako postoji razlog da vam čestitam, onda pr: moje čestitke - rekao je stražar i napustio sobu. Naravno, nisam mogla da mu kažem kako je sve sto sam uradila podstaknuto očekivanjem da mi Safet dc telefon preko kojeg ću razgovarati sa mojima u Beogr da sam se, iz razloga koje ni sama ne mogu da obja; zbog toga našminkala i obukla.

Negde oko ručka došao je Safet. Čula sam ga razgovara sa čovekom. u hodniku. To je potrajalo nekoliko, minuta, a onda je pokucao na vrata garsonjere. Iako sam stajala pred vratima, sačekala sam nekoliko sekundi i onda otvorila. On je u rukama imao nekakav notes i olovku i zatražio je, tu pred stražarom, moje lične podatke, i dalje stojeći pred vratima. Shvatila sam u trenutku da je to samo deo njegove igre, vodjene kako bi dolazak dobio i javno opravdanje i nekoliko rečenica izmenili smo onako stojeći. Potom sam ga pozvala da udje unutra. Zaključala sam vrata. Poslednji pagled po hodniku govorio je da onaj stražar, potpuno nezainteresovano, okrenut leđima, stoji u dnu hodnika, gledajući kroz prozor.

Zatvorila sam i druga vrata. Safet je iz unutrašnjeg džepa sako izvukao mobilni telefon.

Prišao je prozoru i ukucao nekoliko brojeva, malo sačekao, poništio poziv, pa opet ukucao brojeve, posle čega mi je pružio aparat i rekao da biram broj svoga stana u Beogradu.

Ruke su mi drhtale, ali nekako sam uspela da pritisnem tastere na aparatu. Telefon je zanemio i krenuli su trenuci duži od večnosti. Posle dve-tri sekunde, možda i više, čula sam da telefon zvoni. Jedanput, dva puta, tri... drhtala sam kao prut. I onda: - Molim...

- Mama, jesi li to ti, čuješ li me, počela sam da vičem, našta je Safet prstom pokazivao da budem tiša.

- Slabo vas čujem, ko je to, halo - dolazilo je sa druge strane žice.

- Mama, ja sam, mama da li me čuješ, ja sam... tvoja... - Ti, ti... ti si... Dete moje, jesi li to ti?

- Mama, ja sam, volim te najviše na svetu, počela sam da pričam, više buncajući nego suvislo sastavljajući rečenice, dok su mi suze navirale na oči. Odjednom na drugoj strani veze više nije bilo nikoga, ali zvuk u telefonu bio je takav da se nije moglo zaključiti da je veza prekinuta. Nešto se dogadalo. Čula sam glasove koje nisam mogla da razumem, ali nešto se dogadalo sa druge strane žice. Osetila sam po zvuku da je slušalica pala i da je sada neko ponovo uzima.

- Halo, halo, jesi li ti... sunce tatino?

- Da, tata, ja sam. Tata, volim te puno i tebe i mamu, Čedu. Ja sam dobro i nemojte više da brinete za mene. Kako ste vi, kako je Čeda, jeste li zdravi, kako živite...? – prosula sam bujicu pitanja, ne čekajući da dobiim odgovore.

- Dobro sam, sada smo dobro. Četiri godine nismo znali gde si, jesi li živa. Otkuda se javljaš? Kada dolaziš, reci nešto, počeo je sada moj čale da postavlja pitanja.

Onda sam ponovo čula mamu da nešto govori. Kasnije, kada sam došla u Beograd, pričali su mi da je keva skoro pala u nesvest. Izgubila je na trenutak moć govora, zanemela slušalica je pala na pod.

- Dete moje, gde se nalaziš, kada ćemo te videti, opet sam čula glas moje majke.

- Ne znam, javiču se uskoro. Verujem da ćemo se za kratko vreme i videti. Tada ćemo pričati o svemu. Reci kako je Čeda, šta on radi - pitala sam.

- On je dobro, radi nešto privatno, a veliki deo vremena provodi u potrazi za tobom. Dolazio je do nekih informacija, do tragova koji su navodno vodili do tebe, zvao je ambasade, ali...ma pusti to. Pričaj mi nešto, ne mogu da verujem da te čujem.

Videla sam Safeta da odlazi prema vratima i prisluskuje. Verovatno je čuo nešto na hodniku ili je to radio iz prevencije. Ja sam i dalje pričala sa majkom, uglavnom suvislo, rastrgano, sa rečenicama koje nisu imale bog zna kakav smisao. Ali to je bilo najmanje važno. Sve je nevažno pred činjenicom da razgovaram sa mojim roditeljima, posle četiri godine, da znam da su živi, da je moj Ceda dobro...

Safet se vratio do prozora i prstima mi pokazivao da bi bilo dobro prekinuti vezu.

- Mama, čučemo se ponovo. Ne mogu da ti dam broj telefona i nije važno zašto, ali čučemo se opet. Ljubim te i tebe i tatu. Volim vas najviše na svetu. Poljubi mi Cedu. Zdravo mama.

- Zdravo dete, i Bogu velikom hvala što si se javila, što si živa - rekla je mama posle čega sam prekinula vezu. Vratila sam aparat polusvesno Safetu, sela na krevet i počela histerično da plačem, da ridam. Nisam mogla da kontrolišem emocije. U nekim trenucima hvatala me je euforija, širila sam ruke i smejala se, pa opet plakala.

Safet je gledao u mene, sa rukama na licu, očiju punih suza.

- Hvala vam, neizmerno vam hvala, Safete. Nemam reči da vam zahvalim za ovo - rekla sam, podigla se i poljubila tog čoveka koji mi je omogućio da posle četiri godine čujem one koje najviše volim. On me je očinski milovao po glavi.

Prošlo je dobrih petnestak minuta dok sam se smirila. Otišla sam u kupatilo, da popravim šminku, a kada sam se vratila zatekla sam Safeta koji stoji pored prozora i puši.

- Još jednom, hvala vam od srca - rekla sam.

- Ništa, ništa dete. Sada moramo da napravimo plan bekstva. Okvirni plan, a posle ćemo o detaljima. Bilo bi opasno da to sve radimo u žurbi. Ismar nije glup čovek. Vrlo je inteligentan i svaka, pa i najmanja greška može nas otkriti. Zato češ se ponašati prema mojim uputstvima. Pokušaću, za početak, da ti što pre omogućim lekarski pregled i to, ako budem mogao, u klinici čijeg direktora dobro poznajem...

- Kada sam poslednji put bila kod Ismara i on mi je spominjao lekarski pregled pošto je čuo za moje "padanje" u nesvest - upala sam u reč Safetu.

- Bolje da je tako. Siguran sam da će Ismar i meni reći da treba da ideš kod lekara. Verujem da će on predložiti svog ličnog...

- U pravu ste, rekao je čak da će poslati lekara ovamo u garsonjeru, ali onda se dogodio policijski upad u njegov kabinet, odvedeni smo svi u policijsku stanicu, tako da verujem da se on više i ne seća šta je rekao - ponovo prekinuvši svog sagovornika.

- Budi strpljiva. Ja ću izmisliti nešto, nekakav razlog, da dodjem večeras ponovo do tebe. U međuvremenu ću, popodne, imati jedan poslovni dogovor, tu u blizini, a čuču se i sa Ismarom. On nije u Istanbulu, ali smo u vezi - rekao je Safet i uskoro otišao.

Ponoć je bila blizu kada se vratio. Rekao je da ću najverovatnije ići kod lekara i to na kliniku koju je spominjao. Navodno, čuo se sa Ismarom, rekao mu da je bio kod mene i da ne izgledam dobro, da mi je neophodan lekarski pregled. Dogovorili su se da odem na detaljan pregled.

Sutradan, posle doručka, ispred zgrade čekao me je automobil za čijim je volanom sedeo Safet. Najverovatnije da su kola bila njegova, ali na prednjem sedištu bio je još jedan čovek. Iz stražarske službe. Sela sam i krenuli smo prema klinici.

Već na ulazu, dočekao nas je lekar sa kojim se Safet, bilo je izvesno, zna od ranije. Srdačno su se pozdravili i razgovarali nekoliko minuta sa strane. Za to vreme onaj stražar je mirno šeto po holu bolnice. Onda su mi dali znak da krenem za njima i uskoro smo se, na drugom spratu, našli u sobi toga lekara: on, Safet i ja. Opet su njih dvojica razgovarali i bilo mi je žao što ništa ne razumem, pošto je razgovor, u to nije bilo sumnje, bio vezan za mene.

- Ostaćeš ovde danas i sutra. Omar je moj veliki prijatelj. Ti si zdrava devojka i neće biti nikakvog detaljnijeg pregleda. Možda će ti samo izvaditi krv, forme radi, a rezultat je već poznat, je li tako Omere - rekao je Safet na engleskom jeziku, okrećući se na kraju prema lekaru. ovaj se skrštenih ruku smešio i gledao u mene.

Posle toga Safet je još neko vreme ostao na klinici. Nosio je nekakve papire po sobama, dok je stražar mirno sedeo na hodniku. Na kraju su me ostavili na klinici. Bila sam smeštena a u sobi sa još jednom starijom ženom, Turkinjom, što mi je odgovaralo, s obzirom na to da nisam osećala potrebu za razgovorom, posebnv sa nekim nepoznatim.

Istoga dana lekar, Safetov prijatelj, došao je kod mene, uzeo osnovne podatke, tražio od sestre da mi izmeri temperaturu i pritisak. Posle sam išla da mi vade krv a kada sam, vraćajući se u sobu na hodniku, susrela doktora Omara, on je samo klimnuo glavom i šapatom mi rekao da će sve biti uredi.

Vratila sam se u sobu i legla na krevet. Sestra mi je donela sok i jednu jabuku. Ona žena je nekako čudno gledala u mene. Soba u kojoj sam ležala bila je opremljena standardno za bolničke uslove. Po odnosu lekara i osoblja prema meni nisam mogla da zaključim radi li se o privatnoj ili državnoj bolnici, ali to me pitanje i nije posebno interesovalo. Moj krevet bio je do prozora, a drugi, na kojem je ležala Turkinja bio je odvojen od mene dva metra. Od prvog trenutka, kada sam ugledala tu ženu, nije mi se dopala. Nešto hladno bilo je u njenim očima, a što je pomalo delovalo uznemirujuće ni ona u meni, izgleda nije videla ništa lepo. Posle odlaska sestre iz sobe proteklo je oko pola sata u tišini. Ja sam pijuckala sok i razgledala neke lokalne novine, obraćajući pažnju na fotografije, pošto tekst nisam razumela. Šta vi radite u Turskoj - u jednom trenutku začula sam glas one žene sa drugog kreveta, glas koji me je presekao i višestruko iznenadio. Izgovorila je to na čistom engleskom jeziku, tonom koji je, pre bi se reklo, dolazio iz usta nekog policijskog islednika nego od jedne žene u godinama.

- Vi govorite engleski - progovorila sam, više spontano, tek da nešto kažem, nego što me je stvarno interesovalo.

- Kao što vidite govorim, zar je to nešto čudno?

- Ne samo pitam, pretpostavljam da ste odavde iz Istanbula - odgovorila sam.

- Da, živim u Istanbulu, a šta je sa vama. Otkud vi u Turskoj?

- Oprostite, kako ste znali da sam stranac? - interesovalo me je.

- Devojko, jeste li skoro bili pred ogledalom. Šta vi u svom izgledu imate zajedničko sa ovom rasom.

Evidentno je da niste iz Turske. Ako ne želite da odgovorite na pitanje, neću insistirati. Pitala sam vas iz prostog razloga da razbijem ovu tišinu- rekla je Turkinja i okrenula glavu na drugu stranu. Osećala sam se pomalo neugodno. Sada je ona opet imala inicijativu i trebalo je mnogo sposobnosti da razgovor podignem na nivo u kojem ću ja da kontrolišem temu i diktiram tempo.

- Oprostite, nisam nameravala da vas uvredim. Ja sam iz Švedske. Ovde sam na studijskom putovanju. Proučavam vašu zemlju i mogu reći da je vrlo interesantna - pokušavala sam da lažem i preместim priču u drugi okvir.

- A šta to studirate i gde studirate - upitala je. - Bila sam zatečena. U Beogradu nisam ništa studirala. Znala sam naravno fakultete, tu sam mogla da se izvučem, ali nekako mi je bivalo sve neugodnije pred tom ženom koja je postavljala pitanja tonom koji je riasu komunikaciju pretvarao u odnos profesora i studenta. Osećala sam se inferiornom. Uostalom, trebalo je spomenuti neki fakultet u Švedskoj, a šta ja o tome znam. Ko je ta žena? - proletelo mi je kroz glavu. - Studiram sociologiju u Malmeu - rekla sam. - Nisam nikada bila u Malmeu, a ja sam studirala u Parizu i taj grad je zadovoljavao sve moje prohteve, bar u mladosti. Završila sam arhitekturu, ali nikada nisam radila ono što sam studirala. Sticaj okolnosti. Posle toga Turkinja je začutala i tišina je trajala nekoliko minuta. Osećala sam da nešto moram da kažem, kako bih stvorila utisak da želim razgovor, i da mi nije drago što smo ga završili. Plašila sam se da nešto ne posumnja.

- A jeste li voleli arhitekturu ili ste je upisali po nečijem nagovoru ili ne daj bože narednju - prekinula sam čutanje, i moje i njeno. - To je, devojko, duga priča, a ne verujem da bi bila interesantna za jednu Švedanku. Ostavimo to, nego recite mi kako ste dospeli na ovu kliniku? Ne izgledate mi kao bolesna osoba. Naprotiv, dugo nisam bila u prilici da vidim tako lepu i privlačnu ženu kao što ste vi - iznenadila me je pomalo svojom reakcijom, Turkinja.

- I to je duga priča. U najkraćem, osetila sam neku malaksalost, laganu nesvesticu. To me je pratilo nekoliko dana i tako sam dospela ovde - slagala sam u trenu.

Ona je posle toga začutala, zatvorivši oči, i meni je izgledalo da je razgovor priveden kraju.

Zaspala sam, verujem, iza pola noći. U sobi je svetlo, a san mi je došao na oči tek kada sam bila sigurna da je ona žena sa susednog kreveta već u dubokom snu. U hodniku su se čuli koraci i povremeno glasovi. U bolnici je postajalo sve tiše. Probudila sam se samo jednom i to pošto sam sanjala, i danas se toga sećam, kako me nosi bistra reka čije su obale na mestima gotovo dodirivale drugu, ali matica je bila tako jaka da se ja nikako nisam uspela dokopati obale. Bilo je kovitlaca i virova, pa sam jednom od njih potonula i videla sebe u dubini vode kako se davim, kako hvatam vazduh i tonem sve dublje. Trgla se sva u znoju, turkinja je spavala je spokojno, okrenuta na stranu. Svuda je vladala tišina i ja sam ponovo legla. Ubrzo sam i zaspala.

- Probudila me je medicinska sestra sa pitanjem jesam li za doručak. Naravno, rekla sam, pošto sam zaista bila gladna. Doneli su mi sendvič, čaj i umesto voća nekakav suvi kolac, koji nisam mogla ni da okusim. Sat vremena kasnije došao je lekar, Safetov prijatelj. Rekao mi je da će u toku dana nalazi bit gotovi, pitajući kako se osećam, da li mi je nešto potrebno. Bilo je izvesno da on zna ko je i šta. Turkinja, koja je ležala zajedno sa mnom u sobi, tako da je u razgovoru bio veoma služben iz jednog gesta iz kojeg bi se moglo zaključiti kako je sve vezano za mene, u stvari, farsa.

Došlo je i veče, a ja papire nisam dobila. Daleko bilo, ostaću i sledeću noć u bolnici, što mi nije teško padalo. Povremeno sam izmenila poneku rečencu sa Turkinjom koja se nije predstavljala, a ja, ni sama ne inam zašto, poželeva da saznam kako se ona zove. Uostalom, i da je znala šta bi mi to značilo? Medutim, u jednom trenutku kada smo ostale same, posle večere, ona je rekla:

- Devojko, nemoj da se ljutiš, ali moram da ti kazem da ne verujem u tvoju priču o studijskom putovanju.

- U Turskoj iz drugih razloga - kazala je.

- Ne razumem, otkuda takav zaključak i čemu sve to? - reagovala sam.

- Ništa, ništa, samo glasno razmišljam - odgovorila je Turkinja uz osmeh, koji mi se ni malo nije dopadao. Počela sam da osećam strah. Razmišljala sam šta sve može da uradi ta žena i kome može da me prijavi. To bi, pretpostavljala sam, moglo da dovede u veliku nevolju i Safeta i njegovog prijatelja lekara koji pokušava da mi pomogne. Turkinja je i dalje čutala. Ni meni se nije razgovaralo.

Gledala sam u zid ispred sebe i proklinjala vreme što tako sporo prolazi. Snagu mi je davala činjenica što ta žena nije ni sa kim razgovarala, što dakle nije imala šansu da me nekome prijavi. Ali, to nije bilo dovoljno za spokojan san.

Probudili su me prvi zraci sunca. Pogledala sam na stranu i videla Turkinju da mirno leži i čita novine. Nisam imala ni snage ni volje da joj poželim dobro jutro. Uskoro je u sobu ušla sestra, a nekoliko minuta kasnije i lekar.

- Molim vas da za nekoliko minuta podete sa sestrom u moju sobu. Tamo ćete dobiti na uvid nalaze, a posle toga ćete najverovatnije napustiti bolnicu, pošto ne vidim razloga da i dalje ostanete ovde, bez obzira na to što nalazi nisu najbolji - rekao je doktor.

Tako je i bilo. Izlazeći iz sobe okrenula sam se i slavodobitnički saopštila Turkinji da odlazim, poželela joj prijatan ostanak. Ona je samo klimnula glavom, opet sa onim osmehom na licu koji mi se nije dopadao.

Doktor me je dočekao u sobi zajedno sa sestrom. Posle kraćeg vremena sestra je izašla, a on je, bez mnogo uvijanja, rekao.

- Sve je u redu. Vi ste potpuno zdravi, kao što smo i pretpostavljali. Ja sam, razume se, u dogovoru sa mojim i vašim prijateljem Safetom, delimično izmenio nalaz medicinskih pregleda tako da se iz papira može zaključiti da imate veoma lošu krvnu sliku, da ste skloni brzom zamaranju organizma i čestim promenama krvnog pritiska. Takav nalaz ce vam, ubeden sam, koristiti kod ljudi od čije dobre volje zavisite. Safet mi je nešto pričao i meni je veoma žao što vas je zadesila takva sudbina, ali zahvalite Bogu što ste živi. Sada ćemo sačekati Safeta - rekao mi je lekar, nudeći kafu ko sam sa zadovoljstvom prihvatila.

Ubrzo je stigao i Safet. Oprostili smo se sa lekarom i napustili bolnicu. U kolima su opet bila dvojica čuvara i Safet je, po ulasku u automobil, promenio odnos prema meni, samo da oni ne otkriju igru. Ostavio me je u garsonjeri i obećao da će naveče doći kod mene. Samo dvadesetak minuta po njegovom odlasku, pola sata najviše, čula sam zvono na vratima. Kada sam otvorila, ispred je stajao jedan od Ismarovih telohranitelja.

- Molim vas da se spremite i krenete sa mnom kod gospodina Ismara - rekao mi je.

- Šta je, da se nije nešto dogodilo? Ja sam, znate, bila bolnici i ne osećam se najbolje. Da li baš moram da idem - pokušavala sam da izbegnem odlazak i svojoj "bolesti" pojača utisak.

- Verujem vam, ali ja imam naređenje da vas dovedem, Nemojte, molim vas, da pravite neugodnosti i meni i sebi. Spremite se, imate desetak minuta vremena. Ja ću da vas sačekam ovde u hodniku i krenućemo do gospodinovog kabineta - bio je vrlo određen taj momak.

Nisam imala izbora. Zatvorila sam vrata i rekla da priček Oblačeći jednu od novih haljina koja mi, u to sam bila ubedel nije dobro stajala i u njoj sam izgledala nekao nezgrapn počela je da me opseća misao vezana za taj iznenadni poziv. S to može da znači, možda Ismar nešto sumnja, zašto me zov samo nekoliko sati posle izlaska iz bolnice, zna li on uopšte da sam ja bila u bolnici? Više pitanja nego odgovora, ali ja vi nisam imala vremena da se bakačem sa njima. Obukla sam diskretno našminkala i krenuli smo. U gradu je bila veliki gužva i automobil se brzinom pešaka probijao ulicama Istanbula.

Pred Ismarovim kabinetom čekala sam nekoliko minuta, a onda mi je jedan od njegovih ljudi dao znak da uđem. Otvorio je vrata i ja sam videla Ismara u dubini sobe kako sedi za stolom i telefonira, duboko zavaljen u svoju fotelju. Ustala sam i zatvorila vrata iza sebe. On je i dalje telefonirao. Kao da se nisam pojavila. Nije me udostojio ni pogledom. To je trajalo gotovo desetak minuta. Naravno, nije mi ni na pamet padalo da protestujem. Stajala sam ispred vrata i čekala. Napokon je spustio slušalicu i dalje ne obračavajući pažnju na mene.

- Kako je bilo kod lekara? - napokon se oglasio Ismar. - Ne mogu reći da je dobro jer onaj ko ide kod lekara nije dobro - odgovorila sam.

- Kakvi su nalazi?

- Ne razumem se u njih, ali rečeno mi je da imam veoma lošu krvnu sliku, te da je to osnovni uzrok povremenih nesvestica i napada slabosti organizma.

- Samo su ti to rekli - nastavljao je Ismar sa pitanjima, uglavnom gledajući kroz prozor.

- Samo to, jedino ako postoji još nešto o čemu nisam obavestena - upitala sam pomalo iznenadena.

- Devojko, u prvom trenutku, kada su mi javili da imaš nesvesticu, pomislio sam da foliraš, da nešto izvodiš, da me bojkotuješ, ali Safet mi je poslao papire, a ja mislim da si upoznala Safeta...

- Jesam.

- Dakle, iz tih papira i onoga što mi je rečeno vidi se da uprkos izgledu koji je za svaku pohvalu nisi baš u najboljem zdravstvenom stanju. Tačno je da imaš slabu krvnu sliku, ali igleda da ti nisu rekli ono osnovno. Ti imaš, draga moja, jedan blaži oblik epilepsije i to je ono što me u ovom času zabrinjava. Znam šta je epilepsija, ona je u ovom delu sveta uobičajena pojava, negde je čak ne smatraju bolešću, to se mene ne tiče. Ti si od danas jedan od mojih problema. Dao sam novac za tebe kao lepu i zdravu devojkicu. Po ovome sam danas saznao ostaješ samo lepa - zdrava nisi.

U prvi mah bila sam šokirana, pošto sam pomislila da Safet i onaj lekar nisu hteli da mi kažu nešto što meni nije poznato, a onda sam se opet u trenutku smirila, shvativši da je Ismar naseo na laž, da stvarno veruje u priču o mojoj bolesti i padanju u nesvest. Ja kao da sam u tim trenucima zaboravila da nisam bila u nesvesnom stanju, da je sve to bi dogovor sa Safetom, onaj pad u garsonjeri, dolazak hitne pomoći i put do bolnice na kojem mi je bilo najteže da držim oči zatvorene. Bilo mi je jasno da sada, tu pred Ismarom moram nastaviti igru, nastaviti da glumim i tako je i bilo. Prišla sam fotelji i sela, gledajući ispred sebe. Kao, nisam mogla ništa da kažem od iznenadenja.

- Znam da je to neugodno otkriće za tebe, ali budi razumna. To jeste bolest, ali bolest sa kojom možeš da živiš stotinu godina. Što se našeg odnosa tiče još nisam ništa odlučio, dok to ne rešim, nećemo se vidjati. Od tebe tražim da ne padas u očajanje i da budeš prisebna. Javiću ti se - rekao je Ismar pozvao svoje stražare da me izvedu iz njegovog kabineta.

Naravno, i dalje sam glumila osobu koja ne zna za sebe, osobu koja je saznala poražavajuću istinu o sebi. Verujem da sam bila veoma ubedljiva, pošto su ona dvojica stražara prema meni tada bila neuobičajeno pažljiva. Odvezli su me do garsonjere, što sam jedva dočekala, a kada sam okrenula ključ sa unutrašnje strane bacila sam se na krevet, pokrila glavu jastukom i počela da vrištim od radosti.

Sat vremena posle večere čulo se zvono na vratima znala sam da je Safet. Službeno me je pozdravio i ušao unutra. Krajčikom oka videla sam stražara na hodniku, duboko zavaljenog u fotelju, kako drema. Odmah sam ispričala Safetu za razgovor sa Ismarom i on je zadovoljno trljao ruke.

Rekao mi je da su se i on i lekar dogovorili oko dijagnoze moje "bolesti", a da im je epilepsija pala napamet pošto se radi o bolesti koju, ako zatreba, čovek uz dobru vežbu može čak verodostojno i simulirati, a teško je otkriti radi li se stvarno o epilepsiji ili je u pitanju laž, pošto ona kazao je napada čoveka bez ikakvih najava i bez ustaljene periodike.

- To je u redu, a sada da vidimo kako da organizujemo bekstvo odavde, odnosno da utvrdimo polazište za taj plan.

Moje mišljenje je da bi sve trebalo da se odvija u četiri faze o kojima ćemo kasnije da pričamo. Prva faza je završena, utvrđeno je da si bolesna i sada Ismar neće obraćati pažnju na tebe, neće te angažovati. Druga faza je tvoje izvlačenje iz Turske, treće prebacivanje preko Bugarske i četvrta prelazak iz Bugarske u Srbiju - rekao je Safet.

Dugo sam razgovarala sa Safetom o načinu kako da pobegnem iz Turske, uz njegovu pomoć, naravno. Videlo se da je čovek odlučio da me po svaku cenu izvuce iz pakla u kojem sam se našla. Cetiri godine nisam videla čaleta i kevu i onda sam kod sebe registrovala osećaj koji je ličio na potrebu za roditeljima. U Safetu sam videla svoga oca, čoveka koji brine o meni, bori se za mene. Osetila sam ponovo da nisam sama, a to je davalo veliku snagu i do tada potopljenu sigurnost.

Sve što je Safet obrazlagao vezano za bekstvo, ja sam prihvatala, pošto od mene ništa nije zavisilo, ali on je imao potrebu da upita da li se slažem. Samo sam klimnula glavom. Posebno je bilo uzbudljivo kada je govorio o načinu mog prebacivanja preko bugarsko-jugoslovenske granice, mom ulasku u Srbiju. Podilazila me jeza od uzbuđenja, iako je sve to još bilo veoma, veoma daleko.

Safet mi je obećao da će mi uskoro ponovo omogućiti da se čujem sa roditeljima i, pre nego što smo se rastali, pitao me imam li neku želju.

- Ništa Safete, hvala vam za sve do sada, ništa mi ne treba osim odlaska kući - rekla sam.

Dan koji je osvanuo bio je posebno lep. Stajala sam pred prozorom i gledala Istanbul. Mnoštvo automobila i ljudi na ulicama, svi su imali svoje živote, razmišljala sam, svoje probleme, ali meni se činilo da je moj problem poseban, da je iznad ostalih. Znam, varala sam se, nikada ne može čovek da zna šta nosi neko u sebi, koliko je povredjen ili žalostan, za čime čezne, čemu se nada i koliko ga boli. Meni je toga jutro, bar u mislima, bilo lepo.

Slutila sam da ću uskoro napustiti Tursku i doći u moj Beograd. Ali... Negde posle doručka jedan od Ismarovih stražara došao je po mene i rekao da se spremim, pošto gazda, kako je kazao želi da me vidi. Za desetak minuta bila sam spremna, izašli smo 'i automobilom se relativno brzo probili kroz gradsku gužvu. Rekli su mi da pričekam u onoj sobi koja se može 'smatrati prijemnim odeljenjem Ismarovog kabineta. Cekala sam možda pola sata, a onda se osetila čudna, užurbana nervoza među Ismarovim ljudima. Telefoni su zvonili, dvojica od njih su često ulazili u Ismarov kabinet i još brže se vraćali noseći neke papire. Ismara nisam uspevala da vidim, sama sam sedela na fotelji desno od vrata i nisam mogla da vidim unutrašnjost kabineta.

Nešto se dešavalo. U jednom trenutku se pojavio Ismar. Pogledao me je i rekao da čekam i dalje, kao, on će se brzo vratiti. Potom su svi otišli, samo je jedan mladi momak ostao da me čuva. Tišina, koja je osvojila sobu, dobro mi je došla, čitala sam i gledala u jednu tačku. Nastojala sam da se isključim iz onoga što se dešava. To je potrajalo možda petnestak minuta, a onda se na vratima pojavila Ismarova sekretarica, koja je sedela u sobi u koju se ulazilo iz lifta.

- Devojko, jeste li možda za kafu ili neko piće? - obratila mi se i to me je pomalo iznenadilo. Ta žena je bila starija od mene možda petnestak godina i kad god bih dolazila kod Ismara imala je prema meni nekako hladan i odbojan odnos.

- Da, bila bih vam zahvalna ako mogu da dobijem kafu i džus - rekla sam.

Ona je samo klimnula glavom i zatvorila vrata. Posle određenog vremena pojavila se na vratima i rekla nešto na turskom onom stražaru. On se bez reči digao iz fotelje i otišao u hodnik; a sekretarica je meni rekla da predem u njenu sobu, gde me čekaju kafa i sok.

Sela sam na fotelju, koja je stajala između prozora i vrata. Ta žena je oslonila glavu na skrštene ruke i gledala direktno u mene. Bilo mi je pomalo neprijatno. Skrenula sam pogled i krenula da popijem gutljaj soka, kada sam začula njene reči.

- Devojko, kako ti je u Istanbulu?

- Dobro, imam manjih problema sa zdravljem, ali sve u svemu nije loše - rekla sam, verujući da se radi o provokaciji, njenoj nameri da nešto izvuče iz mene. Opet je nastao period čutanja. Ona je i dalje gledala u mene. Osećala sam i to, iako nisam imala snage da podignem glavu. Tumačila sam sebi da ona nastavlja neku vrstu ispitivanja u ime svog šefa Ismara.

- Zašto lažeš da ti je dobro, kada ja znam kako je. Ja sve znam, devojko, i nema razloga da me lažeš. Pretpostavljam da bar imaš potrebu da razgovaraš sa nekim otvoreno, da ti bude lakše. Ne treba da se plašiš, nisam nikakav provokator - rekla je.

I dalje nisam verovala, a nisam ni znala šta da kažem. Situacija je bila veoma delikatna. Kako mogu da verujem u dobronamernost žene koja radi na tako osetljivom mestu kod Ismara, čoveka koji me je praktično kupio? I zašto bih joj verovala, razmišljala sam, Ostaću na svojoj priči, bez obzira na to što se krilo iza njenih reči.

- Žao mi je zbog svega što ti se dešava. Znam da te neko negde čeka, da se nada tvom dolasku. Sigurno imaš roditelje, rodake, koji te vole i čekaju. Tu ne mogu da ti pomognem, ali ako nešto drugo mogu da uradim za tebe, kaži mi. Ima načina da ti pomognem, bez rizika da to bude otkriveno, da radi toga budem kažnjena - bila je uporna Ismarova sekretarica.

- Ne, hvala. Nema potrebe, dobro mi je, imam dobar smeštaj, zadovoljna sam i ne vidim u čemu možete da mi budete od koristi - nadovezala sam se, odbijajući i dalje njenu ponudu.

Potom je ustala i odšetala prema drugom delu sobe, gde je pretraživala po nekim papirima. Bila je to prilika da je malo bolje osmotrim. Mogla je biti visoka oko 165 santimetara, imala je gustu crnu kosu, malo talasastu, koja joj je padala do ramena. Sada sam videla da je bilo veoma zgodna žena, sa istaknutim uskim strukom, bujnim grudima i malo jačim nogama. Možda je imala malo muškiju facu, sa jakim obrvama, ali sve se to uklapalo u njenu figuru. Dobro, nije bila rasna lepotica, ali je bez ikakve sumnje spadala među zgodne žene.

Kada je pronašla papir za kojim je tragala, ponovo je sela za sto, pogledala u mene, a onda okrenula telefon. Uskoro je počeo razgovor koji, naravno, nisam razumela, ali mi se činilo da sam ja predmet razgovora. Ona je povremeno, u toku razgovora, bacala pogled prema meni, zagonetno se smeškajući. Postajalo mi je neprijatno i nastojala sam da se isključim, da bar ne gledam u nju, međutim, ubedenje da se razgovara o meni, a to me ubedenje nije napuštalo, držalo je moju pažnju i prosto me prisiljavalo da gledam u njenom pravcu. Uskoro je razgovor bio završen. Ona je nešto pisala i posle nekoliko minuta čutanja rekla:

- Dobro, sada je tako.

Razumem što ne možeš da imas poverenja u mene, ali stvari će doći na svoje mesto, vrlo brzo. Počela sam da se brinem. Ona žurba u kojoj je Ismar napustio svoj kabinet kazivala je da se nešto dešava. Posebno kada je on otišao da sređuje situaciju. Nisam imala izbora, sedela sam u sobi njegove sekretarice, koja je sada naš razgovor prevela u apsolutno konvencionalne vode, i čekala da se nešto desi.

U jednom trenutku u sobu je ušao jedan od ljudi koji su, za vreme događaja od pre sat dva vremena, često ulazili u Ismarov kabinet. Za njim je ušao momak kojeg su ostavili da me čuva. Prešli su u srednju sobu, bliže Ismarovom kabinetu, i zatvorili vrata. Sve to urađeno je u velikoj brzini, što je samo potvrđivalo očiglednu činjenicu da se nešto dešava, nešto što nije u skladu sa Ismarovim planovima.

Posle desetak minuta zadržavanja njih dvojica su izašli iz sobe, stali ispred mene i onaj koji je u njihovoj hijerarhiji očigledno bio stariji rekao mi je da krenem sa njima.

Mogu li znati kuda me vodite - bila sam radoznala.

- Ne možete, i nemojte mnogo da zapitkujete - čula sam prilično hladan i upozoravajući odgovor. Nije bilo druge nego da krenem sa njima, bez suvišnih pitanja. Ona žena se podigla sa stolice i kada sam se na vratima okrenula da joj kažem do viđenja ona je samo klimnula glavom uz smešak, koji je bio prilično ohrabrujući. Tek kasnije sam otkrila ko je u stvari ta žena i koji joj je zadatak bio, kada sam ja u pitanju.

Vozili smo se gradom najviše petnestak minuta, a onda su kola stala ispred jednog restorana. Nije to bila periferija, Istanbul je ogroman grad i teško se kroz gust saobraćaj dolazi do njegovih rubova, ali ovo mesto gde smo došli bilo je prilično tiho. Saobraćaj nije bio gust, a po izgledu okolnih zgrada pretpostavljala sam da se nalazimo u jednom od elitnih delova Istanbula.

Ušli smo unutra. Bila je to velika sala, sa možda pedesetak stolova. Restoran je bio nacionalnog karaktera, tako je bio ureden enterijer, a verovatno je i kuhinja bila u tom duhu. Mi smo se smestili u jedan separe. Njih dvojica su razgovarali prilično žustro a ja sam, kako ništa nisam razumela, iskoristila poziciju koju su mi dodelili za stolom - i gledala prema centralnoj sali. Unutra je bilo najviše dvadesetak gostiju, ali se po njihovom izgledu videlo da pripadaju višim socijalnim slojevima toga grada.

Ponudili su me pićem, a kada sam odbila njih dvojica su nastavili da razgovaraju, povremeno telefonirajući sa mobilnih telefona.

- Mogu li nešto da vas pitam? - odvažila sam se da im prekinem razgovor.

- Izvolite - kazao je jedan od njih.

- Ja sam gladna i molila bih da mi naručite nešto za jelo. - Naravno, izvinite što mi to nije odmah palo na pamet rekao je onaj stariji i pozvao konobara. Izabrala sam neko meso koje su mi, u stvari, oni poručili zajedno sa konobarom i kada je to stiglo videla sam da se radi o veoma ukusnoj hrani. Pojela sam skoro sve, posle toga popila dve koka-kole i kada sam pomislila da poručim kafu videla sam da kroz salu, prema našem separeu, ide Ismar, u pratnji dvojice telohranitelja.

Kada je ušao kod nas ona dvojica su se podigla bez pozdrava, ja sam se malo ustezala, ali da ne bih komplikovala sebi život videći da je Ismar veoma zabrinut, podigla sam se i klimnula glavom. Oni su počeli sa razgovorom. Posle samo minut-dva trojica stražara napustili su separe. Ostao je samo jedan iz Ismarove lične pratnje. Ismar je pogledao u mene i upitao : Jesam li sam gladna, a kada sam rekla da je ručak upravo završen. Gledajući čas u mene čas u sto, procedio kroz zube:

- Imam jedan posao za tebe.

- Kakav posao, pa zar ja nisam već u nekoj vrsti pritvora? - pitala sam ga.

- Nema razloga da te lažem. Bićeš na neko vreme izvan Istanbula, kod jednog od mojih poznanika.

Osetila sam u trenutku veliki strah, ali mozak mi uvek nije bio sposoban da registruje suštinu onoga o čemu je govorio Ismar. Čekala sam da kaže još nešto, ali je čutao, paleći mirno cigaretu.

- Znači li to da me sklanjate iz Istanbula ili me posudujete? Možda je u pitanju prodaja? - počela sam prilično nekontrolisano da govorim, uzbudenje je bilo sve veće.

Osećala sam da se dešava nešto veliko, još jedan ogroman proces u mom životu.

- Nemoj da histerišiš i dižeš ton, jer nisi u situaciji, pazi sta radiš. Moram li da te podsećam na tvoju poziciju? - uzvratilo je Ismar, i nastavio: - Ja sam za tebe dao prilično veliki novac ali ti nisi ono što sam kupio, nisi potpuno zdrava devojka, meni tako nešto ne treba.

Čovek kod kojeg ćeš ići nije u rangu, on je na nižim nivoima poslova kojima se povremeno bavim i ti ćeš mu biti kao glavni dobitak na lutriji.

- Znači li to da ćete me prodati? - upitala sam, već ne uspevajući da sakrijem svoje veliko uzbuđenje.

- Otprilike tako, ali za utehu reći ću ti da nećeš biti samo njegova, on neće dobiti pravo da raspolaže sa tobom.

Drugim rečima, neće imati mogućnost da te proda nekom drugom, pošto sam zadržao pravo da te posećujem i odzavam kontakte sa tobom, naravno, ne fizičke, već preko mojih ljudi, koji će te povremeno obilaziti.

Začutila sam. Opet se sve u meni lomilo. Opet je nada nestala i sve je izgledalo zauvek izgubljeno. Dobre namere mog potencijalnog spasioca Safeta pokazale su se kao kontraproduktivne. Naša igra sa mojom navodnom bolešću, sa epilepsijom, dala je najgori mogući rezultat. Ismar je odlučio da me proda, da me ustupi nekom sitnom trgovcu i ko zna šta me sada čeka, gde ću da završim. Podilazila me jeza, osetila sam da znoj curi niz moja leđa. Nisam imala više ni atom snage da nastavim razgovor. Nisam mogla ništa da pitam. Čitala sam i gledala ispred sebe. Ismar je telefonirao. Uskoro je dao znak da krenemo.

Dok smo prolazili kroz veliku salu, zastali smo pored jednog stola gde su sedela četvorica starijih ljudi, prilično dobro obučeni sa zlatnim lancima i narukvicama na sebi.

Ispred njih su stajali mobilni telefoni, a nekoliko metara dalje, prilično diskretno, pet-šest momaka sedelo je osmatrajući salu. Očigledno, bili su iz njihove pratnje i sve je govorilo da se radi o značajnim ljudima, najverovatnije iz sveta biznisa, što se Ismar zaustavio da razgovara sa njima.

Ubrzo smo izašli iz restorana. Kola su nas čekala napolju i samo što smo seli, jedan od onih momaka koji su, uvali grupu biznismena istrčao je i dao nam znak da krenemo. Obratio se Ismaru i on je napustio automobil. Mi smo ostali da čekamo. Vreme je prolazilo, a Ismar se nije pojavljivao. Imala sam neku vrstu groznice, počela sam da se tresem i bivalo mi je čas toplo, čas hladno. Moj organizam je izgleda reagovao na Ismarovu priču. Bila sam potpuno slomljena. Pred očima mi je bilo sve crno. Nisam videla svoju dužnost, nisam znala šta će biti sa mnom i jedini tračak nade se javljao se pri pomisli na Safeta, ali kako doći do njega? Da li on zna šta je Ismar naumio sa mnom?

Onaj momak koji je sedeo za volanom, postajao je sve ~" ozniji. Čovek do njega pogledavao je na sat, Ismar je i dalje bio unutra. Njih dvojica su se pogledali i onda je onaj prednjeg sedišta napustio automobil i krenuo prema ulazu, restorana. Ništa se nije dogodalo. Videla sam da su u jednom mercedesu ispred nas trojica ljudi. Samo što je naš stražar ušao u restoran, oni su napustili kola i krenuli unutra. Odjednom sam sve svoje crne misli odbacila i počela da pratim razvoj događaja ispred restorana, pošto je bilo očigledno da će se nešto dogoditi. Naš vozač je laganim pokretom otvorio svoja vrata i izbacio jednu nogu napolje. Videla sam kada je izvukao pištolj ili tako nešto. Oružje u svakom slučaju. Niko nije ni ulazio ni izlazio iz restorana. Pritisnuta osećanjem da bi moglo uslediti nešto veoma opasno, lagano sam se spuštala sve dublje u sedišta. Samo, mi je glava virila iznad nivoa prozora.

Onda je sve počelo. Najpre je iz restorana, kao iz katapulte izbačen, izleteo Ismar. U ruci je držao pištolj, a na vratima se u tom času pojavio naš stražar, držeći levom rukom jednog od one četvorice sa kojima je Ismar razgovarao izlazeći iz sale, dok je u desnoj držao pištolj uperen u glavu tog tipa. Išli su unutrašnje korak, po korak.

Otvorila su se vrata i na njima je za sekund-dva bilo nekoliko ljudi sa pištoljima u rukama. Scena je bila kao iz jeftinih američkih filmova: Ismar je polusagnuto stajao iza naših kola, sa pištoljem, koji je držao obema rukama, a ona dvojica su i dalje lagano prilazili kolima, dok su najmanje petorica išla za njima sa podignutim revolverima. Danas kada razmišljam o tome osećam veći strah nego tada. Bilo mi je svejedno, verovatno zbog onoga što mi je pola sata ranije rekao Ismar. Podsvesno sam želela da umrem, a ovo što se dogodalo pred mojim očima bila je sjajna prilika za umiranje. Međutim, ne umire čovek pre sudnjeg dana, a meni tada nije bilo sudeno.

- Očekivala sam u svakom trenutku da počne pucnjava, ali onda sam shvatila da Ismarov čovek, držeći, izgleda, veoma važnog taoca u rukama, kontroliše situaciju. I taj kojem je pištolj bio uperen u glavu davao je rukama znakove onima sa pištoljima na gotovs da se smire, da ne pucaju. Oni su stajali kao ukopani, a ova dvojica su lagano obilazili naš automobil. Bilo je izvesno da prilaze sa druge strane i da je ideja našeg tražara bila da se nadu sa druge strane kola, koja bi im, u tom slučaju, poslužila kao velika zaštita.

Tako je i bilo. Naš šofer je u međuvremenu startovao motor i izašao iz automobila. Otvorio je zadnja vrata i vratio se za volan, držeći pištolj uperen u pravcu onih tipova napolju. Ismar je i dalje čučao iza haube, sada se lagano primičući donjem delu automobila. Ja sam, dakle, bila između tih ludaka sa pištoljima i ovih koji nisu ništa bili bolji od njih. Bila sam tampon zona, bespomoćna i potpuno nezaštićena.

Stražar je, uz manju pomoć Ismara, ubacio onog taoca na zadnje sedište do mene i seo pored njega. Govorio mu je nešto, a po reakciji sam zaključila da traži od njega da se ne saginje, već da drži glavu visoko podignutu, što je on i uradio. Mada je bilo malo prostora za nas četvoro, uskoro je i Ismar bio na zadnjem sedištu. Zatvorio je vrata i dao znak šoferu da krene.

Ovaj je, kao što se moglo očekivati, krenuo unazad. Udario je jedan automobil, malo manevrisao i opet nastavio da se kreće. Oni tipovi sa pištoljima, lagano su nas pratili, ali se videlo da neće pucati. Spustili su pištolje. Iza njih su bila i ona trojica sa kojima je talac sedeo za stolom i jedan od njih, to sam videla kroz prozor, davao je znak da se spuste pištolje, da se smire.

Mi smo se lagano udaljavali, a oni su ubrzano prilazili svojim kolima. Uskoro smo bili na ulici. Šofer je dodao gas i za samo nekoliko minuta bili smo u najvećoj gradskoj gužvi.

Ismar je stalno okretao glavu da vidi prate li nas i uskoro sam po njegovoj reakciji zaključila da idu za nama. Sedela sam pribijena uz vrata automobila, osećajući telo čoveka kojem je pištolj i dalje bio prislonjen uz telo, ali sada ne uz glavu, već na nivou bubrega. Uostalom, nije bio u situaciji da nešto uradi. Osećala sam da se pretvorio u vodu; znoj je lio sa njega, probijajući košulju i pantalone. Ismar je uglavnom bio okrenut očekujući da se pojave oni sa kojima je započeo rat. Jedno je bilo jasno, ako nas i sustignu pucnjava je bila isključena, bar dok smo u gradu. To su shvatili Ismar i njegovi tako da su kružili gradom, posebno od onog trenutka kada su videli da nam je potera za petama. Okrenula sam se nekoliko puta. Za nama je išao plavi mercedes, isti onaj koji je bio parkiran ispred restorana u kojem je došlo do sukoba. Situacija je bila bezizlazna, gotovo igra mačke i miša. Nisam imala ideju na koji način sve to može da se razreši. Doduše, više mi nije bilo zabavno, posebno kako je vreme proticalo.

Naš automobil je na nekim raskrsnicam pokušavao da pobegne, ali uzalud. Stalno su nam bili za petama. Po sve manjoj gužvi u saobraćaju i okolnim zgradama videlo se da idemo prema periferiji. Ismar je nekoliko puta upotrebio mobilni telefon, a ja sam molila Boga da nas zaustavi policija pored koje smo prošli na nekoliko mesta. Nažalost, ništa od toga. Sada smo već bili izvan grada, automobil je jurio preko sto kilometara na sat, ali potera je bila iza nas na nekoliko desetina metara. Ismar i šofer su se nešto dogovarali. Posle kilometar, dva, vozač je na jednoj maloj raskrsnici naglo skrenuo u desnu stranu i našli smo se na, uslovno rečeno, sporednom putu, u stvari u naseljenom mestu koje se izdvajalo po velikim i gustim dvoredima. Međutim, Ismar je odjednom pobesneo. Okrenula sam se i videla razlog - varka nije uspela, plavi mercedes je i dalje jurio za nama.

Bio je sve bliži, a kako sam ja bila poluokrenuta u levu stranu ustanovila sam, u jednom trenutku, da čovek koji je sedeo u drugim kolima, na sedištu pored vozača, protura kroz prozor ruku u kojoj je držao pištolj. Uskoro se začuo pucanj. Mislim da je pogodio automobil, ali negde u gepek. Usledila su još dva pucnja.

Stražar je naterao taoca da sedi što uspravnije i ovaj je, ne imajući izbora, poslušao. Ismar se pognuo napred držeći pištolj u ruci, dok se onaj tip koji je kontrolisao taoca povukao napred i potpuno se okrenuo nazad. U stvari, nastojao je da se zakloni iza uhapšenog, prislanjajući mu pištolj ponovo uz slepočnicu što je, verujem, trebalo da predstavlja poruku onima iz potere da prestanu sa pucanjem. Sve se to događalo munjevitom brzinom. Mercedes je malo smanjio brzinu i sada nas je pratio na pedesetak metara odstojanja. U tim trenucima, ni sada ne mogu da objasnim na koji način, Ismar je, onako krupan i zdepast, uspeo da se prebaci na sedište do vozača. Pozadi smo ostali zarobljenik, stražar i ja. Videla sam da Ismar otvara prozor, što je za posledicu imalo jak udar vetra u donji deo kola. Ismar je nešto rekao vozaču i uskoro je naš automobil osetno počeo da smanjuje brzinu. Potera je za samo nekoliko minuta bila iza nas i u tom času Ismar je gurnuo ruku kroz prozor i počeo da puca.

Sagnula sam glavu, očekujući reakciju druge strane, ali nje nije bilo. Ohrabрила sam se i pogledala iza. Oni tipovi su bili na pristojnoj udaljenosti, ali samo za kratko. Ponovo su se primakli na dvadesetak metara, možda i bliže, i počeli da pucaju, ali sada sam čula a delimično i videla dva a ne jedan pištolj. Cilj im je izgleda bio da onesposobe kola, da probuše gume i na taj način da nas zaustave. Konačno je bilo jasno da neće pucati prema nama, pošto su se plašili da nepogode svog čoveka. Tako mi se učinilo, ali već u sledećem momentu ostali smo bez zadnjeg stakla. Dva ili tri metka pogođila su levu stranu i staklo se sasulo u paramparčad. To je bio povod našem stražaru da otvori vatru na poteru iz nekog automatskog oružja. Oni su uzvraćali, ali i dalje pucajući u levu stranu automobila, kako ne bi pogodili čoveka zbog kojeg su nas jurili, ili u pravcu guma. Čulo se udaranje metaka po kolima. Nisam znala za sebe od straha. Naš čovek je povremeno otvarao vatru, pridruživao mu se Ismar, ali pratnja je i dalje bila iza nas. Međutim, posle jednog dužeg rafala videla sam da je plavi mercedes naglo počeo da pleše po putu i uskoro je preleteo mali jarak pored puta, nestajući u šumi kroz koju smo jurili. Očigledno je vozač njihovih kola bio pogoden.

To je u našim kolima izazvalo buru oduševljenja. Ismar i ona dvojica vrištali su od radosti, a kada su se smirili Ismar je naredio da se vozi sporije, izvadio je mobilni telefon i čini mi se bezuspešno pokušavao da uspostavi vezu sa nekim. Posle desetak kilometara vožnje, a penjali smo se uz nekakvo brdo, kola su skrenula u stranu i uskoro smo se zaustavili. Tek kada sam izašla napolje videla sam da mi je leva ruka sva u krvi. Staklo koje je naprslo u pucnjavi raseklo mi je ruku, ali nije bilo strašno. Zadnji deo kola bio je izrešetan, kao i deo unutrašnjosti, ali srećom niko nije bio povredjen. Vozač je sklonio automobil u grmlje, gotovo da se nije video od granja, a za to vreme Ismar je, konačno uspevši da uspostavi telefonsku vezu, razgovarao sa nekim.

U šumici nedaleko od puta zadržali smo se sat, dva, a onda je došao mali konvoj automobila po nas. Mislim da ih je bilo pet sa po tri, četiri čoveka unutra. Bilo je izvesno da sam prisustvovala obračunu bandi kriminalaca u kojem je, bar ovoga puta; Ismar izašao kao pobednik. Na brzinu su smestili automobil koji je nastradao u pucnjavi, na vozilo, koje je došlo kasnije, a mi smo posedali u ostale automobile i krenuli prema gradu. Sedela sam sa Ismarom i jednim od stražara koji je i vozio kola. Mi smo bili pozadi i Ismar je sve vreme telefonirao. Videlo se da je veoma nervozan. Onaj čovek kojeg su iz restorana povelili kao taoca bio je u kolima ispred nas. Sve to je delovalo na mene gotovo nestvarno, bez obzira na to što sam se za veoma kratko vreme u Turskoj navikla na svašta. Nisam bila u pravu pretpostavljajući da se vraćamo za Istanbul. U stvari, mi se jesmo kretali prema gradu, ali na jednom uzvišenju, sa kojeg se vidi grad skrenuli smo desno i uskoro izbili pred motel koji je najverovatnije bio Ismarovo vlasništvo. To sam zaključila po njegovom ponašanju i odnosu zaposlenih prema njemu i svima nama. Kao što se moglo očekivati, sobu sam delila sa Ismarom. On se najpre istuširao, a kada je izašao iz kupatila popio je priličnu dozu viskija, zavalio se u fotelju i pokazao mi da mogu u kupatilo.

Dugo sam ostala pod tušem. Prijala mi je topla voda, ali u trenucima opuštanja setila sam se razgovora sa Ismarom i njegove najave da ću uskoro biti isporučena jednom njegovom poslovnom partneru na neodređeno vreme. Nije bilo nikakve šanse da nešto promenim, da ga molim za ostanak, da pokušam sama bekstvo, pošto mi je tada izgledalo da je Safet tako daleko, da više nije u stanju da kontroliše događaje. Nisam imala izbor. Tu noć morala sam da provedem sa Ismarom. Izašla sam iz kupatila i videla ga kako sedi na krevetu, gleda televizor i pijucka viski. Čulo se zvono na vratima i uskoro je jedan od stražara provirio, saopštavajući Ismaru neke novosti. Posle samo nekoliko rečenica stražar se povukao i nas dvoje smo ostali sami.

Ismar je dugo gledao u mene. Na sebi sam imala samo gačice, bez grudnjaka. Ispijao me pogledom. Konačno je zatražio da legnem pored njega i kada sam to uradila dugo me je milovao, ljubio mi leđa. Na kraju smo imali seksualni odnos u kojern sam, priznajem, glumila zadovoljstvo, pošto mi nije bilo ni do čega. On je bi prilično nežan što mi, u takvom stanju, ništa nije značilo. Kao da je znao da je to naš poslednji telesni kontakt pa se, možda, zbog toga trudio više nego inače.

Oboje smo se probudili negde iza pola noći, jer se čulo kucanje na vratima. Ismar je izašao i poduzeo razgovarao sa jednim od svojih ljudi. Bilo me je strah. Znala sam da je onaj čovek još uvek sa nama i da ga njegovi sigurno traže, verovala sam da planiraju osvetu, što je moglo da se završi kobno po svakog od nas. Te noći je padala kiša, kapi su udarale u prozorska okna i nakon tog budjenja dugo nisam mogla da zaspim. Uhvatila me je neka seta, tuga kojoj nisam mogla da se suprostavim.

U stvari, bilo je to osećanje nemoći, ubijanje nade koja se pojavila sa Safetom i njegovom namerom da mi pomogne, da me izvuče iz košmara u kojem sam se nalazila poslednjih godina. Sada je sve izgledalo tako daleko, moj Beograd i roditelji, Čeda, prijatelji, sve se izgubilo u sumaglici i neizvesnosti, koja me je obavijala.

Ismar je spavao, a ja sam tu pored njega plakala za svojim životom. On je raspolagao sa mnom kao da sam stvar. Pokušala sam te noći, dok smo vodili ljubav, da budem poželjna, da mu se dopadnem, gajeći nadu da će me ostaviti kod sebe i tako nesvesno omogućiti da pobegnem uz Safetovu pomoć. Međutim, jutro i novi dan pokazali su svu surovost života.

Posle doručka seli smo u kola i Ismar mi je rekao da idemo na "obečano mesto": Shvatila sam, išli smo kod mog novog vlasnika.

Vožnja je trajala nekoliko sati, odmarali smo se samo jedanput, praveći pauzu za kafu. Onda smo konačno stigli. Bila je to varošica, u stvari malo veće selo kojem ni ime nisam videla niti je ko osećao obavezu da mi ga kaže. Najpre smo stali u centru sela. Vozač i jedan od stražara pitali su nešto dvojicu starijih ljudi koji su sedeli ispred jedne kuće, a onda smo krenuli i posle nekoliko stotina metara zaustavili automobil ispred kuće ograđene velikim zidom. Po onome što se moglo videti spolja vlasnik je, bar za uslove toga mesta, bio imućan, ali ništa više od bolje seoske kuće.

Dok smo mi čekali u kolima jedan od Ismarovih ljudi nestao je iza ograde i pojavio se za minut, dva. Iza njega je išao čovek u petoj deceniji života, gustih obrva i brkova, malo povećeg nosa, otprilike moje visine. U prvi mah nisam ništa pomislila, verujući da se radi o pripadniku isto tako ne- ' kog obezbeđenja, ali ubrzo sam shvatila da se radi o osobi koja je tog trenutka postala moj vlasnik. On i Ismar izmenili su nekoliko rečenica, posle čega smo svi ušli u kuću.

Muškarci su se odvojili u sobu prema kojoj je vodio mali i hodnik, na desnu stranu, a mene je jedna starija žena odvela ulevo u mali sobičak koji je, iskreno rečeno, delovao prilično čisto i uredno. Zapazila sam da su svi, uključujući i Ismara, skinuli cipele pre nego što su ušli u sobu. Uskoro sam dobila kafu. Ona žena je takode pila kafu, pažljivo me analizirajući pogledom. Posle petnestak minuta Ismar i čovek kojeg sam opisala ušli su u tu malu sobu. Ismar je tražio da ustanem.

Malo mi je bilo neprijatno, ali nisam imala izbora. Ustala sam i okrenula glavu prema prozoru. Ustala je i ona žena, a posle nekoliko sekundi Ismar mi je rekao da se okrenem. I to sam uradila, sada već sa

osećajem gadenja prema sebi samoj - bila sam u poziciji robe, stvari, stoke, baš tako. Kao da sam na stočnoj pijaci i onaj koji me prodaje traži da se okrenem, da šetam u krug, kako bi me kupac bolje video i procenio. Kada mi je rečeno da mogu sestati, okrenula sam glavu prema njima. Onaj Turčin, moj novi vlasnik, zadovoljno se smešio, a taj osećaj zadovoljstva, verovatno zbog dobro obavljenog posla, videla sam i na Ismarovom licu. Razgovarali su još neko vreme, a potom napustili sobu.

Popila sam kafu, koju mi je ona žena skuvala, i sve više tonula u očajanje. Izgledalo je da više zaista nema izlaza. Nisam ni u Dubaiju, ni u Istanbulu, nalazila sam se u dubokoj provinciji, sama bez ičije pomoći, isporučena čoveku koji mi je na prvi pogled bio odvratn. Ne kao muškarac, jer ni njega ni ostale na čelu sa Ismarom nisam posmatrala na toj relaciji, već kao čovek. Imao je nešto podlo i opasno u sebi.

Napolju je počela da pada kiša, udarali su gromovi i sve je ličilo na oluju. Žena koju su mi dali da bude moja pratilja bila je priprosta seljanka, verujem nešto iznad proseka, ali svakako neobrazovana, tako da je komunikacija bila isključena. Koliko sam mogla da procenim ni onaj koji me je kupio nije znao nije znao osim Turske. Crno, da crnje ne može biti. Pokušala sam da pred tom ženom sakrijem emocije i da se držim hrabro, ali nisam više imala te unutrašnje snage i počela sam da plačem. Ona je neko vreme gladala, a onda je okrenula glavu i počela da posprema nešto po sobi.

Negde pred noć, kada se kiša smirila, u sobi se pojavio Ismar, ostao je na vratima, ne ulazeći unutra, i rekao mi: - Ja sada idem. Nisam siguran kada ćemo se videti.

Tvoje je da budeš pametna i da ne pogoršavaš situaciju u kojoj se nalaziš. Moji ljudi će povremeno dolaziti da te obidju, da vide kako si. Ako budem imao vremena i ja ću navratiti - rekao je i zatvorio vrata.

U tom trenutku osetila sam neopisivi strah. Situacija je bila paradoksalna. Bez obzira na to što je odlazio čovek koji me je uvalio u novi živi pesak, učinilo mi se da ću njegovim odlaskom izgubiti novu nadu.

Takav kakav je, bio mi je nekakva zaštita, vezao me je za Istanbul gde su mogućnosti da nešto i uradim na planu bekstva bile u opticaju. Sta ovde, u ovom selu, da radim? Ne znam ni gde se nalazim ni kod koga sam. Niko ne govori engleski jezik. Niko mi ne govori koja će biti moja nova uloga. Jesam li došla u to selo da bih služila onom tipu za uživanje, kao seksualni objekat, ili me je zadesila sudbina koju je po dolasku u Istanbul, prilikom prvog razgovora Ismar pomenuo? Rekao mi je, da podsetim kako mi se može desiti, u slučaju pokušaja bekstva, da budem uhvaćena i kažnjena prodajom nekom seljaku koji će od mene tržiti da radam decu.

Možda me stigla takva sudbina. Nikada se gore nisam osećala. Te večeri sam, u razmišljanjima, shvatila da je prethodna pozicija, kako se god to činilo nelogičnim, bila bolja od ove, u kojoj sam sada. Prihvatila sam u Dubajju i u Istanbulu ulogu prinudne prostitutke. Bilo je jasno da sam, uz sve gadosti koje sam doživljavala, bila oslobođena onog najgoreg - da rodim neželjeno dete i razbijem svoj život kao staklo. Mislim i danas, evo dok ovo pričam, da to nikako ne bih mogla da preživim.

Ubila bih se. Ali te večeri pojma nisam imala šta me čeka. Ponudila mi je ona žena večeru, nekakve pite, gibanicu, stvarno ne umem da objasnim šta me je nudila, a kada sam posle samo nekoliko zalogaja ostavila tanjir, ona je otišla iz sobe i brzo se vratila, noseći neko suvo meso. Probala sam i ustanovila da je sušena ovčetina. Nikad pre to nisam jela, ali jagnjetinu sam obožavala i danas smatram praznikom dan kada jedem jagnjetinu, i to mi je pomoglo da odgonetnem o čemu se radi.

Dobila sam parče suve kobasice, naravno, ne u smislu mesa. Bio je to onaj sudžuk, koji se, videla sam, može naći i u nekim beogradskim radnjama. Uz parče hleba dobila sam i šolju čaja. Glad očiju nema i najela sam se kao da jedem najbolju hranu na svetu.

Uskoro su se začuli glasovi ispred kuće. Muški glasovi. Kiša je prestala da pada, ja sam osećala umor, dremalo mi se, ali sam pomisao na nove okolnosti u kojima sam se našla odnosila je, kao rukom, san od mene. Verovala sam da ću noc provesti u toj sobi. Žena koja je donela večeru mirno je sedela i rašivala makazama neku tkaninu. Nije ni pogledala u mom pravcu. Glasovi koje sam čula pred kućom sad su bili bliži, gotovo pred vratima, ali uskoro su utihnuli, pa sam zaključila da su nestali u onoj sobi za muškarce.

Nekoliko minuta kasnije moj novi gospodar ušao je u sobu i rekao nešto onoj ženi. Ona me podigla, uzela pod ruku i povelala. Čovek je krenuo ispred nas, prošli smo mali hodnik i ušli u sobu u kojoj su sedela trojica muškaraca. Bi su srednjih godina, osim jednog koji je mogao imati blizu šezdeset. Taj je u rukama držao nekakav instrument, koji pre toga nikada nisam videla. Ličio je na tamburu, ali sa ne uobičajenom dugim vratom.

Svi su ustali, kada sam ušla u sobu. Okrenula sam se videla da je žena nestala iz sobe. Vrata su bila zatvorena. Moj gospodar je stajao iza mene, držeći ruke na ledima, s osmehom na licu koji se mogao protumačiti jedino i samo kao izraz velikog zadovoljstva što pred svojim prijateljima i: rodacima, ne znam ko su mu bili, može da se pohvali novom ženom. Mladom, zgodnom, lepom i u sve to još sa plavom kosom. To je u Turskoj retkost.

Stajala sam na sredini sobe, oni su posedali na jastuke razbacane po podu, a pod je bio prekriven čilimima. Zavesa na prozorima bile su navučene, gorelo je samo jedno svetlo nekakva noćna lampa u uglu sobe i osećao se jak miris duvana. Čovek sa tamburom počeo je da prebira po žicama, a ostali se užarenih očiju gledali u mene. Onaj koji me je kupio od Ismara počeo je da nešto govori, bilo je očito da se meni obraća, ali ja ništa nisam razumela. Onda se podigao i posle pomalo smšnog objašnjenja, uglavnom telom, shvatila sam da traži o mene da plešem. Nisam imala ni volje ni snage za tako nešto. On je opet, sada već sa neskrivenom ljutnjom, tražio da plešem. Setila sam se onog lokala u kojem sam bila sa Ismarom i njegovim poslovnim partnerima iz Ukrajine, u kojem nas je sve zadivila prelepa plesačica trbušnog plesa. Oni su od mene očekivali nešto slično, to je bilo izvesno, ali pomoći nije bilo. Ja to nisam znala. Kada je po treći put ustao sa poda, moj gospodar me je zgrabio za ruku iznad lakta i okrenuo nekoliko puta. Umalo nisam pala. Govorio mi je nešto u lice i mada nisam ni reč razumela, znala sam da treba da plešem. I dalje sam stajala u mestu. Usledio je strahovit šamar od kojeg mi je glava odletela u stranu. Uspela sam da se održim na nogama, mada me je i on malo pridržao. Njegovo lice stajalo je ispred moga na nekoliko santimetara. Bila sam potpuno nemoćna, a kada sam osetila da mi raskopčava dugmad na košulji sledila sam se. Prva pomisao bila je da će me svi oni sada silovati.

On je raskopčao moju košulju, skinuo je i bacio na pod. Na meni je ostao donji deo i grudnjak.

Oslobodena svake nade da mi neko može pomoći, u trenutku sam se pomirila a sudbinom i počela otvoreno da gledam u oči najpre ovoga koji me je maltretirao, a onda i ostale na podu. Cekala sam samo kada će da me obore, skinu i preostalu odeću i siluju.

- Želela sam u tim trenucima da umrem, da nestanem iz te sobe, da me zauvek nema.

Videlo se po njihovim licima da su zadivljeni mojim telom. Na sebi sam imala neki grudnjak za broj manji i grudi su mi, i nako bujne, prosto navaljivale groz tanki i prozirni materijal.

U takvim trenucima u životu čovek se poput davljenika vata za slamku, čini ono što mu diktira unutrašnji nagon, pa sam i ja, valjda u nadi da ću produžiti stanje koje je svakog trenutka moglo da završi kobno po mene, poželela da se krećem oko svoje ose. Pokušala sam, opet više nesvesno, da pratim ritam onog instrumenta. Njihala sam kukovima, pupak, je bio otkriven, suknya je kliznula niz telo i videli su se rubovi mojih gačica. Oni su najpre lagano, a potom sve jače počeli da udaraju dlanom o dlan. Plesala sam sa rukama izdignutim do glave i mogu misliti koliko ih je sve to uzbuđivalo.

Tada se dogodilo nešto što je, sigurna sam, otklonilo ono ružno što je moglo ili trebalo da usledi.

Napolju se čula jaka sirena automobila - kao da je ispod prozora. Najpre jedanput, onda još tri puta.

Moj gospodar je dao znak ta'rašu da prestane i svi su automatski okrenuli glavu prema prozoru. Ja sam instiktivno pokrila rukama grudi, ali vise na mene i nisu obračali pažnju. Gazda je brzo napustio sobu, dok su oni razgovarali nešto između sebe iskoristila sam priliku i obukla košulju. Nisu mi branili.

Uskoro je gazda ušao u sobu i posle nekoliko rečenica su krenuli za njim. Mene je odveo do sobe u kojoj sam sedela sa onom ženom i gurnuo me unutra. Kada je upalio svetlo videla sam ženu da leži na divanu pored zida. Spavala je obučena i brzo se podigla. Gazda je rekao nešto, ona je samo klimnula glavom i uskoro smo nas dve ostale same. Pred kućom su se čuli motori automobila. Nekoliko puta svetla su preko prozora i zidova sobe, a onda je sve utihnulo.

U sobi su, sećam se, bila dva uska kreveta. Pokazala je da legnem na jedan, a ona je legla na drugi. Pre toga zaključala vrata i stavila ključ u nedra. Legla sam, ali nisam mogla da zaspem. Uplašilo me je otvaranje ulaznih vrata.

Neko je ušao u kuću ali uskoro i izašao. Medutim, imala sam osećaj da nekoga ima ili u jednoj od soba ili ispred kuće. Osećala sam se strašno. Ponižena, bez nade, a u situaciji na koju nikako nisam mogla da utičem. Setila sam se prvo čaleta i keve, onog telefonskog razgovora sa njima i obećanja ču im se uskoro javiti, da ču doći kući. Kako je te noci izgledalo izgubljeno i daleko. Začudo, nisam mogla da zaspim. Sve u meni bilo je ubijeno, sve nekako tupo i bez traga sve.

Nisam više maštala, sanjala o bekstvu, nisam ništa imala u planu. U tim crnim mislima dočekala sam jutro. Zena na drugom krevetu spavala je dubokim snom. Lagano sam se obukla, razmakla zavese i pogledala kroz prozor. Bili smo na spratu kuće, ispred je bilo drveće, između njega uzak prolaz posut sitnim kamenom, koji je vodio do glavnog puta, saobraćajnice koja je prolazila selom.

Povremeno se čuo zvuk motora, gore na glavnorn putu. Nisam znala šta da radim.

Ležala sam i gledala u zid.

Kada se žena probudila objasnila sam joj da želim u toalet, da mi treba umivarije, pranje zuba... Sišle smo ponovo u prizemlje i dole zatekle jednog čoveka kojeg sinoć nisam videla. On je ubrzo napustio kuću, a ja sam se zadržala sigurno pola sata u prostoru koji je trebao da bude kupatilo. Istina, bila je tu i kada i lavabo, ali sve je delovalo prljavo i zapušteno. Po tome sam zaključila da onaj čovek koji me je kupio ili nije oženjen ili živi sam, sa onom ženom koja ga služi, ili mu je ta kuća neko sklonište u kojem se provodi i gde dovodi svoje prijatelje.

Kada sam izašla, čekao me je doručak. Opet pita i šolja čaja. Dok sam jela, žena je sedela preko puta mene i gledala u moje noge. Moje skupocene italijanske cipele bile su joj, verujem, čudne i nije skidala pogleda sa njih. Posle jela, pokušavala sam, uglavnom rukama, da od nje saznam gde je gazda, šta se noćas dogodilo, kuda su svi nestali... ali uzalud. Ona je samo slegala ramenima i odmahivala glavom.

Opet sam čula da neko ulazi u kuću, zatim korake u hodniku, pa izlazak iz kuće. Nije bilo šanse da razgovaram niti je ta žena uopšte pokazivala neko interesovanje za mene.

Pospremila je po sobi, izlazila povremeno, ostavljajući vrata otvorena, valjda da me drži na oku, rnada meni na kraj pameti nije bilo da pokušam da bežim. Gde da pobegnem? Da se uvalim još u veću nevolju.

Negde oko podneva ispred kuće čuo se automobil. Osetila sam nervozu, verujući da dolazi gazda, najverovatnije sa društvom od sinoč. Povukla sam se u ugao sobe i čekala. Automobil je i dalje radio, koliko sam ja mogla da zaključim bio je parkiran u blizini prozora i skoro smo obe čule otvaranje ulaznih vrata. Naime, ona žena se uznemirila, posebno nakon što je pogledala kroz prozor. Uskoro su se vrata naše sobe otvorila i na njima je stajao mladič mojih godina. Pogledom je preleteo preko sobe, okrenuo se da osmotri hodnik i onda meni dao znak da izađem. Poslušala sam bez reči. Kada sam ušla u hodnik, on je rekao nešto onoj ženi i zatvorio vrata. Pokazao mi je rukom da izađem napolje, pošto su i ulazna vrata bila otvorena. Samo što sam izašla i okrenula se polulevo došlo mi je da vrisnem od sreće. Par metara od mene stajao je Safet. Potrčala sam prema njemu, zagrlila ga, kao da sam videla oca, tako sam se obradovala.

- Nemoj ništa da me pitaš, sve ću ti objasniti u autu. Vratati se brzo u kuću uzmi svoje stvari i idemo. Uletela sam i za nekoliko sekundi pokupila sve stvari i donela. Ona žena me je nemo posmatrala. Izletela sam ispred kuće, gde je Safetov mladi prijatelj okrenuo auto. Seli smo unutra i krenuli.

Automobil se lagno kretao kroz selo, a ja sam drhtala od uzbuđenja. Ponovo je moj život dobio smisao, vratila se nada i to u trenucima kada je sve oko mene izgledalo tamno kao noc.

Sedela sam sama na zadnjem sedištu luksuznog automobila. Safet i njegov mladi prijatelj, koji je vozio, bili su napred. Videlo se da su i jedan i drugi pomalo nervozni.

Kilometar, dva po izlasku iz sela, vozač je smanjio brzinu i kretali smo se najviše pedesetak kilometara na sat. Jedan i drugi su gledali sa strane, kao da nešto traže. Onda smo prošli pored jednog sporednog puta, koji se sa desne strane spajao sa glavnim, čak mislim da nije bio ni asfaltiran.

Primitili smo, svi u jednom času, automobil parkiran nekoliko desetina metara do glavnog puta, malo uvučen u sumu.

Naš vozač je naglo zakočio tako da sam gotovo udarila glavom u prednje sedišta.

Neki sekund kasnije onaj automobil izašao je na put i stao iza nas. Safet je napustio kola. To isto je uradio čovek iz automobila koji nam se pridružio i razgovarali nekoliko minuta. Ubrzo smo krenuli, samo što smo mi vozili sporije, u stvari, pratili smo ritam kola koja je pustio da idu ispred naših.

- Nemoj ništa da se plašiš, to su moji prijatelji, rekao mi. Jedan od njih je iz policije, angažovali smo ga da se nadje u slučaju kontrole na putu - rekao je Safet na srpskom jeziku, ne okrećući se meni.

Odmah potom je izvukao mobilni telefon i uspostavio kontakt najverovatnije sa ljudima iz prednjih kola. Ja sam ćutala.

Prošli smo kroz jedan provincijski gradič, nisam mu zapamtila ime, i skrenuli levo na poslednjoj velikoj raskrsnici. Ona kola su i dalje bila ispred nas. Safet je postao mnogo mirniji.

- Kako ti je bilo? - upitao me je. - Jesi li imala neugodnosti? - Nisam. Nočas su tražili od mene da ih zabavljam. Da budem iskrena, verovatno bi sve po mene završilo jako ružno da nas nije prekinula neka nočna poseta, neki automobil. Taj što me je kupio od Ismara ubrzo je pokupio celu ekipu i napustili su kuću. Kao što ste videli, nisu se vratili do danas.

- Ni to nočas nije bilo slučajno. Ja sam preduzeo, doduše u velikoj žurbi, nešto da ih razdvojim od tebe i, eto, uspelo je. Nema smisla da ti pričam dalje, a i nevažno je pred činjenicom da je uspelo. Plašio sam se da te ne povrede. To su primitivni i neobrazovani ljudi. U Istanbulu žena još i nekako uživa određena prava i poštovanje, ali ovde u provinciji...

- Safete, kako ste saznali da sam prebačena izvan Istanbula, da sam u tom selu? - bila sam radoznala. Premestila sam se u levi kraj automobila tako da mogu da vidim Safetovo lice i da razgovaram sa njim. On je ćutao neko vreme, zagonetno se smeškajući.

- Mogu da ti kažem, ti si odrasla devojka i nečeš mi zameriti. Mnogo mi je pomogla, a naravno i tebi, Ismarova sekretarica. Nju si pretpostavljam upoznala?

- Da, to je ona zgodna žena. Zar vam je ona rekla šta se dogada?

- Tačno, ona mi je rekla, ona i ja smo, oprost mi dete na ovom, već nekoliko godina u vezi. Gotovo da živim više kod nje nego među svojom porodicom. Ali, to je izvan ove priče i ne treba da te opterećujem. Dakle, od nje sam saznao šta se dogada.

Hitno mi je javila da je Ismar odlučio da te proda, a pošto je znala gde i kome, javila mi je je na vreme tako da sam preduzeo sve što je bilo u mojoj moći da te izvučem.

- Sada mi je jasno njeno ponašanje kada sam poslednji put bila kod Ismara.

- Šta se dogodalo? - upitao je Safet.

- Ništa posebno, samo je ta žena, za razliku od ranijih naših kontakata, bila neuobičajeno ljubazna, otvoreno me pitala kako se osećam u poziciji koju imam, kako mi je u Istanbulu. Mislila sam da me provocira i nisam se upuštala u poverljive razgovore.

- Da, ona mi je sve rekla, uključujući i onu pucnjavu koju ste imali na izlazu iz Istanbula; Ismar joj je telefomdojavio. Dobila je zadatak da organizuje ljude koji će doći po vas u onaj motel, ali je istog trenutka i mene izveštavala o svemu što se događa. Tako sam noćas uspeo da se organizujem i insceniram, navodno, veliki posao zbog kojeg onaj kreten, što te je kupio od Ismara, morao hitno da otputuje. Mogu da ti, u ostalom kažem - on je u lancu Ismarovih ljudi koji na određenim relacijama sa Istoka prebacuju drogu preko Turske i to dalje preko Bugarske ide u Evropu. Iskoristio sam njegovu pohlepu za svakim dolarom i strah koji ima pred Ismarom, pa sam ga poslao na put.

- Možete li imati zbog toga problema kod Ismara, kada sazna da ste prevarili njegovog čoveka? - bila sam znatiželjna.

- Ne, to su uradili ljudi za koje Ismar nikada u životu nije čuo. Grupa mojih dobrih prijatelja, ali bili su toliko ubedljivi da onom seljaku na pamet nije palo da se Ismaru javi telefonom. Ubedili su ga da je potrebna najveća tajnost koja isključuje bilo kakav kontakt i on je sad negde na granice Turske. Kada shvati da je prevaren poludeće, ali je nevažno. Uostalom, u ovom poslu prevare su nešto najnormalnije. Tu se gine više nego u saobraćaju, pa će prevara na kraju doći kao uteha, nasmejao se Safet.

- Znete li nešto o pucnjavi čiji sam bila svedok? Jedva smo izvukli žive glave.

- Nisam ti do sada pričao, a nismo doduše ni imali priliku, tako nešto se Ismaru često događa. Mislim da je u pitanju neki veliki posao oko droge. Koliko znam onaj čovek kojeg su uzeli za taoca predstavlja sam vrh trgovine drogom u Turskoj, ima ih pet, šest, i Ismar je uleteo u jedan kanal koji nije smeo da dira. Opominjali su ga, ali uzalud.

- Šta je sa čovekom kojeg su povelili kao taoca, odnosno kao zaštitu, pošto ne verujem, da bismo preživeli da njega, nije bilo na zadnjem sedištu automobila? Izrešetal bi nas. Slažete li se Safete?

- U pravu si. To je bio dobar potez, jedini dobar potez, u toj situaciji. Slažem se da bi vas sve pobili da njega nije bilo. Ovako, imali su naredenje, verujem baš od njega, da ne pucaju. Ne znam gde je sada taj čovek, ali neće mu se ništa dogoditi. Otkupiće ga njegovi, samo što će Ismar zbog te gluposti nekoliko meseci morati da se prikrije, da deluje iz tajnosti. Neće mu biti prvi put. Ne plašim se ja za njega.

Kola su prolazila predivnim krajem u kojem bih sigurno uživala da situacija nije bila tako složena. S vremena na vreme Safetov mobilni telefon je zvonio, a i on je zvao nekoga. Zaustavili smo se posle dva, tri sata vožnje kod jednog restorana da ručamo. Jedan i drugi automobil vozači su parkirali tako da ne padaju u oči onim što prolaze pored restorana.

Unutra su nas poslužili jagnjetinom. Za mojim stolom, pored Safeta i našeg vozača, nije sedeo niko, ali je kasnije Safet pozvao čoveka četrdesetih godina, da nam se pridruži. Na prvi pogled je bilo jasno da se ne radi o Turčinu. Samo što je seo za sto Safet mu je na srpskom rekao:

- Esade, ovo ti je zemljakinja, odnosno, naša zemljakinja. Iz Beograda je. Sve drugo znaš, a sada je prilika da se upoznate. Možda se posle i nećete videti.

- Drago mi je gospodice - progovorio je taj čovek na srpskom, a ja sam, verujem, izgledala prilično blesavo, vrteći glavom najpre u pravcu Safeta, a onda Esada, pa ponovo tako. Ništa mi nije bilo jasno.

- Vi ste iz Srbije, upitala sam čoveka?

- Da, rođen sam u Kraljevu, kasnije su se moji preselili u Rašku i danas su tamo, a ja sam pre petnaestak godina, ttažeći bolji život, napustio Srbiju, *otišao kod* rodaka u Nemačku, a kako se ispostavilo da tamo nema šanse da radim druge poslove osim gradevinskih, krenuo sam sa jednim zemljakom u Tursku. I, evo me danas ovde. Veliki sam prijatelj sa Safetovom porodicom i kada mi je rekao o čemu se radi, da treba pomoći jednoj devojci iz Beograda, porucio sam mu da računa na mene.

- Čime se bavite u Turskoj? - ispitivala sam Esada.

- Uglavnom trgovinom. Imam i dva butika, nešto saradujem sa zemljacima, tvojim i mojim, prebacujem u Srbiju džins, otuda uvozim kožu, radimo nešto i sa zlatom i srebrom. Mora se priznati da mi ide dobro.

- Da, ali ima nešto što nam Esad nije rekao, nešto što moramo da menjamo što pre. Je li tako Eso? - upao je Safet u razgovor.

- Ma pusti to Safete, kasno je.

- Nije kasno Esade. Tebi je četrdeset i neka. Jeste prolazi poslednji voz, ali ima vremena da uskočiš – nastavio je Safet, a onda se okrenuo prema meni i rekao.

- Znaš, Esad se još nije oženio. Bilo je prilika, dobrih prilika, ali on nešto previše bira i tako mu prodoše godine.

Ona koja se za njega uda živeće kao kraljica - kazao je Safet, gledajući u mene, što sam protumačila kao sugestiju, poruku. Medutim, ja sam bila u drugim mislima i prebacila sam razgovor na sasvim suprotnu stranu, na muke u kojima smo se našli i Safet i ja.

- Šta vi mislite Esade hoće li Safet uspjeti da me prebaci u Srbiju? - upitala sam zemljka iz Raške.

- Safeta znam godinama i verujem da ga dobro poznajem i kao čoveka sa čvrstim karakterom i kao osobu koja završava započete poslove. Pričao mi je o tebi, znam gde si bila, da ne možeš dočekati susret sa svojim, ali moraš biti strpljiva. Nas nekoliko je tu da budemo Safetu pri ruci.

Najvažnije će biti da te prebacimo preko granice, da te izvučemo iz Turske. Dalje će, verujem, ići lakše.

Uskoro smo krenuli dalje. Esad je otišao u automobil ispred nas, tamo su bila još trojica, a putovanje je nastavljeno nešto bržim tempom. Sećam se da smo na jednom mestu prešli most iznad neke reke i taj most je nešto njepleše što sam na tom putovanju videla. Izgledao je kao biser u zelenilu bačen i zaglavljen između dve obale. Cim smo prešli preko mosta put je savijao u levo, išli smo uz reku, a ja sam oduševljena lepotom toga mosta dugo držala glavu na prozoru gledajući ga. Sve dok se to moglo.

Odjednom se, iza velike krivine na putu kao iz zemlje iznikla, pojavila patrola policije. Dali su nam znak da se zaustavimo. U stvari, zaustavili su ona kola ispred nas, a kako se naš vozač malo zbunio, pomislio je da i mi treba da se zaustavimo, smanjio je brzinu. Medutim, policajac nije davao znak da stanemo, ali sada, pošto smo se približili Esadovom automobilu, nije bilo više šanse da ih zaobidemo i nastavirno sa vožnjom. Drugom trakom prolazili su automobili. To naše stajanje jedan od policajaca iz patrole je iskoristio i dao znak i nama da se parkiramo i sačekamo kontrolu. Dok je jedan iz grupe policajaca pregledao dokumenta Esadovog vozača, drugi je laganim korakom krenuo prema nama.

Videla sam da se Safet uznemirio, čak je opsovao na srpskom. U tom trenutku iz Esadovih kola izašao je jedan od putnika i obratio se policajcu koji samo što nije došao do nas. Razgovarali su, a onda je onaj iz automobila pokazao nešto što je ličilo na legitimaciju. Policajac je samo klimnuo glavom, pozdravio ga i vratio se do patrolnog automobila.

- U redu je, ovaj čovek je iz policije i zato smo ga i povelu - kazao je Safet.

Kontrola Esadovih kola je bila završena i mi smo nastavili put. Samo što smo odmakli Safet je telefonom stupio u vezu sa Esadom i posle završenog razgovora, okrećući prema meni rekao: .

- Znaš li šta je ovaj rekao policajcu?

- Ne, ne mogu ni da predpostavim - odgovorila sam.

- Rekao je da sam ja brat nekog našeg ministra, da se sa kćerkom vraćam u Istanbul, a da je on, zajedno sa Edom i ostalima, u pratnji.

Posle toga je Safet začutao. Naravno, spominjanje kćerke kojoj sam ja neverovatno slična, bar mi je to Safet rekao izazvalo je u tom plemenitom čoveku sećanje na kćerku koja je izgubila život u saobraćajnoj nesreći 1991, godine. Posle toga Safet je dugo čutao i gledao ispred sebe. Čini mi se da je i vozaču bilo jasno da se Safet našao u kovitlacu teških i žalosnih misli o tragediju koja je zadesila njega i njegovu porodicu.

Lagano se spuštalo veče. Jedan telefonski poziv vratio je Safeta u stvarnost. On se okrenuo i rekao mi da ćemo uskoro biti u predgradu Istanbula. Nije bilo baš tako, vozili smo se još manje od sat vremena pre nego što smo u daljini sada već u noći, videli svetla velegrada. Saobraćaj je bio veoma gust.

Prestrojili smo se u tri beskrajne kolone prema centru grada, a onda sam, zabrinuta za eventualnu Ismarovu potragu i reakciju onog tipa kod kojeg sam prenočila, upitala Safeta gde ću da spavam.

- Naravno da nećeš tamo gde si bila. Ništa ti, dete, ne brini. Odredili smo skrovište za tebe, a ako bude potrebno menjaćemo mesto tvog boravka i nekoliko puta na dan.

- Imas li još uvek onaj falsifikovani pasoš kod sebe?

- Nemarn, uzeli su mi ga - rekla sam.

- Dobro, i to ćemo da rešimo. Uradićemo novi – izustio je Safet.

Zaustavili smo se ispred jedne kuće u delu grada koji ne bi mogao smatrati ekskluzivnim. Najpre smo sedeli u kolima desetak minuta, očekujući Esada i čoveka koji je otisao sa njim da se vrate. Pojavili su se u pratnji starije žene, mogla je imati oko šezdeset godina, i svi su prišli našim kolima.

- Idemo, sve je u redu - rekao je Esad Safetu i meni.

Napustili smo kola, ostao je samo vozač i ušli u kuću. Bila je to, spolja, prilično zapuštena kuća na sprat, ali kada smo ušli unutra kontrast između spoljašnjosti i unutrašnjosti bio je prosto neverovatan. Sve je bilo čisto sa malo nameštaja odabranog sa ukusom, zidovi su bili okrečeni u belo, divno nameštena kuhinja i velika soba, prostrano kupatilo...

- Devojko, ovo je teta Hazila. Kuća je prazna i ona vodi računa o njoj. Ti ćeš biti u prostorijama na spratu. Nigde se nećeš kretati izvan kuće, nećeš prilaziti prozorima, nećeš izlaziti na balkon, a sve što ti bude trebalo dobićeš ili od nje ili od mene i Esada. Od ovog trenutka počinje realizacija plana koji će se okončati onoga trenutka kada udješ u Srbiju i kada mi se javiš iz Beograda, od svojih roditelja. Tek tada će sve biti završeno - izgovorio je u jednom dahu Safet. Dodao je da će sutra navratiti oko podne i uskoro su svi napustili kuću.

Hazila mi je dala kućnu haljinu i papuče, istuširala sam se i otišla u svoju sobu. Rečeno mi je da ne palim svetlo, pa sam se uvukla u krevet pomoću svetla iz hodnika. Glava mi je bila okrenuta prema prozoru. Nebo osuto zvezdama bilo je te noći posebno vedro. Nigde oblačka, a ja sam preko krova kuće u komšiliku, poput deteta, počela da brojim zvezde, čekajući da neka padne, da poželim što brži povratak u Beograd.

Ležala sam sa rukama ispod glave. Sve je sada bilo drugačije. Pre samo 24 sata u onom selu bila sam na rubu ponora, u situaciji koja je obećavala nova poniženja posle kojih, da su se dogodila kako sam očekivala, verovatno ne bih imala snage da nastavim život. Sada sam opet na krilima nade, ponovo razmišljam o čaletu i kevi, o bratu Čedi, o mom Beogradu, Svetlani, Tanji, Banetu, društvu koje sam ostavila pre četiri godine. Opustila sam se kao da sutra krećem za Beograd prvim vozom, kao da sam u Istanbulu na turističkom putovanju.

Svu tu nadu, i snagu da čekam, ulio mi je Safet zajedno sa Esadom. Prvi put za četiri godine razgovarala sam i družila sam se sa ljudima koji govore mojim jezikom i koji žele da mi pomognu. San nije dolazio na oči i već je bilo, mislim, oko dva sata posle pola noći, a ja sam i dalje razmišljala i brojala zvezde.

Međutim, u jednom trenutku učinilo mi se da se nešto miče na krovu kuće u susedstvu. Ta kuća je od mog prozora bila udaljena najviše desetak metara i nije bilo nikakve šanse da se varam. Jeste, bila je noć, ali vedra i lepa noć kroz koju se daleko videlo. Podigla sam se i protrljala oči. Nije bilo sumnje - na krovu te kuće bio je čovek. Lagano se kretao preko krova, zaustavljajući se svakih nekoliko metara osmatrajući okolo. Uhvatio me je strah.

Ni sama ne znam zašto, povezala sam tog čoveka sa sopstvenom situacijom i munjevito kroz glavu mi je proletela misao da se možda ne radi o poteri za mnom. Da Ismar možda nije saznao gde se nalazim ili onaj seljak i sada šalje svoje ljude da me kidnapuju ili ubiju. Možda su nas pratili sve vreme, možda im je ova baba dojavila, možda je sve neka igra - razmišljala sam.

Čovek je došao do vrha krova i brzo se prebacio na drugu stranu. Sada ga je čekala veća strmina, ispod nje nekakva garaža ili nešto slično, sa koje je mogao da ude u naše dvorište, a ostalo je, plašila sam se lako. Sta da radim? To pitanje odzvanjalo mi je u glavi, a u stvari postojao je samo jedan izlaz. Da probudim Hazilu i kažem joj šta se događa u komšiluku, pa šta bude da bude. Sjurila sam se niz stepenice, ne paleći svetlo, i za čas došla do njene sobe. Ušla sam bez kucanja. Ona je spavala čvrstim snom.

Probudila sam tu ženu, a kako nije znala ni reč engleskog, a ni ja turskog, pvela sam je onako uplašenu prema prozoru. Površinu krova iz njene sobe nismo mogli da vidimo, a sada nije više bilo ni onog čoveka. Žena je zabezegnuto gledala u mene ništa ne shvatajući dok sam ja i dalje uporno pokazivala prema krovu u nastojanju da je ubedim kako gore 'nekoga ima. Ona je gledala, ali kao ni ja nije ništa videla.

I baš kada sam pomislila da ću ispasti paranoik, onom ravnom krovu pojavio se čovek o kojem sam govorila.

Hazila se trgnula i povukla i mene u unutrašnjost sobe. Čovek je stajao neko vreme, a onda je legao na krov, verovatno naslućujući neku opasnost, neke zvuke koji su mi bili sumnjivi. Htela sam da otvorim prozor, ali mi Hazila nije dala.

Povukla me je za sobom i ostavila ispred stepenica, koje vode na sprat do moje sobe. Vratila se držeći u ruci ogromnu baterijsku lampu i krenule smo stepenicama prema mojoj sobi. Vrata su bila otvorena i lagano smo ušle unutra. Prišle smo prozoru koji je bio poluotvoren, jer sam ga ja otvorila. Onaj čovek je i dalje ležao na krovu. Onda se lagano podigao, pa čučnuo osmatrajući okolinu. Bio nam je okrenut leđima.

Hazila je santimetar po santimetar otvarala prozor, toliko da se može nagnuti preko, a onda u sekundi uključila lampu i snažan snop svetlosti, usmerila prema onom tipu na krovu.

On je nekoliko sekundi bio u šoku. Lampa je imala snažan, čak neuobičajeno snažan snop svetla pod kojim smo videli da čovek na sebi ima crnu odeću i isto tako crnu kapu navučenu do pola čela.

Bilo je očigledno da ni sam ne zna šta da radi. Okrenuo se tek toliko da vidi iz kojeg pravca dolazi svetlo i dalje smišljajući šta da radi. Činilo se da to sve traje neuobičajeno dugo, a onda se on bacio napred, pokušavajući da se izvuče ispod dela krova koji je natkriljivao ravninu iznad garaže. Kada je video da nema prostora da se zavuče, munjevito se otkotrljao prema rubu. Svetlo ga je i dalje pratilo, bio je na brisanom prostoru, bez ikakvih šansi da se sakrije. Onda je odlučio. Podigao se i u dva-tri koraka stigao na drugu stranu, vodeći računa da ne okreće glavu prema nama, i skočio na zemlju, odnosno u dvorište kuće na čijem je krovu bio.

Već sledećeg trenutka začuli smo lavež psa, koji je potrajao dobar minut. Upalila su se i svetla u kući, potom i u dvorištu, a nas dve smo se povukle u tamu kuće. Osmatrale smo šta će da se desi. Svetla su i dalje bila upaljena, ali nikakva buka se više nije čula. Čak ni lavež psa.

Hazila mi je dala znak rukom da legnem, a onda je otišla u prizemlje. Dugo nisam mogla da zaspim. Gledala sam ponovo onaj krov, očekujući da se opet neko pojavi, ali ništa se nije desilo. Tako sam i zaspala.

Jutro je bilo divno. Kuća na čijem se krovu prošle noći odvijala mala drama kupala se u suncu. Posle izlaska iz kupatila sreća sam Hazilu, nosila je kafu od koje je mirisala cela kuća. Popila sam je u slast. Smešile smo se jedna drugoj zbog sinočnjeg događaja, ali nas je jezička barijera sprečavala da iznesemo i utiske. Posle doručka vratila sam se u sobu i za veliko čudo ubrzo zaspala, što mi se retko događalo u životu. Čak ni onda kada sam u Beogradu dolazila kući u svitanje, budila se oko deset i nastavljala kao da sam spavala celu noć. Život i umor su činili svoje. Probudila sam se negde oko podne. U stvari, probudio me je razgovor u prizemlju sobe, a čula sam ga zbog otvorenih vrata. Prepoznala sam Safetov glas i sišla.

Samo što me je ugledao nasmejao se i rekao da ne brinem zbog sinočnjeg događaja.

Hazila mi je sve ispričala. Kada sam ja ponovo zaspala ona je prošetala i slučajno sreća vlasnika ove kuće u komšiluku, koji joj je sam, bez pitanja, rekao da je neko pokušavao da ga opljačka. Po njegovoj priči izgleda da je taj čovek loše prošao. Skočio je u dvorište i tamo naleteo na velikog psa. Uspeo je da preskoči ogradu, ali su u dvorištu i na ogradi ostali tragovi krvi.

- Safete, jako sam se prestrašila noćas. Razmišljala sam čak da je taj čovek tamo bio zbog mene, da su nas pratili i da hoće da me likvidiraju.

- Ni govora, nema razloga da se opterećuješ takvim pretpostavkama. Na bezbednom si. Ljudi koji su učestvovali u operaciji tvog spasavanja iz onoga sela, moji su ljudi od najvećeg poverenja. Svašta sam pokušao sa njima, svašta sam im činio u životu, uvek dobro i oni su mi dobrom vraćali. Budi mirna, dete. Sve će biti dobro.

Safetove reči su delovale terapijski. Hazila se samo smeškala, a ja sam, sećajući se onoga od noćas, rekla Safetu: - Ova žena je izuzetno hrabra. Ne znam da li vam je rekla kako je baterijskom lampom "skinula" onog tipa sa krova. Držala ga je u snopu svetlosti, sve dok nije skočio sa krova.

- Jednom kada budemo imali vremena pričaću ti ko je Hazila. Volim je, kao sestru, a što se hrabrosti tiče prošla je ona mnogo veća iskušenja. To noćas je njoj bila dobra zabava. Nego, da vidimo šta ćemo sa pasošem. Ti verovatno nemaš neku fotografiju koja bi mogla da posluži.

- Nemam, Safete, zaista nemam. Nisam ni bila u situaciji da me za tako nešto slikaju. Ono što su uradili u Dubaiju nisam ni videla. Samo sam bila upoznata sa pasošem kada je bio gotov.

- Fotografije su neophodne, naravno. Videćemo šta može da se uradi. Znam jednog fotografa, u stvari on se fotografijom bavi amaterski, ali mislim da bi mogao da uradi ono što nam treba. Sačekaj - rekao je Safet, uzeo telefon i okrenuo nekoliko brojeva. Očigledno, nije mogao da nade tog fotografa, ili nije imao broj, pa se raspitivao kod drugih. Posle ne znam kog razgovora, rekao mi je:

- U redu je. Vraćam se za pola sata sa čovekom koji će da ti ovde napravi fotografije, odnosno da te slika, a dok se ja vratim ti se malo našminkaj i sredi frizuru. Tako je i bilo.

Safet se ubrzo vratio sa čovekom možda desetak godina mladim od njega. Nosio je torbu i kada smo se upoznali videla sam da me gleda očima u kojima je plamtela požuda. Popeli smo se na sprat i on je ocenio da će najkvalitetnije fotografije da napravi u jednoj maloj sobi koja je ličila na ostavu, ali - najverovatnije zbog toga što je bila prazna sa mnogo svetla - pretvorili smo je u priručni studio. Postavio je aparat na stativ, ja sam stala uz zid, a onda je on počeo da me namešta. Dodirivao mi je grudi i lice, milovao ramena, a ja nisam znala šta da uradim. Mogla sam sve da prekinem i pozovem Safeta, on je ostao u prizemlju, ali fotografije su mi trebale, pasoš je bio neophodan, morala sam da progutam i tu gadost. Napravio je nekoliko snimaka, a kada sam pomislila da je gotovo on je, na prilično lošem engleskom, napomenuo da je to bila samo proba i nastavio da me namešta.

Ponovo je okinuo aparatom nekoliko puta, a onda došao kod mene i pomerajući moje telo levo-desno, za nekoliko santimetara, upitao da li bih htela da mu poziram na drugi način, da malo razgolitim svoje telo.

Vi predivno izgledate, bila bi šteta da to ne zabeležimo kamerom. Evo povucite haljinu iznad kolena, ovako, govorio je podižući levi deo haljine, ujedno milujući moju butinu.

U času kada sam htela to da prekinem ili šamarom, ili vikanjem; čuli su se koraci na stepenicama.

Uskoro se na vratima pojavio Safet, a onaj tip se brzo povukao iza aparata i, naknadno je napravio još nekoliko snimaka, obavestio je Safeta da je sve u redu. Ubrzo je posle piča napustio kuću.

- Dogovorili smo se da se sa gotovim fotografijama vrati kroz dva sata, rekao je Safet, više za sebe nego što je to bilo upućeno meni. Nisam htela da mu kažem kako se ponašao onaj tip, pošto to jednostavno ne bi moglo da poboljša situaciju. Naprotiv. Medutim, plašila sam se da taj čovek ne ode do policije i ispriča kako je snimao neku devojkicu, očigledno strankinju, za ličnu kartu ili pasoš, svejedno. Sumnjivo u svakom slučaju. Rekla sam i to Safetu, ali je on odmahnuo rukom, dodajući da je onom fotografu dao toliko novca koliko on nije u stanju da zaradi za dva meseca.

- Ne plaši se, vratiće se on radi novca. Ništa mu nisam dao, dok ne vidim fotografije, a ni posle neće biti razloga za strahovanje. On je kukavica i kada mu pripretim ozbiljno, ni sebi sutra neće priznati gde je bio i šta je radio, a kamoli policiji - pokušavao je Safet da me umiri.

I zaista, posle sat, sat i po vremena tip se pojavio sa fotografijama. Bile su kvalitetnije nego što sam očekivala

-Doneo ih je desetak. Safet je odabrao šest, isplatio ga i čovek se uskoro izgubio. Posle ručka i Safet je otišao. Rekao je da će se vratiti sa pasošem ili večeras ili sutra pre podne.

- Safete, mogu li da vas nešto zamolim - zadržala sam ga na vratima.

- Naravno, samo reci.

- Volela bih da opet čujem roditelje, ako vam nije problem - Ne, ne ni govora. Izvini, na to sam zaboravio. Mog bi smo sada to da obavimo, ali strašno žurim. Moram da završim još nekoliko važnih poslova u gradu. Uradićemo to ili večeras ili sutra. Telefon mi je stalno pri ruci, bez brige budi, uzvratilo je i izašao.

Očekivala sam ga sa velikim nestrpljenjem uveče, razmišljajući ostatak popodneva o roditeljima i o onome šta ću da ih pitam, o čemu ćemo da razgovaramo. Medutim, Safet se nije pojavio i to me je uprkos svemu malo zabrinulo. Hazila je shvatila da nisam baš spokojna i stalno je ponavljala "o kej, o kej". To je jedino znala da kaže na engleskom.

Te noći sam spavala mirno i dugo. Sanjala sam ogromnu plažu na obali mora čija je boja podsećala na nebo pred kišu. Interesantno, plaža je bila pusta, a moji pokušaji da uđem u vodu nikako nisu uspevali. Uvek se nešto isprečilo, nekada vetar, pa veliki talas, onda glasovi, koji su se čuli iza mojih leđa. Na kraju sam sela na obalu i gledala prema pučini. Videla sam u daljini brod koji se približavao, pa onda opet udaljavao od kopna. To je trajalo dugo, bar je u snu tako izgledalo i kada je brod bio veoma blizu obale, ja sam se probudila. Volela bih da mi je neko tada protumačio san. Zbog bistrine slika koje sam videla u snu, zapamtila sam taj san i uvek mogu da ga prepričam do detalja.

Safet je stigao sutradan nešto oko jedanaest sati. Znao je da ga očekujem sa velikim nestrpljenjem i samo što je seo, izvadio je telefon. Kao i u onom prvom slučaju ukucao je brojeve a onda mi dao aparat i rekao da ukucam svoj broj u Beogradu. Uradila sam to drhtavim rukama i uskoro čula da zvoni telefon. Posle petog ili šestog puta neko je podigao slušalicu:

- Molim - čula sam glas majke sa druge strane. - Mama, ja sam, da li me čuješ?

- Sunce moje, ti si. Bogu hvala da si se javila. Otkud zoveš, hoćeš da zovnem tatu, on je dole pred zgradom, kada dolaziš u Beograd - tekla je bujica reči sa druge strane.

- Mama, mama, samo se javljam da sam dobro. Nemoj da ideš po tatu, mnogo ga pozdravi, a ja ću se ponovo javiti kroz neki dan. Jeste li zdravi?

- Jesmo, zdravi smo, sunce moje, i Bogu se molimo da te živi dočekamo. Mislili smo da se nikada više nećeš javiti. Četiri godine su prošle. Svašta smo mislili, svašta se priča, ja sam uvek... - i mama je počela da plače.

Nekako sam je smirila obećanjem da ćemo se vrlo brzo videti. Treba samo još neke poslove da obavim i eto me u Beogradu rekla sam joj, pozdravljajući čaleta, Čedu i sve koji pitaju za mene.

- Rekla sam svima da si se javila, nisu mogli da veruju, neki mi zaista ne veruju, misle da sam luda, da fantaziram, čula sam je kako priča kroz suze.

- Ajde sada da prekinemo razgovor. Mnogo vas volim: mama i jedva čekam da vas zagrlim i izljubim. Poljubi tatu i čučemo se - rekla sam i prekinula vezu nakon što sam čula kevu da kaže: "Dobro sine".

Ponovo sma plakala i Safet je čekao da se smirim. Hazila je donela kafu i ratluk. Atmosfera se popravila, a posebno sam se obradovala kada je Safet stavio na sto moj novi pasoš. Bio je engleski, u njemu je pisalo da se zovem Margareta Hočkins. Nasmejala sam se slatko.

- Znači više nisam Švedanka - upitala sam Safeta.

- Nisi, a i šta ti fali da budeš Engleskinja, bliži su ti oni od Švedana - rekao je uz osmeh.

Probudila sam se oko devet sati. Jutro je bilo sunčano i osećala sam se dobro. Dolaskom u kuću na periferiji Istanbula, gde se Safet brinuo o meni i odakle sam trebala da krenem na put za Srbiju, osetila sam veliku promenu. Uspela sam da se otrgnem od godinama gradenog osećanja da sam u zarobljeništvu i bez ikakve perspektive. Naravno, iz kuće nisam smela da izlazim, ali sam živela u ubedenju da o meni brinu ljudi sa najboljim namerama, ukratko, prijatelji. .

Posle doručka sedela sam neko vreme za stolom, dok je Hazila pospremala sobu. Sa radija je dopirala lagana instrument-metal-muzika. Sve češće sam razmišljala o Beogradu, u stvari, moj grad mi je stalno bio u mislima i u glavi su mi se preplitale slike roditelja, brata Čede, prijatelja, ljudi iz komšiluka. Strašno sam ih se uželela.

Pogled mi je pao na televizor, koji je stajao u uglu. Ne pamtim kada sam gledala tv-program. Upitala sam Hazilu, nadajući se da će me razumeti, da li je televizor ispravan. Ona je samo slegla ramenima, ali je po mom interesovanju shvatila da nešto hoću što je vezano za televiziju i počela je da prekopčava električne kablove. Uskoro se čuo ton, a posle kraćeg vremena, na ekranu se pojavila i slika.

Hazila je donela daljinski upravljač, pa sam počela da biram kanale. Televizor je bio priključen na satelitsku antenu i ja sam se zadržala na jednom kanalu koji je emitovao muziku. Kada mi je to postalo dosadno, krenula sam da tražim nove programe i zaustavila se na jednom. Ne znam koji bio u pitanju. Emitovao je vesti.

Preko celog ekrana stajala je karta Jugoslavije, u stvari bivše Jugoslavije sa novim državama, nekada članicama zajedničke zemlje. Obuzimalo me osećanje koje ne bih mogla da opišem, ali sam se pretvorila u uho. Spiker je govorio o nekim pregovorima, sankcijama, mirovnim planovima.!

Jedino sam shvatila da se radi o šukobu na prostorima zemlje koju sarn ostavila pre četiri godine.

Uskoro su vesti okončane, u stvari prešli su na druge krajeve sveta i ja sam otišla u svoju sobu na spratu. Te večeri došli su Safet i Esad. Večerali smo zajedno, posle čega je Safet otvorio flašu crnog vina. Nazdravljali smo za moj povratak za ponovni susret sa roditeljima, za srećan put, kao da ujutru krećemo iz Istanbula.

U jednom trenutku Esad je uzeo čašu i poželeo da nazdravi. Govorio je kako je te večeri posebno srećan, da se nalazi među zemljacima, među dobrim ljudima, zahvalio je Safetu na ukazanom poverenju, govorio o meni kao osobi koja ga je podsetila na Srbiju u kojoj je rođen i slično. Potom je na sto stavio jedan ukusno upakovan paketić i rekao:

- Ovo je za tebe. Uskoro ćemo te prebaciti preko granice i pratićemo tvoj put do Beograda i ja sam svestan da se možda nikada više nećemo videti. Razgovarali smo, sećaš se, o meni, o mojoj porodici i situaciji u kojoj se nalazim. Dugo nisam bio u Srbiji, a sada zbog svega što se događa u našoj nekada jedinstvenoj Jugoslaviji ne bih imao ni hrabrosti da odem tamo. U znak sećanja na naše poznanstvo, molim te da primiš poklon koji sam doneo - rekao je Esad prilično uzbuđenim glasom, koji je na trenutke podrhtavao.

Odgovorila sam mu u smislu kako to sigurno nije bas poslednji susret, kako ćemo se, kada sve prođe, opet videti u srećnijim okolnostima, na drugom mestu i slično. Safet je klimnu glavom, odobravajući i on što je Esad rekao, ali i ovo što sam ja govorila. Zahvalila sam na poklonu i posle toga otvorila paketić. Unutra je bila predivna zlatna narukvica, koju i danas čuvam.

Uskoro je Esad napustio kuću, pravdajući se da treba da ode u jedan restoran da se sastane sa poslovnim partnerima. Hazila je sedela za stolom i povremeno se, preko Safeta uključivala, u razgovor. On mi je pričao da je zaokružen plan bekstva i da čeka još neke sitnice da reši posle čega će krenuti kući. Tada nisam znala da će taj put do Beograda i prebacivanje preko Bugarske biti dramatično kao holivudski film. Verovala sam da ću sesti u autobus i doputovati do graničnog prelaza prema Jugoslaviji, pokazati pasoš i krenuti prema Beogradu. Ne, sve je bilo drugačije i ja te večeri nisam ni pretpostavljala šta me sve još čeka.

- Safete, stalno zaboravljam da vas pitam šta je sa Ismarom. Zna li on šta se dogodilo; da li ste razgovarali o meni - upitala sam u jednom trenutku Safeta.

- Da, čuo je šta se dogodilo. Naravno, ja mu nisam dao do znanja da sam upoznat sa tvojim nestankom i čekao sam da mi on ispriča.

- Baš me ineteresuje šta vam je rekao. Okrivljuje li onog seljaka koji me je kupio?

- Ne bih rekao da ga okrivljuje. U stvari, njemu je svejedno, on je bezosećajan čovek i ne opterećuje se dilemom da li si ti kod nekog drugog, da li si završila u policiji, preko granice ili si izgubila život. Cini mi se da je glavni problem, , bar što se njega tiče, što mu je onaj seljak ispričao verziju koju je Ismar protumačio na svoj način i povezao je onu pucnjavu, kojoj si i ti bila svedok, sa tvojim nestankom. Odnosno, on misli da su te na prevaru kidnapovali ljudi sa kojima je došao u sukob oko droge. Pretpostavlja da su bili ubedeni da si njegova devojka u koju je on zaljubljen, te da su tvojom otmicom, tako on misli, hteli da ga ucenjuju. Zamisli, on čeka da mu se jave i traže otkup za tebe. Smeje se kada to priča, ali što se nas tiče to je najbolji razvoj događaja.

- Znači, ne sumnja na ljude iz svog okruženja, na vas, na svoju sekretaricu - pitala sam.

- Ni govora. Samo me je jednom pitao koliko sam puta dolazio kod tebe, verovatno mu je neki od stražara rekao, ali nakon što sam ga podsetio da si bila bolesna i da sam te vodio u bolnicu više ništa nije pitao.

Posle toga Safet je začutao i oborio glavu. Gledao je u čašu, vrteći je rukama. Osećala sam da želi razgovor o nečemu što do tada nismo dodirivali ni u naznakama. Bila sam u pravu.

Dete, nemoj pogrešno da me razumeš, ali ja bih voleo da porazgovaromo malo o onome što se događa u našoj zemlji, ne da bismo se ubedivali oko nečega što se nas ne tiče i što nismo u stanju da menjamo. Želim samo da kažem šta mislim o tome, da kažem tebi koja si Srpkinja, a sve zato što su u Bosni ratovali pravoslavci i muslimani, grubo rečeno, "moji" i "tvoji".

- Safete, ja o tome ništa ne znam i jednostavno ne mogu razgovaram. Mogu samo da vas slušam, ali se plašim' da takav razgovor ne pokvari naš odnos.

- Ni slučajno. O tome i hoću da govorim. Ne plaši se, neću dugo i neću te povrediti - rekao je Safet i počeo da priča o svojoj porodici, njenim korenima, davnom pretku Mihajlu koji je, da bi spasao porodicu, prihvatio islam. Rekao mi je i prezime koje su njegovi preci imali pre nego što su napustili pravoslavlje i prihvatili veru sa istoka. Govorio je kako je to znao gotovo svaki član njegove porodice, ali se o tome nije nikada razgovaralo. Samo bi glava porodice, u vreme kada je Bog dolazio po svoje, odvodio najstarijeg potomka negde na osamu i detaljno mu pričao istorijat porodice. Tako je Safetov otac uradio, tako je i on saznao sve što je te večeri u Istanbulu govorio meni. Posle je sa žaljenjem, koje sigurno nije bilo odglumljeno, pričao o ratu između muslimana i Srba, napominjući nekoliko puta kako će iz svega najviše koristiti izvući neko treći. Rekao je da se povremeno sastaje sa muslimanima iz Bosne i Sandžaka, koji dolaze u Tursku da skupljaju pomoć za oružje, da traže podršku od turskih vlasti.

Safet ih je osuđivao, rekao je da je nekoliko puta dolazio u sukob sa njima i onim ljudima što su davali podršku takvim emisarima.

Čitala sam i pažljivo slušala. Ispred sebe sam imala čoveka koji je imao potrebu da priča, potrebu da ga neko sluša. U jednom trenutku spomenuo je svoju mrtvu kćerku i zaplakao. Kazao je da njenu smrt tumači kao kaznu, koju je nekada neko od njegovih predaka zaradio i koju je on morao da plati. Čula sam da ne odlazi u džamiju, ali zbog tradicije poštuje ramazam i još neke muslimanske verske običaje.

Mislim da je ponoć već odavno bila prošla, a Safet je i dalje pričao. Hazila je prinosila vino i meze, a ja sam se samo povremeno uključivala a on je govorio o svom životu, sadašnjosti, budućnosti, planovima. Nekoliko puta mi je dao do znanja kako neizmerno žali što nema kome da dode u Srbiju, što su svi njegovi bliži rodaci umrli ili su raseljeni po svetu.

Safet je otišao pred jutro. Na rastanku me je molio da mu ne zameram što je, kako je sam kazao, bio možda dosadan. Odgovorila sam da ni jednog trenutka njegovu priču nisam tako doživela i da mi je bilo zadovoljstvo da slušam.

Prošlo je nekoliko dana, Safeta nije bilo. Nisam sumnjala niti sam se opterećivala pretpostavkama, kao što je to bilo ranije, da se takvo stanje može pretvoriti u nešto nepovoljno po mene. Verovala sam Safetu do krajnjih granica. Hazila je nešto pokušavala da mi objasni, ali sve se na kraju završavalo na osmesima i bespomoćnim sleganjem ramenima. Ona je odlazila u grad, a ja sam od Safeta imala uputstvo da u takvim slučajevima ne pomaljam nos iz kuće, da se ne javljam na telefon u Hazilinoj spavačoj sobi, što mi inače nije ni padalo na pamet. Jednom sam se dvoumila da je zamolim za uslugu, da sa tog njenog telefona nazovem Beograd, ali sam odustala.

Mislim da je bila subota kada se Safet pojavio u kući. Sa smeškorn mi je rekao da se ne ljutim što nije navraćao, bio je u poslu a opteretile su ga neke porodične obaveze. Medutim, dodao je imam za tebe lepe vesti.

- Kakve, Safete, da li je to nešto u vezi odlaska kući? - Da, upravo se o tome radi. Juče sam imao sastanak sa jednim čovekom koji je odavde, ali često boravi u Bugarskoj i Madarskoj. Pitao sam ga da li bi mi pomogao da nešto prebacimo u Srbiju i on se složio, samo uz uslov da nije droga. Kada sam mu rekao da se radi o jednoj devojci, sa urednim pasošem, on je pristao. Sutra ćemo ponovo da se nademo oko razrade plana. Ti se lagano pripremaj za put.

- Što se mene tiče mogu da krenem za pola sata.

- Znam, znam, nisam na to mislio. Treba psihički da se pripremiš za povratak, pretpostavljam da to neće biti lako. - Ako sve bude kako ste planirali, kada mogu da očekujem polazak? - bila sam radoznala.

- Do kraja nedelje u svakom slučaju - odgovorio je Safet i ubrzo otišao. ja sam jurnula na sprat, uletela usvoju sobu i počela od radosti da se bacam po krevetu. Tada nisam ni pomišljala na ono što me čeka na putu, verujući da je sve gotovo. Nažalost nije bilo tako.

Stajala sam pored prozora naslonjena na zid i gledala u kišno predvečerje. Palila su se prva svetla, noć se lagano spuštala na Istanbul, a ja sam u mislima lutala po mom Beogradu. Videla sam sebe kao iz pravca Novog Sada, a ne znam zašto baš otuda, ulazim u grad koji se kupao u svetlima, kako se zaustavljam ispred zgrade u kojoj sam stanovala i gledam prema četvrtom spratu u prozore kroz koje se probija svetlo, zvonirn na poznatoj adresi i ljubim se sa majkom, koja otvara vrata i ništa ne može da kaže od plača.

Suze su mi navirale na oči, prva upaljena svetla na ulici prelivala su se kroz bezbroj malih slika. I dalje sam stajala kao prikovana. Dan je prošao u leškarenju i čitanju, a posle ručka i kraćeg spavanja dohvatila me, eto nostalgija, kojoj nisam mogla da odolim. Iz svakog delića mog organizma navirala je čežnja za Srbijom i Beogradom, za roditeljima, Čedom i ljudima koje sam volela, koje sam poznavala. Noć je već uveliko legla na veliki grad, kada sam se vraćala do kreveta. Uzela sam neku knjigu, koju mi je Safet doneo, mislim da se radilo o H. Robinsu i počela da čitam. Nije mi uspevalo da koncentrišem misli i pažnju na sadržaj knjige i icada mi se napokon učinilo da sam uronila u stranice, začuo se zvuk sirene ispred kuće.

Nisam obračala pažnju na to, ali kada se auto-sirena oglasila još dva puta ostavila sam knjigu, ugasila noćnu lampu na ormariču i odšetala do kraja hodnika, gde je bio jedan manji prozor sa kojeg se videla ulica.

Napolju sam pod uličnom svetiljkom videla Esada, koji je izašao iz kola, kako ragovara sa Hazilom. Nije prošlo dvadesetak sekundi a Hazila je brzim koracima ušla u kuću, Esad je ostao napolju. Čula sam njene korake, kako se penje na sprat i bilo mi je jasno da se događa nešto vezano za mene. Brzo sam ušla u sobu upalila svetlo i čekala.

Hazila je otvorila vrata i kako ništa nije mogla da mi objasni, uzela me je za ruku i pavela u prizemlje. Dole je već bio Esad. Pokušavao je da ostavi utisak čoveka sa unutrašnjim mirom, ali mu nije polazilo za rukom. Videlo se da nešto nije uredu.

- Esade, šta se događa - pokušala sam, više nesvesno nego što mi je bila namera, da saznam razloge njegovog nenadanog dolaska.

- Nije ništa dramatično, ali moraćeš noćas da prespavaš na drugom mestu. Dolazim od Safeta i usput ću ti objasniti o čemu se radi - rekao je i dao znak Hazili da pogleda šta se događa pred kućom, pošto nam se svima učinilo da su stala neka kola. Ona je izašla i vratila se brzo, govoreći nešto iz čega je Esad zaključio da se na ulici ne događa ništa vezano za nas. Radilo se o saobraćajnoj gužvi, o prolasku nekog kamiona kojeg su drugi, stajući sa strane, propuštali.

Sačekali smo da se automobili razidu i krenuli. Uzela sam samo neseser i jedan džemper, poklon od Safeta, pošto su noći postajale sve hladnije, a valjalo se pripremati za put. Esad mi je rekao da sednem pozadi i da se prikrijem, u stvari da legnem, kako niko sa strane ne bi mogao da me vidi.

- Slušaj - počeo je Esad priču, kada smo se odmakli od kuće - danas je Ismar potražio Safeta i imali su prilično žustar razgovor. To sam saznao od Ismarove sekretarice. Ona je, kao što ti je poznato, na našoj strani i javila mi je kasno popodne da je Ismar bio strašno ljut zbog nečega i da je zahtevao od Safeta da hitno dodje u njegov kabinet.

- Znaš li oko čega su se svadali? Jesu li spominjali mene - pokušavala sam u velikoj radoznalosti da izvučem nešto više od Esada.

- Ona to nije uspela da sazna, ali mi je u telefonskom razgovoru rekla da su i tebe spominjali, međutim to je bilo sve. Zvala me je na Safetov nagovor i nije, izgleda, imala povoljnu situaciju za telefoniranje, tako da je samo uspela da kaže da dodem po tebe i da te prebacim iz kuće na neko sigurnije mesto.

- Pa zar tamo kod Hazile nije sigurno?

- Jeste, ali mi se čini da je Safet to uradio kako bi otklonio i najmanju mogućnost da situacija krene u neželjenom pravcu. Koliko ja znam Ismar ne dolazi kod Hazile, ali jednom mi je baš Safet kazao da je u većem društvu koje nešto proslavljalo svojevremeno u toj kući bio i Ismar. To, naravno, ništa ne znači. On se toga možda i ne seća, ali...

- Dobro, kuda sada idemo - pitala sam.

- Idemo kod mene u stan. Molim te, nemoj ovo pogrešno da protumačiš. Nisam imao vremena da nadem drugo rešenje ali smatram da ćeš kod mene biti apsolutno bezbedna. Ja nisam Ismarov poznanik, znam za njega, ali se ne poznajemo, on nikada nije bio kod mene i večeras ćemo saznati detalje kada dode Safet. Zvao bih ga, ali se plašim da je još kod Ismara, pa neću da mu otežavam situaciju. Čekaćemo. Uskoro smo, posle možda pola sata vožnje, bili ispred jedne lepe stambene zgrade, koja nije imala više od pet-šest spratova. Esad je najpre zaustavio automobil, pogasio svetla isključio motor. Čekao je za svaki slučaj nekoliko minuta i onda mi dao znak da izađem napolje.

Ušli smo u lift i zaustavili se na trećem spratu. Vrata na njegovom stanu bila su blindirana nakon što je upotrebio dva ili tri ključa našli smo se u stanu.

Bio je to prostor dovoljan za šestočlanu porodicu. Mislim da je stan imao najmanje četiri, možda i pet soba, dva kupatila, veliku terasu i bio je izuzetno bogato namešten. Ni traga od tradicionalnog duha. Sve u kombinaciji kože i mesinga sa bezbroj televizora i muzičkih linija u stanu. Bilo je očigledno da tom čoveku dobro ide u životu ili je sve bilo posledica njegovog usamljeničkog statusa i naglašene brige o novcu. Kasnije mi je pričao da pomaže i svoje rodake, ali da ne pripadaju ljudima koji troše po barovima i restoranima.

Sa ponosom mi je pokazivao sobe. Želeo je da me impresionira i to nije ni skrivao. Imala sam utisak da me više ne doživljava kao zemljakinju i prijateljicu, već kao ženu koja je u njemu probudila muškarca. Popili smo piće i on je otišao do kuhinje da zakuva kafu. Čulo se zvono na vratima.

Ja sam se obradovala; nema sumnje - bio je to Safet. Esad je odšetao do vrata, ali se u nekoliko krupnih koraka vratio nazad.

- Nemoj da budeš glasna, pred vratima su dvojica ljudi koje ne poznajem - šapnuo mi je i vratio se u hodnik. Ponovo se čulo zvono.

Osetila sam strah. Prva pomisao odnosila se na Ismara. Poverovala sam da je od Safeta izvukao informaciju gde se nalazim i sada šalje svoje ljude po mene. Ustala sam i gledala prema prozoru. Nisam imala snage da pogledam prema ulazu, plašila sam se. Esad je i dalje bio na nekoliko koraka od vrata, naslonjen na zid. Opet se čulo zvono. Osećala sam kako u sobi raste temperatura. Oni napolju izgleda nisu imali nameru da odu.

Esad me je uzeo za ruku i odveo u jednu od soba. Pitala sam ga šta će da uradi i skamenila se kada je rekao da će otvoriti vrata. Nisam imala izbora. Sela sam na dvosed u mračnoj sobi i čekala.

Čula sam kako Esad otvara vrata, razgovara sa nekim i kako ljudi koji su zvonili ulaze u stan. Ostalo je samo da otvore vrata sobe u kojoj sam se nalazila, da me pokupe i okončaju neizvesnost - mislila sam u strahu. Međutim, niko nije otvarao vrata. Čula sam glasove, među kojima je dominirao Esadov.

Pomislila sam da ga ispituju, da vode nekakvu istragu. Ništa od toga. Uskoro sam, na moje iznenađenje i radosr, zaključila da gosti' odlaze. Čulo se zatvaranje vrata Esadovi koraci i on je uskoro stajao ispred mene sa osmehom na licu.

- Sve je u redu, možeš da izadeš - rekao je.

Nisam imala reči. Išla sam ispred njega prema dnevnoj sobi. Zaprepastila sam se kada sam na stolu, pored vaze sa cvećem, videla veliku sumu novca, američkih dolara. Ništa nisam pitala, ali je Esad objasnio o čemu se radi.

- To su ljudi jednog od mojih poslovnih partnera. Doneli su mi novac od posla koji smo zajedno počeli pre dva meseca. Sada je roba našla kupca i on je ispoštovao dogovor i poslao je novac. Uvezli smo veću količinu kože iz Rusije. Već sam mislio da se radi o propaloj investiciji, ali nije tako.

Pitao sam ih zašto su bili tako uporni, zvoneći na vratima, a oni su mu rekli da ih je njihov Gazda upozorio kako ja imam veliki stan i da se može desiti da ih ne čujem odmah. Pametan čovek, ha, ha... - objašnjavao je. Samo što sam zaustila da ga u pitam kada očekuje Safeta, ponovo se začulo zvono na vratima.

- Nije bilo razloga za oprez. Na vratima je bio Safet. Po njemu se videlo da je imao težak dan.

- Esade, daj mi molim te jedno piće. Prilično sam umoran, treba mi da me malo protrese, da mi ubrza krv. Potom se okrenuo prema meni, pogledao me, nasmejao se i rekao.

- Dete, umalo da se danas potučem sa Ismarom radi tebe.

- Šta se dogodilo, Safete, molim vas, ispričajte mi. Zaista mi je žao, šta je bilo sa Ismarom da li je otkrio vašu tajnu?

- Nije, ali sumnja. On je, rekao sam ti jednom, izuzetno inteligentan čovek. Šalim se da je sve bilo na rubu tuče. Ipak smo nas dvojica rodbina i znamo gde je granica kad se svadamo. Imali smo do sada nekoliko žestokih sukoba neki su bili vezani za porodicu, neki za posao. I sada je počelo od posla, a na kraju se završilo sa prebacivanjem oko porodice. To sam iskoristio da predem u inicijativu i napao sam ga zbog tebe.

- Zbog mene?

- Da, rekao sam da je bio neoprezan kada te je prodao onom seljaku, da je to glupost koja je mogla skupo da ga košta. On se razbesneo, počeo je da me ispituje zašto se toliko brinem za tebe, našto sam mu kazao da se brinem za njega, a ne za tebe, da je sve nervozniji, što je pokazao i u sukobu sa trgovcima droge. Pitao sam ga zna li gde se ti sada nalaziš i zašto je siguran u seljakovu priču da su te odveli nepoznati ljudi. Šta ako je sve to igra, rekao sam mu, u koju su te uvukli i gde mogu svašta da ti nakaleme. Na kraju je začutao. U stvari, mrmljao je sebi u bradu kako će da te nade. Zato sam poručio Esadu da te na dan-dva prebaci izvan kuće i tako si dospela ovde.

Posle smo još dugo razgovarali. Esad je spremio sjajnu večeru, pili smo portugalska vina, a atmosferu su podizali glasovi Miroslava Ilića i Lepe Brene. Iznenadila sam se kada sam ih čula, a onda mi je Esad rekao da ih veoma rado sluša, i da preko poslovnih prijatelja dolazi do njihovih kaseti. Ostali smo do prvih jutarnjih sati. Slušali smo i Harisa Džinovića, za kojeg znam i nekakvog pevača, narodnjaka iz Sarajeva za kojeg se ne sećam da sam čula. Te noći je i Safet spavao kod Esada. Ja sam dobila sobu sa pogledom na mali park. Probudila sam se oko deset sati. Njih dvojica su već sedeli i pili kafu.

Tu sam ostala dva dana. Sve vreme u meni je živeo prijatan strah da će Esad pokušati, kada ostanemo sami, da mi predloži nešto na šta nisam bila spremna. To se nije dogodilo. Bio je prema meni izuzetno korektan, ponekad me je gledao duže nego što je to bilo pristojno, ali ništa više od toga.

Bila je nedelja, kada sam se vratila kod Hazile. Ona se obradovala kao da je videla nekog najrođenijeg. Safet, koji me je dovezao, nije skrivao zadovoljstvo što za vreme mog odsustva niko nije navraćao u kuću, telefon nije zvonio, ništa se nije dogodalo što bi nas zabrinjavalo.

- Devojko, spremi se noćas. Dolazim po tebe ujutru oko devet sati. Sve je spremno, krećemo prema granici. Odnosno krećes kući - rekao mi je u jednom trenutku.

Skočila sam uvis od zadovoljstva. Nisam mogla da verujem. Došao je trenutak koji sam čekala četiri godine. Krećem na put za Beograd. Osećala sam se kao nekada u osnovnoj školi kada sam sa svojim odeljenjem išla na izlet. Prvo putovanje, kojeg se uvek prisetim, vezano je za odlazak na Taru. Noć uoči odlaska iz Beograda dugo nisam mogla da zaspim. Tako je bilo i sada u Istanbulu. Sve stvari spakovala sam u dva kofera, istuširala se i legla sa namerom da se ispavam.

Medutim, san nikako da dode na oči. Najpre sam plakala od radosti. Nakon što me je praplavilo osećanje sreće susrela sam u sebi strah od puta, prosto sam se plašila susreta sa roditeljima i društvom koje sam ostavila u Beogradu. Šta da im kažem kada me budu pitali gde sam provela četiri godine? Na put krećem sa dva kofera u kojima je bila garderoba o kojoj mnoge devojke mogu samo da sanjaju, ali nisam valjda za četiri godine zaradila samo to. Nešto ću morati da smislim, nešto u varijanti da mi je račun sa lovom u inostranstvu.

Nisam se dvoumila što se roditelja tiče. Već sam smislila priču i reći ću im da sam umesto u luksuznom italijanskom butikom zaršila u jednoj južnoameričkoj zemlji gde su me, sa još stotinak devojaka iz celog sveta, držali u nekom selu, u jednoj maloj fabrici, nekoj vrsti laboratorije za preradu opijuma i proizvodnju droge. Nije mi padalo na pamet da im kažem istinu. Verovala sam da bi to dotuklo čaleta.

Ja u stvari ne bih ni dopustila da se ova moja priča objavi da mi je čale živ. On je umro krajem 1996. godine i mislila sam da taj udarac neću moći da preživim. Citao je sve nnovine, nešto je kupovao, nešto pozajmljivao i tako bi preko "Argumenata", sigurna sam, shvatio da se radi o meni. Majci, sam rekla sve i dugo joj je trebalo da se oporavi od šoka. Ponavljala je stalno u sebi da je ipak najvažnije što sam ostala živa i što sam došla kući. Nisam joj rekla sve ono što je objavljeno u "Argumentu" i što sam dodatno ispričala za knjigu, ali... Medutim, da se vratim na Istanbul. Nisam, kao što reko, mogla da zaspim. Sati su prolazili i uskoro sam videla da sviče. Još neko vreme sam ležala u krevetu, a onda se digla, ponovo istuširala i sišla u prizemlje. Hazila je već bila na nogama.

Govorila mi je nešto uz osmeh. Bili su to naši poslednji zajednički trenuci. Sele smo da doručujemo.

Iznenadila sam se kad je Hazila, posle hleba i putera, servirala nešto što se moglo nazvati dimljenom vešalicom. Nisam znala kako da joj zahvalim zbog tog gesta. Znala sam, iz Safetove priče da je ona žena koja drži do muhamedanske vere, da ne jede svinjetinu, znala sam i to da je u retkim trenucima kada su Safet i njegovo društvo slavili u toj kući, Hazila pripremala hranu od svinjskog mesa ali nisam mogla ni da pretpostavim da će mi i na taj način iskazati poštovanje.

Servirala je mešanu salatu i neki prilog sa gljivama, koji pre toga nisam jela, a strašno je bio ukusan. Zahvaljivala sam, ona me je samo gledala, smešeći se. Pila je čaj i povremeno odlazila do prozora iščekujući Safeta. Uskoro smo čuli da se njegov automobil zaustavlja ispred kuće. Kada je ušao zaključila sam u prvi mah, po izgledu, da je raspoložen, što mi je i potvrdio.

- Sve se odvija po planu, ništa ne brini. Pre sat vremena čuo sam se sa vezom na granici. Sve je kako smo predvideli - rekao mi je čim je seo za sto.

- Verujem da je tako. Safete, sada vas molim da prevedete Hazili moju zahvalnost za sve što je učinila tokom mog boravka ovde, što se žrtvovala i što mi je ove poslednje trenutke, koje provodimo zajedno, pripremila hranu koju inače ne priprema.

- Naravno, preneću joj odmah, ali pre toga da te potsetim na jedan od naših razgovora kada sam ti zekao da je ona velika žena, sjajan karakter. Znamo se ona i ja već dvadeset godina. Imam dve sestre, Hazila mi je kao treća rođena sestra. Upoznali smo se u jednoj situaciji kada je njoj bila potrebna pomoć i ja sam joj pomogao. Ubrzo nas je život doveo u situaciju da ona meni pomaže. Kasnije je tragično ostala bez čoveka kojeg je beskrajno volela. Odlučila je da sebi prekrati život i ja sam se u tim trenucima našao pored nje. Mogu čak reći da sam je spasao. Međutim, naši su se životi na prosto neverovatan način preplitali. Samo što sam nju povratio u život ja sam dobio bolest koja je pretela da me sahrani. Ležao sam mesecima, ništa mi nije pomoglo, savremena medicina, lečenje u najboljim bolnicama, skupi lekovi i onda se prosto dogodilo čudo.

- Ona vas je izlečila - želela sam da znam.

- Ne bi se to moglo reći bukvalno, ali u posrednom smislu svakako da mi je sačuvala život. Jednoga dana pojavila se u mojoj kući sa ženom, nešto starijom od mene. Tražila je da dopustim da mi ta žena pomogne. Rekao sam ti da ne pripadam svetu koji veruje u natprirodno, da sam krajnje racionalan čovek. Ne verujem u vradžbine i slične gluposti. Međutim, suočen sa smrću pristao sam i dogodilo se čudo. Ta žena je zajedno sa Hazilom ostala u mojoj kući pet dana. Moje zdravlje počelo je da se poboljšava, a onda su njih dve zatražile da budem prebačen na mesto gde ću biti izolovan od uticaja porodice i raznih briga. I na to sam pristao i prebacile su me u jednu kuću na periferiji Istanbula, gde sam potpuno ozdravio za samo mesec dana. Kada sam se vratio kući gotovo da me nisu prepoznali.

- Zna li kako su vas lečili?

- Samo jednom sam pitao i Hazila mi je rekla da su me izlečili priroda i Bog, a njena prijateljica bila je samo posrednik. Otada smo nas dvoje u posebnom odnosu poštovanja. Ona je prodala nešto od svoje imovine, ostatak sam dao ja i tako je kupila ovu kuću. Kad god mi je u životu posebno teško, ja dodem kod nje. Čutimo tako po ceo dan, ona zna šta osećam, ništa me ne pita. Odem gore u neku od soba i u susretu sa samim sobom pokušavam da izadjem, dovoljno mi je što znam da je Hazila u kući, dovoljno jačam njenu dobrotu. Vraćam se odavde kao pre. Porodica zna kada me nema danima da sam ovde.

- Molim vas još jednom, Safete, da joj zahvalii ime, i recite joj da ću jednog dana, kada budem u m sti, doći u Istanbul da je posetim, donesem joj pokl je jednostavno obidem - rekla sam Safetu, gledajući lu koja je, kao da razume o čemu smo razgovarali, glavu i gledala u sklopljene ruke. Safet joj je nešto g ona ga je gledala, a kada je završio digla se, prišla mi bila me. Obe smo zaplakale.

Safet je taj trenutak izliva nežnosti iskoristio da moramo krenuti. Po izlasku iz kuće okrenula sam se još jednom pozdravim Hazilu, ali ona je bila na korak iza mene. Odlucila da me prati do kola. Pre nego što sam sela u kola još jednom sam pružila ruku da je pozdravirn, ona je prihvatila i ja sam u tom trenutku osetila nešto na svom dlanu. Otvorila šaku i ugledala nekakav zlatnik. U stvari, bio je to dukat koji i danas imam i čuvam ga.

Sedela sam pozadi, a kada sam upitala Safeta treba li da legnem, om je samo mahnuo rukom i upitao me da li ponela pasoš. Potvrdila sam, vadeći ga iz nesesera. Onda u redu, kazao je i dodao kako će nešto već slagati, ako zaustavi policija. Prilično brzo smo izašli iz Istanbula i posle dvadesetak minuta vožnje izvan grada Safet je zaustavio kod jednog motela, gde nas je čekao Esad sa čovekom kojeg do tada nikad nisam videla.

Predstavio se kao Vasil, dodajući da je rođen u Makedoniji, ali ja nisam bila raspoložena za dodatno ispitivanje.

Seli smo u jedan od separea, Safet se nekoliko puta okrenuo i kada je bio siguran da niko, uključujući konoba neće prići stolu zatražio je od Esada da izvadi ono što je poneo. Od mene je zatražio da izvadim pasoš. Uradila sam i za čas i uskoro je na stolu pored pasoša bilo nekoliko pečata Esad ih je na brzinu izudarao po pasošu i ja sam shvatila da to u stvari nastavak posla vezanog za moj novi identitet. Imala sam engleski pasoš, falsifikovan naravno, ali bio je potpuno prazan, kao da me je neko nevidljivom rukom spustio u Tursku nakon što mi je u Londonu izdat pasoš. Nije išlo lako, naravno, i trebalo je prikazati da sam putovala.

Tu smo popili još jedno piće i krenuli. Esad i njegov prijatelj Makedonac išli su ispred mene i Safeta. Ja sam ponovo, na Safetovu preporuku, sela na zadnje sedište.

Putovali smo satima, odmarali na dva mesta, pijući kafu i tako došli do Jedrena. Tu smo stali da ručamo, a njih trojica su rekli da nema još mnogo do bugarske granice. Osetila sam da im se nešto ne žuri, a kada sam upitala hoćemo li krenuti Safet je rekao da se strpim. Shvatila sam da su dolazak na granicu sa Bugarskom planirali u toku noći i da smo, u stvari, na neki način poremetili vremenski plan dolaskom u Jedrene pre nego što je ranije utvrđeno. Razgovaralo se o svemu i svačernu, najmanje o meni, i u jednom trenutku Safet je pogledao na sat i rekao.

- Vreme je da krenemo. Raspored ostaje isti. Nas dvoje ćemo ići iza vas na nekoliko stotina metara.

Čula sam da idemo prema nekakvom Svilengradu, koji će biti mesto prelaska granice, gde će nas sačekati drugi ljudi čiji je zadatak da me prevezu kroz Bugarsku. Ne znam koliko smo se sada vozili, ali uskoro je po znakovima bilo jasno da se približavamo granici. Saobraćaj je bio sve gušći, ali smo se probijali relativno lako. I Safet i ona dvojica ispred nas obilazili su kolonu automobila sa lakoćom. Čak mi se čini da nisu pravili bog zna kakve velike prekršaje. Imali su dobra i brza kola i to je bilo dovoljno da iza sebe ostavljamo ostale na putu.

Mrak se već bio spustio kada smo došli na granicu. Videla sam da su sva trojca prilično mirni. Samo je Safet povremeno pokazivao znake blage nervoze. To je bilo i razumljivo, pošto je on vodio celu operaciju i smatrao se odgovornim ako nešto krene neplaniranim tokom. To se, nažalost i dogodilo.

Najpre je Esad otišao do prelaza, mi smo ostali da sedimo u jednom obližnjem restoranu, a kada ga nije bilo ni posle petnaest, možda i više minuta onaj Makedonac se digao i otišao da vidi šta se događa. Safet je osetio da sam zabrinuta i smirivao me pričom da se verovatno Esad zadržao u kupovini u nekom od fri-šopova. Uskoro su se obojica, vratili i to neraspoređeni.

- Ljudi, o čemu se radi? - upitao je Safet, sada vidno zabrinut, pošto su i Esad i Makedonac seli za sto, ne govoreći ni reči.

- Onaj nije došao.

- Kako nije došao, pa smena je trebalo da počne pre sat-dva vremena - uzvratio je Safet.

- Tačno, ali izgleda da se nešto dogodilo. Njega nema. Ostaje nam da čekamo novu smenu ili da pokušamo ovako, pa šta bude.

Safet je smo čutao i gledao negde u vrh svojih cipela. U restoranu je bila gužva, preplitali su se glasovi onih koji su putovali: dece, žena, nervoznih konobara. Svi smo čutali.

Imala sam osećaj da niko ne zna šta sada da radimo. Safet je pogledao na sat i pozvao konobara. Kada je on došao Safet nas je upitao jesmo li gladni.

- Ni govora, bar što se mene tiče, ni koru hleba ne bih mogla da stavim u usta - odgovorila sam na engleskom jeziku. Za svaki slučaj. Ni oni nisu bili gladni i naručili smo samo piće.

- Ovo mi se ne sviđa, ni malo mi se ne sviđa. Ne želim da mislim na najgoru varijantu, ali mogao je da mi se javi.

Dao sam mu broj mobilnog telefona, bili smo u njegovom dometu, mogao je da se javi, ako se nešto desilo - govorio je Safet više za sebe nego za nas.

- Znaš li gde stanuje ili možda imaš njegov broj telefona? - pitao je Esad Safeta.

- Znam samo da stanuje tu u blizini i ništa više. Bio sam toliko siguran da će sve biti urađeno kako je dogovoreno, da mu nisam uzeo ni telefon. Čini mi se da živi u nekom selu nadomak granice, ali ne znam kako se zove.

- Kako bi bilo da pokušamo bez njega - interesovao se Makedonac.

- Oprostite, mogu li i ja da znam o čemu se radi? - uplela sam se u razgovor.

- Čovek koji radi na granici, carinik, trebalo je da nas čeka i da na takav način otklonimo svaku mogućnost za komplikacije tvog prelaska u Bugarsku. Međutim, njega kao što vidiš, nema - odgovorio je Safet.

- A zašto mislite da bismo imali problema ovako, bez njega - bila sam radoznala.

- Postoji određen stepen rizika, pošto je poslednje dve godine pojačana trgovina belim robljem. Dolaze ovde u Tursku devojke iz cele Evrope, uglavnom preko Bugarske, ako putuju kopnom, i pošto se država prilično oštro bori sa prostitucijom na granici su jake kontrole i provere. Možemo da pokušamo, ali se plašim da te ne izoloju na stranu i počnu da proveravaju gde si bila, kod koga si bila, šta si radila. Tu može da se iskomplikuje i završi onako kako ne želimo.

- Safete plašim se da nemamo izbora. Treba da čekamo ovde na granici, a ja ću sada da odem i pitam tamo u smeni šta je sa tim čovekom i kada dolazi. Reči ću da mi je rodak uskočio je Esad u razgovor.

- U ovom času i ovakvoj situaciji to je najpametnije odgovorio je Safet i Esad se uskoro izgubio u noći. Vratio se za desetak minuta.

- Rekli su mi da je zvao i tražio zamenu za smene. Navodno, nešto se desilo detetu i on je morao hitno da ga vozi lekaru. Dolazi ujutru u smenu - saopštio nam je Esad. Nije bilo druge nego čekati.

- Meni se spava - rekao je Makedonac, kao da mi je pročitao misli. Prošle noći oka nisam sklopila, malo sam dremala u Safetovim kolima, a sada je sve u meni spavalo. Popustilo je i uzbuđenje zbog dolaska na granicu, sanjala sam samo krevet.

- U redu. Nedaleko odavde ima jedan motel, ali se plašim da nema tamo mesta. Ako bude tako, moraćemo da skoknemo do Čeremena, nije daleko, tamo ćemo prespavati - rekao je Safet. Posle nekoliko minuta napustili smo restoran, seli u kola i krenuli prema tom Čermenu.

Posle možda sat vožnje zaustavili smo se pred neuglednim, motelom. Izbora nije bilo, negde smo morali da spavamo i, najpre je Esad otišao da izvidi teren. Vrato se kroz pet minuta.

- Nekako ćemo morati da se organizujemo, imaju dve dvokrevetne sobe. Predlažem da nas trojica spavamo u jednoj, da nam ubace neki pomoćni ležaj, tako da devojka bude u drugoj - rekao je.

- Uskoro smo svi stajali pred nečim što se moglo nazvati recepcija. Sa druge strane bio je omanji čelav čovek, sa ogromnim stomakom, neobrijan. Safet je razgovarao u ime nas i zaključila sam da stavlja šefu recepcije neke zamerke. Onaj je samo širio ruke i na kraju nam dao ključeve. Tražio je dokumenta, njih trojica su dali lične karte ili nešto slično, mene niko ništa nije pitao. Na hodniku, ispred soba koje smo dobili, Safet mi je rekao da se dobro zaključam, za svaki slučaj, te da ništa ne brinem, pošto su oni sa druge strane zida. - Dovoljno je samo da pokucaš nekim predmetom po zidu i mi smo za nekoliko sekundi kod tebe - rekao mi je i nakon što smo jedni drugima poželeli laku noć i ja sam ušla u sobu.

Vazduh je bio ustajao i najpre sam otvorila prozor da provetrim sobu. Nameštaj se sastojao od kreveta sa malim noćnim ormarićem, na kojem je stajala lampa, jednog ormara bez pola vrata i toaleta. Bolje da ne opisujem u kakvom je stanju bio WC. Umila sam se, zatvorila prozor i zaspala, samo što sam dotakla krevet. Probudilo me kucanje na vratima. Upitala sam ko je i čula Safetov glas. Pogledala sam na sat i videla da je skoro sedam. Brzo sam se obukla i našminkala. U hodniku su bila sva trojica mojih pratilaca. Stajali su na jednom mestu i pušili. Nasmejali su se kada sam izašla.

- Nemoj da se ljutiš, možda se nisi naspavala, ali moramo što pre na granicu da nam onaj naš nesećnik opet nepobegne - rekao je Safet, dajući znak da krenemo. Na recepciji je bio isti onaj debeljko, sada crvenih očiju, nenaspavan sa ogromnim podočnjacima. Doručka, kao što sam pretpostavljala, nije bilo. Odmah smo seli u kola i krenuli prema graničnom prelazu kod Svilengrada. U kolima je Safet ponovio priču koju sam čula još u Istanbulu: da će jedan od njih, a to je izgleda bio Makedonac, samnom preći u Bugarsku, gde će me dočekati nova veza sa kojom ću krenuti prema Srbiji.

Govorio mi je kako da se ponašam - priča je bila jednostavna: ako bi nas neko zaustavio moje je bilo da ponavljam kako sam Engleskinja, koja studira orijentalistiku i koja je išla u Titrsku da izučava islam. Pasoš sam dobila pre polaska na put i opet sam nekoliko puta u sebi ponovila svoje novo ime i prezime. Safet i Esad su vozili dosta brzo i na gzranicu smo se vratili mnogo brže nego što smo sinoć stigli do Cermena.

Bila je gužva i pre nego što smo se uključili u kolonu, koja se lagano kretala prema carinskoj kontroli, Safet je sve nas pozvao na stranu i dao poslednja uputstva. Za to vreme Makedonac je otišao do carine i kada se vratio samo je potvrdio da je Safetova veza tog jutra na poslu.

Safet je po ko zna koji put objašnjavao kako da se ponašam u mogućim situacijama. Znala sam da brine, slušala sam pažljivo, a kada se Makedonac priključio, Safet je još jednom ponovio neke sitnice.

- Dobro, izgleda da je sve u redu i sada, dete drago, došao je trenutak da se rastanemo. Ti ćeš da sedneš sa Makedoncem u kola i vas dvoje ćete preći u Bugarsku. Tamo vas čeka jedan od mojih ljudi, u stvari njegov sin, kao sam jutros čuo, kada sam uspostavio vezu sa njim. Radi se o mom dugogodišnjem poslovnom partneru, Bugarinu, koji mi je postao veliki prijatelj. I njega ćeš kasnije upoznati, nadam se. Budi bez brige, sve će biti u redu - rekao je Safet i onda se okrenuo Makedoncu.

- Tvoje je da je prevezeš preko, da odeš do motela koji sam ti spomenuo, gde ćete čekati veza. Znak raspoznavanja su kola koja voziš. On će te prepoznati po registraciji i boji kola koja voziš. Oko toga nemoj da brineš. U slučaju da na samorn prelazu Bugari ili ovi ovde zatraže dodatne informacije vezane za nju, ti samo reci da si je pokupio u Istanbulu da te je zamolila za prevoz do Bugarske. Ostalo će ona objasniti - kazao je.

- Safete, znači li ovo da se zauvek rastajemo? – upitala sam ga.

- Ja se nadam da nije tako. Verujem da ćemo se sresti u povoljnijim okolnostima. Možda jednog dana kad dođeš u Istanbul kao turista ili kada ja dodem u Beograd. U svakom slučaju, ti imaš moj broj telefona, ja imam tvoj čučemo se.

- Safete, danima sam se spremala šta da vam kažem u ovom trenutku i sada ničeg ne mogu da se setim. Hvala veliko, vi ste za mene učinili najveću uslugu u mom životu. Nikad niko, osim mojih roditelja, nije uradi toliko, nije se žrtvovao kao vi. Ne verujem da bih se ikada izvukla da vas nisam srela. Beskrajno vam hvala - jedva sam uspela da kažem, suzdržavajući se da ne zaplačem. Na kraju nisam mogla izdržim. Suze su mi krenule same, zagrlila sam Safeta. Kad sam se odvojila od njega, videla sam da su mu oči pune suza. Poljubila sam ga, on je izvadio maramu, obrisao suze i pokazao Makedoncu da krenemo. Svi smo čutali, a onda sam prišla Esadu i poljubila ga. Rekla sam mu nešto slično što sam kazala Safetu. On je samo klimnuo glavom

- Esade, moraš da se oženiš, ti si dobar čovek i potrebna ti je porodica. Ne zaslužuješ da ostariš sam - rekla sam mu posle čega je taj dobroćudni musliman iz Srbije samo širio ruke, ne govoreći ništa. Pre nego što sam krenula da otvorim vrata automobila za čijim je volanom Makedonac već sedeo, Safet je iz džepa izvadio mali paketić i dao mi.

- Ovo je za sećanje na Istanbul i na vreme koje smo proveli zajedno. Hvala ti dete što si me podsetila na mnoge slike iz moga života. Neke su bile veoma bolne, ali Bog je valjda rekao da se ponovo suočim sa njima. Od sećanja se ne može pobeci. Želim ti srećan put i, molim te, javi se čim stigneš u Beograd.

Obećala sam da hoću, stavila paketić u neser i sela u kola. Krenuli smo i ja sam još jednom mahнула Safetu i Esadu. Videla sam da Safet ponovo briše suze, dok je Esad stajao sa obe podignute ruke. Već posle nekoliko desetina metara i u retrovizoru sam videla samo kola iza nas.

Na samom prelazu Makedonac je bio hladan kao led. Turski carinik, kojeg smo čekali prošle noći, nešto ga je pripitkivao, on je ležerno odgovarao i prošli smo taj deo granice bez ijednog problema. Na redu su bili Bugari.

- Kod njih neće biti ovako. Znaju da ovim putem idu velike količine droge i sigurno će nas pretresati - opomenuo me je moj pratilac. Tako je i bilo. Nikakvih pitanja u vezi samnom nije bilo. Pogledali su moj pasoš, vratili ga nazad, ali onda nam je bugarski carinik dao znak da se odvojimo na stranu. Izgleda da smo im bili sumnjivi. Uskoro je počeo pretres i to je trajalo više od pola sata. Imali su pse tragače za drogu. Makedonac je mirno pušio neke kubanske cigare, ali ja sam u jednom trenutku posumnjala u mogućnost da se u kolima nalazi droga. Možda je, Makedonac, mislila sam, na svoju ruku, kada već prelazi, stavio koji paketić u kola. Tek da ne ide uzalud. Nevažno je sada da li sam bila u pravu ili ne, pošto Bugari nisu pronašli ono što su tražili. Carinik se zahvalio na strpljenju i krenuli smo sa granice.

Vozili smo nekoliko kilometara do motela sa velikim parkiralištem. Tu smo stali i izašli iz kola. Makedonac je ponovo zapalio, nije povukao ni dva-tri dima i pokazao je rukom:

- Eno ga, ono je naš čovek.

Pogledala sam u stranu i videla mladića mojih godina, možda nešto starijeg kako stoji i gleda u stranu.

- Ne verujem, već bi došao ovamo - rekla sam.

- Doći će - uzvratilo je Makedonac, i samo što je to izustio onaj mladić je lagano krenuo prema nama.

- Dobar dan, ja ovde čekam da nekoga prebacim do Beograda, ako se ne varam - čula sam da kaže na čudnoj mešavini makedonskog i srpskog, odnosno bugarskog jezika. Delovao je pomalo smešno, ali smo sve razumeli.

- Nije bilo sumnje, bio je to naš čovek. Makedonac je potvrdio da je na pravom mestu i mladič je pružio ruku. Sada sam bila u situaciji da ga dobro pogledam. Bio je moje visine, sa izrazitom crnom i gustom kosom, uskog lica na kojem su dominirale divne plave oči. Dok je držao moju ruku u svojoj, kao da me je struja tresla. Prvi put posle četiri godine moje emocije prema jednom muškarcu bile su nekontrolisane i pozitivne. Rekao je da se zove Kiril.

Pozdravila sam se sa Makedoncem i ušla u crni Audi, do kojeg me je odveo Kiril. Gledala sam u njega kao opčinjena. Krenuli smo. On je uključio mini-muzički stub u kolima. Bila je to potpuno nova situacija u kojoj sam se našla. U meni je se javilo osećanje za koje nisam znala četiri godine.

Imala sam u Dubaiju i Istanbulu seksualne kontakte, o kojima sam govorila u ovoj ispovesti, u nekim od njih sam zaista uživala, vrlo retko, ali priznajem da sam tada bila zadovoljna kao žena, međutim ni jedan od tih odlazaka u krevet nije imao veze sa onim što odnos muškarca i žene podiže na viši nivo. Uživala sam, retko, ali samo zato što je moje telo osećalo potrebu za muškom rukom, za spajanjem, bila je to ona iskonska potreba za nečim što je prirodom određeno da nam bar na trenutak pripada. Svaki dolazak do vrhunca u tim vodenjima ljubavi u haremu i kasnije u Istanbulu predstavljao je liniju iza koje više nije bilo dodira, onog za mnoge žene posebno važnog milovanja i dodirivanja telom nakon seksa.

E, toga dana, posle prelaska tursko-bugarske granice, kada sam videla Kirila u meni se probudio i taj drugi deo žene koji je spavao četiri godine. Ne mogu ni danas reći da li je to bila ljubav ili strast, trenutak zanosa u kojem sva čula uživaju, ali od prvog minuta druženja sa Kirilom ja sam osećala da moje telo reaguje drugojačije i da neću uspeti da se kontrolišem. Da budem otvorena do kraja, želela sam već nakon desetak minuta poznavanja da završim u krevetu sa mladim Bugarinom. U stvari, krevet mi i nije bio potreban za ono što mi je bilo na umu.

Kiril je vozio prilično smireno. Videlo se da nije neiživljen mladič, neiskusni klinac, koji će nastojati da impresionira devojku brzom vožnjom u luksuznom automobilu.

- Reci mi o čemu se ovde radi? Od oca sam dobio zadatak da te sačekam. Rečeno mi je da imaš engleski pasoš, ali da si Srkinja koju treba prevesti preko moje zemlje i prebaciti u Srbiju, otvorio je Kiril temu koja mi nije bila prijatna, ali shvatila sam je kao uvod u nešto što će da bude interesantnije.

- Nadam se da ćeš uraditi ono što se od tebe očekuje. Istina je ono što su ti rekli. E, sada mogu da ti kažem o čemu se radi, naravno ako te interesuje. Mislim na tu nelogičnost oko pasoša i moje Srbije u koju se vraćam posle četiri godine odgovorila sam.

- Da li si četiri godine provela u Turskoj?

- Ne, bila sam u Ujedinjenim Arapskim Emiratom odgovorila sam iskreno, ali pre nego što je Kiril reagovao novim pitanjem rekla sam mu da je boravak u toj zemlji bio vezan sa mojim radom u jednoj trgovačkoj firmi, pa sam nastavila da lažem o teškoćama u koje je ta firma zapala, što se odrazilo na moj status i onda se rekla sam se sve iskomplikovalo do te mere da sam ostala bez pasoša. Ta situacija me je dovela u Tursku iz koje su me prijatelji prebacili u Bugarsku. Jedan od njih je poslovni partner tvoga oca i tako sam ja dospela na ovo mesto gde sada sedim - rekla sam, smešeći se i gledajući u Kirila. On je reagovao samo osmehom. Taj mladič je bio svestan svog fizičkog izgleda i utiska koji ostavlja na žene. Ubedena sam da ih je pre mene imao mnogo, a i danas ih sigurno ima. Posle mog dolaska u Beograd sa njim sam razgovarala samo jednom. Taj telefonski kontakt je trajao nekoliko minuta i bez obzira na dogovor da se opet čujemo nikada se više nismo čuli. Ali ono što sam sa njim doživela pamtiću verovatno dok sam živa.

Posle dva sata vožnje i zajedničkog stava da smo gladni, zaustavili smo se kod jednog restorana, spolja gledano privlačnog i ugodnog. Tako je bilo i unutra. Oboje smo uzeli aperitiv, a posle jela smo popili po čašu crnog vina. Kiril mi je pričao o sebi i svojoj porodici, mladem bratu i sestri starijoj tri godine od njega, koja je udata i živi već šest godina u Kanadi. Bila sam radoznala i upitala sam ga zna li kakvim se poslovima bavi njegov otac i moj prijatelj iz Turske", odnosno Safet.

- Pravo da ti kažem ne znam, ali mi se čini da je u pitanju trgovina robom koja dolazi sa zapada i prebacuje se na tržište Ukrajine i Rusije odgovorio je.

To mi je bilo pomalo važno da saznam, pošto sam sumnjala da se i Safet bavi trgovinom drogom, a ne bi mi bilo drago da se ta sumnja potvrdila. Sada mi je bilo lakše. Kiril je u nekoliko navrata pokušavao da sazna još neke detalje vezane za "moj rad u Dubaiju", ali ja sam vešto uspevala da prebacim razgovor na drugu temu. Pitao me je i koga imam u Beogradu, šta mi rade čale i keva, kako žive. Od njega sam prvi put čula detaljnu priču o stanju u mojoj zemlji prouzrokovanu uvođenjem sankcija.

U prvom trenutku nisam verovala, mislila sam da se šali kada je govorio da je Srbija izolovana, da su granice zatvorene, da preko Srbije ne idu više ni kamioni iz drugih zemalja, da nema goriva, hrane, da vlada siromaštvo. Sedela sam nemo i slušala. Pričao mi je o strašnom periodu iz 1993. godine, vremenu inflacije najveće na svetu, kada je stotinu nemačkih maraka bilo bogatstvo u mom rodnom Beogradu.

- Dolazio sam u Beograd nekoliko puta za poslednje dve godine. Otac je radio neke poslove sa ljudima iz Beograda, prodavao im je naftu i neke tehničke stvari, a otuda je uvezio žito. Video sam da ljudi žive veoma loše, ali ako mogu da te utešim ni u Bugarskoj nije mnogo bolje. Mi nismo pod sankcijama, ali zbog blokade Srbije osećamo negativne posledice. Bar nam tako kažu, mada pametniji ljudi znaju da su razlozi teškog života u Bugarskoj druge vrste. Vlada nam je nesposobna, sve je tehnološki zastarelo, ljudi su nenaviknuti da rade i samo vredni i izuzetno sposobni dobro žive pričaju mi je Kiril.

Posle toga smo prešli na vedrije teme. Razgovarali smo o muzici, šta ko voli da sluša, na kojima smo poznatim koncertima bili, koji nam se filmovi sviđaju. Iznenadila sam se kada je počeo da nabraja naše pevače i glumce, filmove i serije koji su snimljeni u Beogradu a sa velikim uspehom su prikazane ili se i sada prikazuju na njihovoj nacionalnoj televiziji. Kiril me je posle toga, bez ikakvog uvoda, upitao jesam li u Dubaiju imala kakvu simpatiju ili ljubav. Priznajem da sam bila zatečena pitanjem, pa sam verujem, i pocrvenela zbog njega, ali sam se izvukla odgovorom da je u našim godinama normalno da imamo simpatije. Međutim, on je hteo direktan odgovor.

- Znači li to da ti je tamo ostao neko veoma drag?

- Ne, to ne znači, ja sam osoba koja se teško i sporo zaljubljuje - odgovorila sam.

- Mi smo u godinama kada su nam pored ljubavi važne i druge stvari za koje ljubav nije uslov - iznenadio me je Kiril tvrdnjom koja nas je uvela u novu fazu razgovora, u tom času meni veoma privlačnom. Nemam pojma šta sam odgovorila, ali od tog časa naš razgovor je dobio novu dimenziju i na kraju smo otvoreno razgovarali o telesnoj ljubavi. Osećala sam da sva treptim. Ispijali smo se očima i bila sam spremna da toga časa odem u toalet sa Kirilom i da tamo vodimo ljubav.

Posle jednog gutljaja vina on je ostavio čašu i spustio svoju ruku na moju. Lagano me je milovao. I dalje smo čitali i gledali jedno drugo. Uzbudenje u meni je raslo i tog trena sam bila spremna da vodim ljubav. Kiril je pozvao konobara i platio račun. Iz restorana smo izašli, držeći se za ruke. Krajičkom oka sam videla da smo oboje privukli pažnju gostiju. Svesna sam svoga izgleda, u restoranu su bili uglavnom muškarci i verovatno su svi zavideli Kirilu u tom času, ali obzirom na to kako je on izgledao normalno je bilo da budem sa njim. Normalno bar za te ljude koji o nama nisu ništa znali.

Seli smo u kola, Kiril je izašao sa parkinga, uključio se u saobraćaj i kada smo dostigli uobičajenu brzinu kretanja ponovo je uzeo moju ruku, ali ovoga puta je prineo usnama i poljubio. Posle toga je spustio svoju ruku na moju butinu i taj dodir je kod mene izazvao mali šok. Lagano mi je milovao unutrašnju stranu butine. Zbacila sam glavu, naslanjajući se na sedište. Zatvorila sam oči, opustila se i počela da uživam dok je uzbudenje u meni neprestano raslo. Tako nisam ni primetila da je Kiril skrenuo sa glavnog puta. To sam registrovala tek kada je smanjio brzinu. I dalje ništa nismo govorili. Zaustavio je kola kod puta, koji je vodio prema maloj šumici udaljenoj možda pedesetak metara od tog mesta. Videla sam da se dvoumi, a onda je krenuo prema toj šumi.

Desetak minuta kasnije bili smo u strasnom zagrljaju, a ja na sebi više nisam imala ni deliča odeće. Prešli smo na zadnje sedište gde sam ga gotovo silovala. Nisam mogla da sačekam da skne odeću, legla sam i povukla ga prema sebi. Pantalone su mu bile spuštne i to je bilo dovoljno. Do vrhunca sam došla za minut-dva. Ostali smo u kolima još pola sata, a potom nastavili put.

Približavali smo se Plovidivu. U samom gradu Kiril je uzeo sobu u jednom ne baš luksuznom hotelu.

Verujem da boljeg u gradu i nije bilo. Javio se ocu, u Sofiju, potvrdio da je sve uredu i obavestio ga da će prenočiti u Plovdivu. U grad smo ušli sa prvim sumrakom i sada mi je žao što nisam imala vremena da razgledam, učinilo mi se da je Plovdiv interesantan, ali tada mi je neuporedivo interesantniji bio mladi Bugarin Kiril.

Sarno što smo ušli u sobu, bacili smo stvari i pali na veliki francuski ležaj. Zamolila sam ga da se istuširamo i to smo učinili. Ja sam prva otišla u kupatilo, a posle nekoliko minuta došao je i Kiril. Ljubili smo se dugo pod mlazom tople vode posle čega smo se spojili. Videla sam koliko je bio iskusan po tome što mi *nije dozvoljavao da dodem do vrhunca*, govoreći da će mi kasnije biti još lepše. I bilo je tako. Prešli smo u krevet, gde smo jedno drugom radili sve što nam je padalo napamet. U meni se probudio vulkan. Ono što mi je četiri godine nedostajalo, ta istovremena reakcija tela i emocija, bacila me je u virove nekontrolisane strasti. Imala sam nekoliko orgazama te rioči, menjali smo poze, voleli se na krevetu, na podu, pored prozora... Nikada pre tako nešto nisam radila. U Beogradu sam imala vezu sa Dejanom, iz solitera preko puta, sa kojim sam inače išla u treći i četvrti razred srednje škole, ali naši seksualni odnosi bili su veoma retki i nimalo maštoviti. Svetlosnu godinu daleko od onoga što sam te kišne noći, kasnog septembra 1995. godine, doživela u Plovdivu. Svaki deo žene u meni bio je probuden. Kiril mi je govorio kako ni on nikada pre nije tako , uživao. Prijalo mi je da slušam njegove reči kako sam divno građena, kako imam najlepšu guzu na svetu, da su mi grudi čarobne. Nije me interesovalo da li je lagao. Te noći mi je laskanje prijalo, bilo je dodatni faktor moga uzbuđenja. Zaspala sam u njegovom zagrljaju i probudila se negde oko devet sati. On je i dalje spavao. Otišla sam do kupatila, istuširala se, a kada sam se vratila u sobu on je još spavao. Čaršav je skliznuo na pod, verovatno kada sam se ja izvlačila iz kreveta i Kiril je bio pred mojim očima kao od majke rođen. Imao je lepo telo, a moja želja još nije bila ugašena. Legla sam pored njega i počela da ga milujem najpre po gornjem delu tela, a posle između nogu. Brzo se u njemu probudila muškost i ponovo smo vodili ljubav, ponovo uživali. Umesto na doručak iz sobe smo izašli u vreme ručka.

Sišli smo u hotelski restoran na ručak. Pre ulaska unutra Kiril mi je rekao da sačekam nekoliko minuta da donese nešto iz kola. Samo što se on izgubio, naišla je grupa mladića, njih pet-šest, koji su očigledno bili očarani mojim izgledom. Zaustavili su se i počeli, najpre, da dobacuju, a potom pokušali i da stupe u razgovor sa mnom. Mislim da su bili sportisti, pošto su na sebi imali sportsku odeću. Držala sam se rezervisano, pomalo i uplašena, ali potom sam procenila da mi se ne može dogoditi ništa ružno, muškarci i žene su prolazili pored nas, ulica je bila na nekoliko metara, recepcija nama iza leđa - pa sam se malo poigrala.

Najpre sam izgovorila nekoliko rečenica na engleskom, to nije dalo rezultata, jer nisu govorili tim jezikom, a kada sam, trudeći se da moj srpski liči na makedonski a time i na bugarski jezik, pitala grupu napaljenih momaka kada su poslednji put bili sa ženskom u krevetu, oni kao da su doživeli šok. Nastao je muk, a posle toga smeh. Nisu se smejala samo dvojica iz grupe, oni što su započeli razgovor i na početku bili najhrabriji.

U tom času je ušao Kiril, najpre malo zastao, potom odlučnim korakom prišao nama i, obračavajući se meni, upitao šta se događa.

- Ništa, momci su procenili da nisam Bugarka i pitali su me šta radim ovde. Bili su vrlo pažljivi - odgovorila sam.

Dok sam to govorila, grupa se lagano povlačila u dubinu hodnika, a Kiril i ja smo ušli u restoran da ručamo. Posle nekoliko minuta oni su ušli za nama i seli na drugu stranu restorana. Ja sam im bila okrenuta licem, Kiril ledima i videlo se da mu nije svejedno: osetila sam dozu ljubomore što, na kraju krajeva, svakoj ženi godi. Samo ako nije preterano i opterećujuće.

Posle ručka smo nastavili putovanje. Padala je kiša, ali naizmenično. Smenjivali su se intervali sunčanog vremena i kiše, koja je pljuštala kao da je neko razrezivao niske i tamne oblake. Kiril je vozio prilično brzo tako da sam u nekoliko situacija morala da se pridržavam u krivinama. Nisam želela da mu kažem da smanji brzinu niti da ga pitam zašto žuri. Put je trajao nekoliko sati, noć je već uveliko pala kada smo stigli u Sofiju. Pre toga smo stajali na jednom mestu, stotinak kilometara od grada i zadržali se ceo sat. Plan je bio da na brzinu popijemo kafu, ali smo se raspričali i vreme je proteklo kao tren.

Prvi put u životu našla sam se u Sofiji. Kiril je pričao da u tom gradu njegova porodica ima veliku kuću i nekoliko stanova. - Voleo bih da vidiš moju porodicu i da spavaš kod nas predložio mi je, ali sam ja uzvratila da, ako već mogu da biram, želim prenočište u nekom od sofijjskih hotela.

- Nemoj pogrešno da me razumeš. Bez obzira na ono što se među nama dogodilo juče i noćas, molim te, imaj u vidu da se znamo dva dana, da tvoj otac zna da je u pitanju devojka koju iz Turske treba prebaciti u Sofiju, a sigurna sam da je već o meni stvorio sliku koja ti se ne bi svidela. Zato me ostavi negde u hotelu ili budimo noćas opet zajedno negde gde nas neće tražiti, kao prošle noći.

Kiril je čitao i uskoro smo zaustavili automobil ispred nekog servisa za popravku automobila. Možda je bio i centar za prodaju kola, nisam sigurna, ali verujem da je to mesto bilo vlasništvo Kirila ili njegovog oca. Ušli smo u jednu prostoriju, prijemnu kancelariju i toga časa četiri čoveka su u sobi ustala pozdravljajući Kirila. Izmenili su nekoliko rečenica, misam razumela o čemu razgovaraju, posle čega je on telefonirao. Zaključila sam da razgovara sa ocem, ali zbog buke, koja je dolazila sa ulice i iz druge prostorije, nije mi bilo jasno o čemu razgovaraju.

- Idemo - rekao mi je Kiril, a jedan od onih tipova skočio i otvorio nam vrata. Svi su izašli za nama i otpratili nas do kola. - Razgovarao sam sa ocem. Drago mu je što si u Sofiji. On se u međuvremenu čuo sa Safetom i to nekoliko puta. Ljut je što smo se zadržali u Plovdivu. Slagao sam da ti je pozlilo, da sam te vodio lekaru, koji je preporučio prekid putovanja i odmaranje najmanje dvanaest sati.

- Šta si mu rekao za noćas - bila sam radoznala.

- Ono što si tražila. Ostaćemo zajedno, ali ću ja, sada kada te smestim u hotel, morati da odem na sat vremena do kuće. Treba nešto da odnesem ocu. Molim te, daj mi svoj pasoš.

Bila sam iznenađena nepoverenjem od strane Kirila. Verovatno je pomislio da ću pobeći, što je bilo suludo u situaciji u kojoj sam se nalazila. Zašto bih komplikovala sebi život tu na pragu Srbije, sada kad je, posle četiri godine, moj Beograd tu pred nosom, na svega nekoliko stotina kilometara. Bez reči sam izvadila pasoš i pružila ga Kirilu. Bila sam i pomalo ljuta.

On me je smestio u jedan od najluksuznijih hotela u gradu. Sve vreme dok je obavljao formalnosti na recepciji nisam razgovarala, a ni posle u liftu. Uneo je moje kofere u sobu i izašao napolje rekavši na odlasku da će se vratiti za otprilike sat vremena. Cutala sam. Samo što je Kiril izašao zaključala sam vrata i otišla da se istuširam.

Zaista, on se vratio brzo i rekao mi da se spremim, pošto želi da me vodi na večeru. Rekla sam da nisam gladna, što nije bila istina, ali sam i dalje bila ljuta i uvredjena zbog isakazanog nepoverenja.

- Nemoj, molim te, da se ljutiš. Možda nije bilo pametno ono što sam uradio, ali zašto ne razmišljaš na drugi način. Zašto se ne zapitaš jesam li to uradio zbog nepoverenja ili iz straha da te večeras ne izgubim.

- Kako da me izgubiš, gde mogu da bežim i zašto da bežim, kada sam tako blizu Srbije. Uostalom, imam u džepu svega nekoliko desetina nemačkih maraka i kuda sa tim da bežim - slagala sam Kirila u vezi novca, pošto mi je Safet na rastanku dao 500 DEM.

- Izvini, nisam to znao - reagovao je Kiril izvlačeći iz sakoa nekoliko novčanica od po 100 DEM i dajući mi ih. Odbila sam i dalje glumeći uvredenu osobu, ali na njegovo insistiranje uzela sam 200 DEM.

Na večeru smo otišli u jedan nacionalni restoran nedaleko od hotela. Svirala je lagana muzika, koja nas je, uz neko crno vino posle večere, odnela na krilima posebnih osećanja, onih na kojima smo lebdeli protekle noći u Plovdivu. Pod uticajem alkohola Kiril je, dok smo plesali a bio je to moj prvi ples posle četiri godine u kojem sam stvarno uživala, počeo priču o svom životu u kojem bi voleo da vidi mene. Spominjao je neke poslove, putovanja, Švajcarsku. Čitala sam privijena uz njegovo telo sa glavom na njegovom ramenu.

Vratili smo se u hotel posle ponoći. Još u liftu počeli smo sa žestokim i strasnim poljupcima i pretraživanjem tela. Samo što je Kiril zaključao vrata, oboje smo počeli da se skidamo. Odeća je letela na sve strane. Minut kasnije na velikom krevetu, koji je zauzimao valjda pola sobe, Kiril je uranjao u mene. Verovatno zbog alkohola popustile su sve kočnice u meni i sećam se da sam vrištala, što mi je on kasnije prepričavao, smejući se. . . Zaista sam uživala u seksu sa tim mladićem. U stvari, sa njim sam otkrila lepotu telesne ljubavi. Dugo sam razmišljala o noćima u Plovdivu i Sofiji sa mladim Bugarinom, analizirala sebe, svoje ponašanje, a posebno uživanje koje sam osetila. Verujem da je to bila posledica onog što sam doživela u Dubaiju i Istanbulu, gde sam spavala sa muškarcima, ali bez obzira na neke trenutke iz Ujedinjenih Arapskih Emirata, koji se mogu obeležiti kao veoma prijatni, sve do Kirila nisam kompletno učestvovala u činu telesne ljubavi.

Čini mi se da sam opisala jedan od odlazaka kod Gospodara u haremu koji se može podvesti pod uživanje, ali to je daleko od lepote u kojoj sam uživala sa Kirilom.

Zaspali smo oznojeni i slatko umorni. Opet smo, kao u Plovdivu, zakasnili na doručak. Posle tuširanja, a bilo je vec podne, zamolila sam Kirila da mi omogući kontakt sa roditeljima, odnosno da nazovem telefonom moje u Beogradu. On je naručio broj u Beogradu i za nekoliko minuta telefon se oglasio. Podigla sam slušalicu i razumela da neka žena poručuje kako na liniji imam Beograd.

Čula sam glas mog jadnog oca. Kao da je nekome govorio da se ništa ne čuje, a onda sam ja počela da vičem:

- Tata, tata, ja sam. Da li me čuješ. Tata, javi se, da li me ' čuješ?
- Dete moje, čujem te. Bogu hvala da si se javila. Gde se nalaziš? Čujem te kao da si u Beogradu.
- Nisam, tata, u Beogradu, ali nisam ni daleko. Videćemo se za koji dan: Na putu sam prema vama. Sve je u redu, ništa nemojte da brinete. Jeste li zdravi, kako su mama i Čeda?
- Dobro smo i ne možemo dočekati da te vidimo. Znaš li tačno kada dolaziš da te dočekamo na granici?
- Ni govora, tata. ja ću se javiti kada udem u Srbiju, a ti...u tom času veza se prekinula. Kiril je pitao želim li da ponovo nazovem ali sam odbila jer sve što sam hela bilo je da čujem mamin i tatin glas. U stvari, mislila sam da kažem tati da obavesti moju prijateljicu Svetlanu da sam se javljala, ali ne mari. Pokušala sam jednom da joj se javim iz Istanbula, ali su mi rekli da je pogrešan broj, i to dva puta, što znači da su se njeni ili preselili negde ili su promenili broj.

Posle ručka Kiril i ja smo seli u kola i krenuli na sastanak sa njegovim ocem, koji je tražio da me vidi. Dočeka nas je u luksuznom kabinetu u jednom od boljih, i uredenijih delova Sofije. Bio je to čovek u pedeset i nekoj godini života, srednje visine, idealne telesne linije i uopšte veorna privlačan. Kiril je genetski povuko na njega. Na oca je imao lepe plave oči i divnu kosu. Samo nekoliko minuta u njegovom društvu bilo mi je dovoljno da *shvatim ono;što se nije moglo sakriti - ja sam se tome čoveku svidala, nije skidao oči sa mene.* Toga dana obukla sam se prilično izazovno i on me je očima skidao. Bez mnogo uvijanja i bez obzira na Kirilovo prisustvo predložio mi je da ostanem u Sofiji odnosno u Bugarskoj. On će mi, rekao je, obezbediti lep posao u svojoj firmi, luksuzan stan, visoku platu, automobil na raspolaganju. Da nije bilo tog njegovog pogleda pomislila bih da mu je Kiril u međuvremenu javio šta se desilo među nama i da me sada njegov otac prirema za ulazak u porodicu, preko udaje za svoga sina, ali... U pitanju je bila požuda, koja je izbijala iz svakog njegovog pogleda i pokreta. Osećala sam se neprijatno pred Kirilom, ali ništa se nije moglo menjati.

Nije me iznenadilo kada je taj uglađeni gospodin poslao Kirila da mu nešto donese iz grada. Momak je poznavo svoga oca, osetio je njegove namere i napustio je sobu na ivici besa.

- Nisi mi odgovorila, prihvataš li posao ili nastavljaš put za Beograd - upitao me je njegov otac.
- Nastavljam put još danas, ako mi vi, naravno, pomognete.
- Znaš li, devojko, šta se događa u Srbiji i kako se živi tamo? Znaš li ti gde ideš? Srbija je na rubu katastrofe. Tamo se gladuje. Ljudi rade za nekoliko desetina maraka mesečno. Zemlja je u potpunoj izolaciji. Ništa ne sme da uvozi niti da izvozi. Privreda je uništena, preduzeća ne rade. Troše se poslednje rezerve. Ja ti nudim ono što malo ko u Srbiji danas može i da sanja.
- Gospodine, mogu li da budem otvorena - upitala sam ga.
- Naravno, možete da budete otvoreni, ja to od vas i očekujem - odgovorio je Kirilov otac, ne skidajući oči sa mene.
- Za četiri godine, koliko sam provela izvan moje zemlje sazrela sam više nego da sam proživela dva života. Budite iskreni kao što ću i ja biti prema vama i recite mi da li se ja vama dopadam kao žena. U stvari, potvrdite mi ono što već znam.
- Da, devojko. Izuzetno me privlačiš. Već dugo nisam video tako lepo stvorenje i, da budem iskren kao što si bila ti, sve ovo ponudeno samo je delič onoga što bi imala ako ostaneš u Bugarskoj i postaneš moja ljubavnica.
- Neću vam odgovoriti na način koji vi očekujete. Ja jednostavno ne mogu da ostanem u Bugarskoj, posebno ne za vasu potvrdu, izvan onoga sto vi mozete da predpostavite.
- Mogu li da znam koji je to razlog - upitao je.

- Protekle dve noći spavala sam sa vašim sinom Kirilom i beskrajno uživala u tome.

U sobi je zavladao grobna tišina. On je i dalje gledao u mene, ali sada pogledom koji je prolazio kroz moje telo. Okrenuo se u kožnoj fotelji nekoliko trenutaka posmatrao umetničku sliku na zidu, podigao se i prošetao po sobi.

Kada želiš da nastaviš put - upitao me je glasom *koji'* sam jedva prepoznala. Bio je to glas razočaranog, gotovo slomljenog čoveka.

- Ovoga časa, ako je to moguće.

On je pozvao sekretaricu i rekao joj, koliko sam shvatila, da hitno stupi u vezu sa Kirilom i da mu kaže da dodje. Ponovo je šetao po sobi i posle minut, dva konačno prekinuo tu veoma neprijatnu tišinu.

- Molim te, nemoj da se ljutiš, predji u prostoriju kod moje sekretarice. Moram da obavim nekoliko važnih telefonskih razgovora.

Ustala sam i bez reči napustila kabinet. U sobi njegove sekretarice, koja je brzo ustala i ponudila me sokom, bilo je zelenilo kao u botaničkoj bašti. Samo što je jedna starija gospoda donela koka-kolu u sobu je ušao Kiril. Gledao je gotovo zapanjeno u mene. Samo je upitao da li je otac unutra, pokazujući na vrata kabineta, a kada je sekretarica klimnula glavom on je ušao. Ja sam mirno sedela i počela da pijem kolu. Vreme je prolazilo i posle možda petnestak minuta Kiril je izašao iz očevo kabineta, vrata su ostala otvorena, a trenutak kasnije na njima se pojavio i njegov otac.

- Devojko, želim ti sve najbolje. Nadam se da ćeš već sutra biti u Beogradu i videti svoje roditelje. Drago mi je da sam ti pomogao - rekao je preko Kirilovog ramena. Procenila sam da ne želi ni da se pozdravimo. Ostala sam na mestu, samo sam se podigla i zahvalila mu.

- Drago mi je što smo se upoznali. Hvala vam što ste prihvatili molbu vašeg i mog prijatelja Safeta iz Istanbula da mi pomognete na putu do kuće, uzvratila sam gledajući ga u oči. On je nekoliko trenutaka izdržao pogled, a onda je brzim pokretima, nakon što je klimnuo glavom i još jednom poželeo srećan put, ušao u kabinet i zatvorio vrata za sobom.

- Idemo - rekao je Kiril. Pozdravila sam sekretaricu i pošla za njim. Stajali smo pred liftom i čekali. Isto je bilo dok smo se spuštali u prizemlje, ali samo što smo seli u kola Kiril mi je dao do znanja šta oseća.

- Možeš li mi reći šta ste razgovarali ti i moj otac, dok sam bio odsutan?

- Ništa posebno - rekla sam.

- Molim te da budeš ozbiljna. Video sam kako te posmatra dok smo sedeli zajedno i znam da me je poslao u grad bez ikakve potrebe. Samo da bi ostao nasamo sa tobom. Međutim, kada sam se vratio sve je bilo drugačije. Rekao mi je da te otpratim do granice. Šta se dogodilo?

- Kirile, ja se tvom ocu dopadam kao žena. - To mi je bilo jasno posle nekoliko sekundi.

- Kada si ti otišao, on mi je ponudio sve što hoću, samo da ostanem u Bugarskoj. Da, tražio je da budem njegova ljubavnica.

- I kako se ohladio? Šta si mu odgovorila?

- Rekla sam da smo nas dvoje prošle i preprošle noći bili u krevetu. To je bilo dovoljno.

Kiril je udario rukom po volanu i opsovao nešto. Bio je vidno ljut. Počeo je da pretiče kola po gradu, prolazi kroz crveno, pravi prekršaje u saobraćaju. Nekoliko puta smo za dlaku izbegli sudar. Zamolila sam ga da smanji brzinu. On je samo odmahivao rukom. Naglo je zakočio kod nekog parka i okrenuo se prema meni.

- Šta si mu konkretno rekla? - Da smo spavali.

- Kako je reagoovao?

- Ohladio se u jednom trenutku. Više ni reći nismo progovorili. Zatražio je od mene da predem u sobu kod sekretarice.

Kiril je ponovo pokrenuo kola i nastavili smo vožnju. kada sam se ohrabrila da ga upitam kuda idemo on se nasmejao i uzvratio pitanjem, a gde bih ja to želela da idem. - Prema granici - odgovorila sam.

- E, pa idemo prema granici, odnosno idemo prema Srbiji - uzvratio je Kiril. Bilo mi je jasno da je prošla ona mala kriza u koju smo svi upali usled želje Kirilovog oca da me zadrži u Bugarskoj.

Osećala sam da napetost popušta i tražila sam od Kirila da mi kaže koliko ima kilometara do granice, odnosno gde ću ući u Srbiju.

- Iskreno da ti kažem, ne znam koliko ima kilometara, ali stići ćemo brzo. Granicu ćeš preći kod Dimitrovgrada

- Postoji li neki plan za koji ja ne znam, a vezan je za vreme posle mog ulaska u Srbiju? Ti znaš da se tamo pojavljuju engleskim pasošem i da mogu imati problema. Ko će mi verovati da sam Srkinja bez obzira na jezik, ako nemam isprave, ni lične karte, ni jugoslovenskog pasoša, ničega. Osudena sam da kažem da sam stranac i da se pozovem na ovaj engleski pasoš.

- I to je dogovoreno. Na granici će te čekati jedan Srbin iz Niša. On je sada u Pirotu. Odvešće te do Beograda. Čale mi reče da se čuo sa njim jutros. Radi se o čoveku koji više od dve godine saraduje sa nama. Prebacujemo u Srbiju naftu i neke tehničke stvari i to jednim delom preko njega.

- Pa zar Srbija nije pod blokadom, kao što reče tvoj čale? - Jeste, ali ko može da zatvori sve tačke na granici. Uostalom, koliko mi je poznato otac potplaćuje i ove iz Ujedinjenih nacija, koji su u Rumuniji i Bugarskoj, zaduženi da prate krši li se embargo uveden protiv Srbije. Dajemo im mesečno dva-desetak hiljada maraka i sve se odvija po planu.

Kako smo se primicali granici na putu je bilo sve više automobila i autobusa. Nekoliko kilometara pre graničnog prelaza stvorena je kolona. Kiril je uspevao da pretekne po desetak i više kola, da se potom ubaci u kolonu, ali samo nekoliko puta. Postojala je opasnost od sudara, jer više nisu hteli da nam otvaraju mesto u koloni. Svi su bili ljuti i nikome se nije čekalo, a jedino je čekanje bilo izvesno. Nekoliko sati bilo nam je potrebno da dodemo do granice, odnosno da je vidimo. Svetla u daljini su govorila da je granica između Bugarske i Srbije veoma blizu.

Obuzelo me čudno osećanje. Četiri godine sam svakog dana sanjala trenutak kada ću opet da dodem u Srbiju a sada, na nekoliko stotina metara od Srbije, osećala sam nešto čudno u sebi: strah od povratka na staro, strah od onoga što me čeka u Beogradu, od pitanja na koja ću morati da odgovaram, od društva i rodbine kojima ću morati da objašnjavam gde sam bila i šta sam radila sve te godine. Zašto se nisam javljala? Kiril je čutao, kao da je znao šta osećam. Lagano smo se približavali graničnom prelazu.

Gužva je bila sve veća, kolona se sporo kretala, pored nas su prolazili pešaci sa ogromnim torbama, neki su nosili kanistere sa benzinom, ogromne torbe sa robom. Čula su se dovikivanja.

- Kirile, nakon što predem granicu, hoćemo li se ikada više videti, kako da shvatim sve ovo što se dogodilo - upitala sam ga ni sama ne znam zašto.

- Ne znam. Čučemo se telefonom. Bilo bi glupo da ti se sada opravdam, ali mislim da je moj otac pokvario nešto što je bilo u početku. Ti ionako ne bi ostala u Bugarskoj, čak i da sam te ja zamolio i pustio da vreme odluči šta će biti.

- Nisam to mislila. U stvari ni sama ne znam šta želim da čujem od tebe, ali sam sigurna da želim da ti kažem kako će dva protekla dana ostati da žive u meni zauvek. Verujem da se nikada više nećemo videti i verujem da se nećeš naljutiti ako ti kažem da je to bila jedna nekontrolisana strast i ništa više. Sigurna sam u to. Možda je najbolje da se sve završi ovde, na ovom graničnom prelazu.

- Da, možda je tako najbolje - rekao je Kiril, udarajući prstima po volanu. Začutili smo ponovo. Sa radija se čulo neki smirujući instrumental, kao naručen za ovakve trenutke.

Na granici je Kiril parkirao kola sa strane. Bugarski carinik se čudom čudio da nemamo u kolima ništa. Onda je, verujem, pomislio da na taj način prikrivamo nešto milogo dragocenije od benzina i jevtine robe iz Turske i Bugarske, ali je dodatno ostao začuden kada mu je Kiril rekao da neće prelaziti granicu. Čovek je samo slegao ramenima i pokazao mi da mogu krenuti prema jugoslovenskim carinicima. Krenuli smo zajedno. Kiril je nosio kofere i ništa nismo razgovarali. Bili smo u koloni ljudi natrpanih putnim torbama i kesama.

Desetak metara ispred carinika, u koloni koja se formirala, Kiril mi je pružio ruku. Zagrlili smo se, on me je poljubio u oba obraza, okrenuo se i pošao nazad. Zastao je posle nekoliko metara i, gledajući ispred sebe, krenuo prema meni. Sve vreme nisam skidala oči sa njega.

- Žao mi je zbog okolnosti u kojima smo sreli. Da je drugačije na kolenima bih te molio da ostaneš. Beskrajno mi je žao - rekao je Kiril i brzim koracima, gotovo trčeći, otišao prema bugarskom prelazu. Naš rastanak nikoga nije zanimao. Ljudi su bili zaokupljeni svojim problemima: kako preneti skrivenu robu, kako prevariti carinika i uštedeti neku paru.

Pružila sam pasoš i carinik me je ispitivački pogledao. Teškom mukom uspeo je da na engleskom priupita gde putujem. Odgovorila sam da idem u Beograd, kod prijateljice. On je ponovo zavirivao u pasoš, a onda je tražio da otvorim kofer.

Začudo, samo je pogledao i pružio mi pasoš nazad. Lagano sam krenula, zajedno sa kolonom ljudi, prema koloni parkiranih automobila sa strane. Ni sama nisam znala šta da radim. Nisu mi rekli kako izgleda taj Srbin koji je trebalo da me dočeka i nadala sam se da su oni njemu opisali kako ja izgledam, a mene, da opet budem neskromna, nije moguće ne primetiti. To posebno važi za muškarce. Stajala sam, okrećući se levo desno. Ljudi su prolazili pored mene, neko dete je plakalo, verovatno probudeno iz slatkog sna i majka nikako nije mogla da ga umiri. Noć je bila hladna, ta noć kasnog oktobra 1995. godine, kada sam posle četiri godine ponovo dotakla tlo zemlje koju sam napustila, verujući u bajke.

I kada sam, već gubeći nadu, počela da razmišljam o telefonu sa kojeg bi se javila u Beograd, iza leđa sam čula glas. - Izvinite, čekate li vi nekoga iz Niša?

Okrenula sam se. Ispred mene je stajao čovek u petoj deceniji života, u kožnoj jakni, neobrijan i u svakom pogledu neugledan.

- Da - odgovorila sam - a da li vi treba nekoga da odvezete u Beograd?

- Treba, pod uslovom da taj neko lepo izgleda i da ima engleski pasoš, kao što su mi rekli.

- Irne mi je Dragan - rekao mi je moj novi domaćin, pružajući ruku, a posle, uzimajući moje kofere, dodao da su kola u blizini i pozvao me da krenem za njim. Nisam obraćala pažnju na njega. Zelela sam da potpuno isključim mozak i da se prepustim osećanjima, obzirom na to da je došao trenutak o kojem sam sanjala četiri godine. Koračamo kroz pro hladnu noć, nalazim se u zemlji koju volim, došla sam na svoje, tu sam gotovo kod kuće, ali ništa u meni nije reagovalo na tu istinu. Jesi li ti svesna da si u Srbiji? - govorila sam sebi u besmislenom pokušaju da stvorim uzbuđenje tamo gde ga nema.

Draganova kola bila su parkirana nekoliko stotina metara od graničnog prelaza. Išla sam iza njega korak-dva, on me ništa nije pitao, a kroz moju glavu su letele slike Dubaija, Istanbula, lica Gospodara, Ismarovo, Safetovo, Hazilino, Esadovo... Ubacili smo kofere i krenuli njegovim golfom, čija je unutrašnjost strašno zaudarala na duvan.

- Slušaj devojko, ja sam preuzeo obavezu da te odvezem za Beograd. Znam ponešto o tebi, dovoljno da se ne raspitujem i da te ne gnjavim, mogu da čitirni do Beograda, kako hoćeš, a sada mi reci želiš li da spavaš negde do jutra, pa da onda krenemo dalje, ili hoćeš da nastavimo put bez stajanja do Beograda.

- Ja bih vas molila ovo drugo, samo ako vi možete da izdržite toliko za volanom.

- Ništa ti ne brini, izdržavao sam ja i veće napore i duža putovanja. Znači, idemo u Beograd.

- Molila bih smo da negde usput navratimo i da popijemo kafu i čašu vode. Stvarno imam potrebu da pijem kafu - rekla sam.

- To će biti malo teže, vidiš koliko je sati, ali ja mislim da ćemo naći nešto u Pirotu, ima tamo kafana koje rade dok je gostiju, a pijanaca se uvek nadje.

Uskoro smo bili u Pirotu. Grad je spavao i samo je poneki automobil prošao pored nas. Dragan je zaista uspeo da nade neku rupu od kafane, koja je radila celu noć. Nisam mogla da biram i seli smo za jedan od desetak stolova. Nedaleko od nas sedela su dvojica muškaraca, ne bih rekla da su bili mnogo pijani, a jedan od njih se nešto svadao sa konobarom. Više je to bio žučan razgovor nego svada, ali prijalo mi je da čujem i taj vid komunikacije na mom jeziku. Srpski me je obradovao kad sam se vratila u Istanbul. Razgovori sa Safetom i Esadom bili su puni pažnje i razumevanja. Bez ijedne psovke. Ova dvojica su kao kočijaši jedan drugom svašta govorili, a kako je to trajalo duže vreme, bez povišenog tona, zaključili smo Dragan i ja da se njih dvojica dobro znaju i da im je takav razgovor izgleda nešto najnormalnije.

Popili smo iznenadujuće dobru kafu. Mislim da u kuhinji više nije bilo nikoga, da je onaj konobar spremio kafu i ne sećam se da sam nekada popila taj čarobni napitak u slast kao te noći u Pirotu. Sedeli smo najviše desetak minuta, možda pola sata. Dragan je za to vreme pušio cigaretu za cigaretom.

Izašli smo na ulicu i krenuli. Samo nekoliko stotina metara od toga mesta zaustavila nas je patrola policije. Kola su bila parkirana u jednom malom parku ili šumici, ne sećam se više, samo znam da je bilo drveća.

Policajac je lagano došao do naših kola, zatražio od Dragana vozačku i saobraćajnu dozvolu. Upalio

je baterijsku lampu i detaljno čitao i jedno i drugo. Obilazio je kola i kada se vratio do Draganovog prozora, vraćajući mu dokumenta nazad, upitao je ko je devojkica, pokazujući prstom na mene. Ja sam se sledila od straha. Munjevitom mi je prošla kroz glavu da Dragan, u ovom slučaju, ne sme da laže jer ako mi zatraže ličnu kartu ja je nemam, to samo može da znači privođenje u stanicu milicije i ko zna šta još. Dragan je čutao nekoliko sekundi i onda, zapanjujuće mirno odgovorio.

- Ova devojkica je strani državljanin. - Molim - čulo se sa druge strane.

- Ona je iz inostranstva, iz Engleske i vozim je u Beograd. - U tom času policajac je promenio izgled lica, podigao se na prste i zatražio od mene i Dragana da izademo iz kola. Zamolio nas je da pridemo parkiranom policijskom automobilu iz kojeg je izlazio njegov kolega, naslućujući da se nešto događa. Ja sam čutala.

- Reci joj da pokaže pasoš - obratio se policajac Draganu, a kada je on nekoliko puta ponovio pasoš, pasoš, ja sam kao, shvatila o čemu se radi i otišla do kola, uzela pasoš i dala čoveku u plavoj uniformi. On je dugo zagledao, a potom se obratio Draganu:

- Slušaj ti, da ona nije prostitutka?

- Ni govora. Ona je student, bila je u Turskoj i Bugarskoj na studijskom putovanju i ja je sada vozim kod njene prijateljice u Beograd.

- Nemoj da me zajebavaš. Kakvo studijsko putovanje. Danas u ovu zemlju ulaze smo šverceri i kurve. Reci iskreno, kuda je vodiš - bio je nepoverljiv i prost policajac, sada znatno više obraćajući pažnju na mene, merkajući me od glave do pete.

- Najiskrenije govorim, devojkica je iz Engleske, ima drugaricu u Beogradu, ja znam roditelje te njene prijateljice. Zamolili su me da je sačekam na granici i dovezem do Beograda. To je sva priča. Možda i jeste prostitutka, možda je lekar, pilot, frizer, odkud ja, čoveče, znam. Moje je da je prevezem. Evo pa je pitajte, odgovorio je moj pratilac i kada smo sa strahom pomislili da će se posle tih reči sve još više zakomplikovati, policajac je, najpre nešto opsovao, potom sa pasošem otišao do kola, nešto zapisivao i vratio se kroz nekoliko minuta.

- Nemam ja sada vremena da proveravam ko ti je ova. To ćete da obavite kada svane, u stanici milicije.

- Šta to znači - upitao je Dragan.

- To znači da ćete sačekati ovde do osam sati i onda otići u stanicu milicije, gde ćemo proveriti njen identitet. Možete čekati u kolima, možete do hotela ili neke kafane, ako radi.

U meni je rastao bes. Bila sam na rubu da mu na srpskom svašta kažem, ali znala sam granicu koja se ne sme preći. Dragan je počeo da moli i preklinje, prilazio je jednom, pa drugom policajcu, ali oni su samo odmahivali glavom. Onaj što je razgovarao sa nama otišao je i seo u kola. Dragan je najpre šetao gore-dole, širio ruke, psovao, a potom prišao policijskim kolima. Ja sam sela u golf i počela da razmišljam kako će sve ovo da se završi. Uskoro se Dragan vratio, upalio motor i krenuli smo.

- Gde idemo, pred stanicu milicije ili u onu kafanu? bila sam pomalo cinična.

- Idemo u Beograd - odgovorio je Dragan, izvadio moj pasoš iz džepa i bacio ga meni u krilo.

Slatko sam se nasmejala i upitala ga za čarobnu formulu preko koje je uspeo da ubedi policajca.

- Ma kakva formula i ubedivanja, dao sam mu 200 DEM. Po sto svakome. Ni plata im nije veća.

Rekla sam Draganu da imam kod sebe nešto novca i da mogu nadoknaditi štetu koju je pretrpeo, podmićujući policajca, našto se on samo nasmejao i rekao da će to nadoknaditi na drugom mestu. -Naplatiće to od onih tvojih bugarskih prijatelja sa kojima radim, rekao je i nagazio na gas. Na putu nije bilo nikoga i kroz sat-dva bili smo u Nišu. Za razliku od Pirota, Niš je izgledao neuporedivo lepše. Veća količina svetla, i semafori na ulicama. Sve je delovalo drugačije i sve je to u meni razbijalo onaj prvi sumorni utisak koji sam stekla o mojoj Srbiji u prvih nekoliko sati posle prelaska granice.

Dragan i ja gotovo da i nismo razgovarali. Pitao me je da li sam gladna, smeta li mi što puši. Samo sam odmahivala glavom i još dublje tonula u misli koje su mi se rojile u glavi praćene različitim vrstama osećanja. U meni je dominirao strah od trenutka prvog susreta sa roditeljima. Pokušavala sam da zaspim, ali mi nije uspevalo. Počelo je da sviče. Gledala sam kroz prozor kako prvi zraci sunca miluju polja na koje se odavno uselila jesen. Dragan je vozio veoma brzo, konstantno iznad 130 kilometara na sat i već smo bili negde u visini Kragujevca. Ispred nas, na nekoliko stotina metara, kretao se manji kamion.

Ne znam zašto, ali zagledala sam se u njega i u jednom trenutku shvatila da se nešto neuobičajeno

dogada. Kamion je najpre počeo da skreće udesno. Dragan je pogledao u mene pokazujući rukom. Kada smo oboje očekivali da kamion sleti sa auto-puta, on se u deliču sekunde spasio izletanja. Vozač je naglo savio ulevo i vrtio kamion na sred puta. Mi smo bili tu iza njega, najviše na stotinu metara, Dragan je smanjivao brzinu, a vozač kamiona - koji je očigledno bio zaspao - i dalje je imao velike probleme. Otišao je previše ulevo, trgnu udesno, pa ponovo naglo ulevo i udario u ogradu na sredini auto-puta. Odbio se i zaustavio. Dragan je stao na kočnicu i potom naglo smotao udesno i mi smo se našli na samom rubu puta. Međutim, kada je onako uzbuđen nameravao da krene nazad, Dragan je umesto u rikverc ubacio u prvu brzinu i mi smo se našli u jarku. Nije bio veliki, ali šanse da se iz njega izvučemo bez nečije pomoći bile su minimalne.

Do nas je dotrčao onaj čovek iz kamiona i počeo da se izvinjava. Dragan je psovao, onaj se i dalje izvinjavao, našto mu je Dragan kazao da prestane i da doveze kamion do ruba puta i izvuče nas iz jarka. Tako je i bilo. Na golfu je samo prednja maska bila oštećena.

Nastavili smo put prema Beogradu. Dragan je gunjdao sledeći pedesetak kilometara, spominjao pijance, loše vozače, policiju, neorganizovanu i siromašnu državu... svašta je govorio. Prošli smo pored skretanja za Požarevac, za Smederevo, Beograd je bio tu - gotovo na dohvat ruke. I tada se sve u meni probudilo. Osećala sam drhtavicu, čudno uzbuđenje, verujem čak da sam dobila temperaturu. Na onom brdu iznad "Laste", sa kojeg se pruža prvi pravi pogled na Beograd, nisam mogla da zadržim suze. Moj rodni grad, moj Beograd, o kojem sam sanjala godinama. Želela sam da ga zagrlim, da izadem iz kola i poljubim zemlju pored puta. Milovala sam očima solitere, ljude koji su bili u kolima i na ulicama. Imala sam strašnu potrebu da im kažem kako ih sve volim.

- Dragane, molim vas da skrenete sa auto-puta na Mostarskoj petlji i da udete u Sarajevsku ulicu, ja ću vam reći gde da vozite i gde da stanete - rekla sam iznenadjenom Draganu. Stali smo ispred jedne prodavnice mešovitom robom. Ušla sam unutra i zamolila od devojke u belom mantilu da mi da kiflu i jogurt. Kada sam trebala da platim nastao je problem, imala sam samo nemačke marke i to u apoenima od po 100 DEM. Okrenula sam se da pozovem Dragana, ali on je, što nisam primetila, već stajao iza mojih leđa. Pružio je novac onoj devojci. Izašla sam napolje, stala pored kola, otvorila jogurt i počela da jedem. Dragan je stao pred mene i čutao kao da je znao šta mi znači taj trenutak.

Mnogo puta sam, kao tada, znala ujutro da odem pred zgradu, uzmem kiflu i jogurt, odšetam do prve klupe i to na miru pojedem. Taj običaj nasledila sam od svoga dede. On je to radio otkada ga znam. Posle četiri godine ponovo u mom Beogradu, obavljam taj mali ritual. Znala sam još u Istanbulu da će mi to biti prvo kada dodem u Beograd.

Seli smo u kola i kroz petnaestak minuta bili pred mojim soliterom. Dragan je uspeo da dode do samog ulaza, izvadio je kofere i upitao mogu li sama da ih odnesem do lifta. Odgovorila sam potvrdno i dodala kako bih želela da popijemo kafu zajedno sa mojim roditeljima.

- Nemoj da se ljutiš, ali neću. Imaćete vi o čemu da pričate i bez mene. Navratiću ovde do jednog prijatelja na Novom Beogradu i idem odmah nazad. Izvini ako nešto nije bilo u redu - odgovorio je.

- Sve je bilo u redu, čak i ono sletanje sa puta - nasmejala sam se i zahvalila mu. Tako smo se rastali.

Došao je najteži trenutak. Gledala sam ispred sebe. Činilo mi se da je umesto ulaznih vrata stajao ogromni zid preko kojeg se nije moglo preći. Stajala sam nekoliko minuta, skupljajući snagu da krenem i ko zna koliko bih tu provela da se nisam uplašila dodatne opasnosti, da naide neko od komšija. Nisam bila spremna za razgovor.

Ušla sam u lift, vrata su se zatvorila i ja sam gotovo drhteći pritisla dugme. Iznela sam kofere iz lifta. U hodniku nije bilo nikoga. Iz stana porodice koja je stanovala nasuprot mojim čula se narodna muzika. Prišla sam vratima i lagano stavila prst na zvono. Dva puta. Čula sam korake i okretanje ključa u bravi. Sekund kasnije stajala sam lice uz lice sa svojom majkom. Ispred mene je stajala žena kojoj je život za četiri godine urezao bezbroj novih bora na licu.

- Dete moje - uspela je da kaže posle čega smo pale jedna drugoj u zagrljaj i dugo, dugo plakale tu na vratima našeg malog stana, iz kojeg sam, verujući da se kroz život plovi na ružičastim oblacima, poslednji put izašla pre četiri godine. Gledale smo jedna drugu, grlile se, pa opet plakale. Ja sam samo ponavljala "mama draga", a ona "dete moje". Čula sam vrata od sobe i videla senku na zidu. Uskoro se pojavio čale. Poleteo je prema nama i tada sam ga prvi put videla da plače. Ušla sam unutra, tata je uneo kofere i zaključao vrata. Seli smo u dnevnu sobu i gledali jeno u drugo. On, mama i ja. Reči su bile suviše.

Možerno li u ovom razgovoru da koristimo jednu od imeničnih varijanti tvoga imena. Uzmimo

Tanja?

- Dobro, to može.

- *Evo razgovaramo dve godine nakon tvog dolaska u Beograd. Pretpostavljam da je prošlo dovoljno vremena da se ponovo uključiš u životne tokove u kojima si bila pre 1991. godine.*

- Ne može se reći da živim pod staklenim zvonom, u izolaciji, ali ja više nemam ono društvo koje sam imala, prijatelje mogu da izbrojim na prste jedne ruke, nepoverljiva sam prema ljudima, uključujući rođake i manje sam društvena nego pre. Iskustvo koje imam napravilo je od mene zrelu ženu. Ja sam prolazila svakoga dana kroz male drame i to je od mene stvaralo nešto što ja nisam bila do 1991. godine. Morate imati na umu da sam ja, bez obzira na to šta se dogadalo za četiri godine o kojim govorimo, u tom vremenu doživela uobičajeno biološko sazrevanje. Sa svim ostalim postala sam osoba koju, možda i grešim, nije lako prihvatiti i zato se verovatno manje družim.

- *Radiš li negde?*

- Pomažem bratu u vodenju njegove radnje. Ima trgovinu mešovitom robom i jedan kiosk. Ja sam mu desna ruka. - Da li on zna gde si bila četiri godine?

- Zna gde sam bila, ali ne zna šta sam radila. Možda i to naslučuje. Ceda je vrlo inteligentan čovek. Kada smo se videli prvi put posle mog povratka, a to je bilo nekoliko sati posle mog dolaska u Beograd, on me je odveo u stranu i rekao:

"Ne interesuje me gde si bila i šta si radila, ako imaš potrebu, ispričaj mi nekada ako smatraš da taj deo tvog života treba da ostane tajna neka bude tako". I tako je bilo: Verujem da nikada sa njim neću o tome razgovarati:

- *Kakva je situacija sa roditeljima po tom pitanju?*

- Mama sve zna, osim detalja, razume se. Tata je umro pre godinu i prihvatio je priču da sam četiri godine, sa jednom većom grupom ljudi iz Evrope, bila u nekoj vrsti kućnog pritvora u Južnoj Americi, u maloj fabrici, u stvari u laboratoriji za preradu droge. Samo me je pitao da li sam uzimala drogu, rekla sam da nisam. i na tome je ostalo: Ponekad sa mamom, kada pijemo kafu; porazgovaram o svemu, ali i to vrlo retko.

- *Pretpostavljam da si imala vrlo -neugodna pitanja od svojih prijatelja, drugarica sa kojima si bila svakoga dana pre odlaska u Dubaji?*

- Pa jesam ali možda je srećna okolnost što su se dve moje drugarice, sa kojima sam bila, veoma bliska, u međuvremenu odselile iz Beograda i sada je jedna u Švedskoj, a druga u Kanadi, Ostala je treća iz tog kruga, Verica, ali ona je porodična žena, ima klinca od tri godine, ljubomornog muža i retko se nalazimo. Njoj sam rekla da sam bila malo u Italiji, malo u Americi i da nisam htela da dolazim zbog stanja u zemlji.

- *Da li izlaziš?*

- Retko, ponekad sa Čedoin i njegovom porodicom izadem na ručak ili večeru. Odemo do nekog od splavova ili u Škadarliju i slušamo muziku, šalimo se, mada je Skadarlija za četiri godine, koliko je nisam videla, postala nešto druga. To je, bre, sada ruglo u gradu. Pretvorila se u disko-klub, u pijacu. Strašno.

- *Nemaš momka?* - Nemam.

- *Radi li se o strahu od muškaraca?*

- Da budem iskrena, ne bih mogla da to definišem. - *Zar nemaš potrebu za muškarcem.*

- Imam, ali to "ubijam" u sebi. Ima mnogo načina. Pošto je to rečeno u mojoj priči, objavljenoj u "Argumentu", mogu i ovde da kažem. Imala sam, na putu od Turske do Beograda, dve strasne noći u Bugarskoj. Uživala sam u telesnoj ljubavi sa jednim mladim Bugarinom, mladičem mojih godina i posle toga sam imala samo jedan pokušaj, to je prava formulacija seksualnog kontakta u Beogradu. Nije uspelo.

- *Možeš li reći nešto o toj beogradskoj vezi?*

- Radi se o porodičnom čoveku. Upoznala sam ga u poslu. Bio je izuzetno ljubazan i pažljiv, a to mi je trebalo i prihvatila sam poziv na večeru. Posle nekoliko izlazaka proveli smo jedno poslepodne u Interkontinentalu, ali nisam uživala. Čovek se trudio, bio je strpljiv, ali nije vredelo. Kajem se što se nisam više trudila da prikrijem to moje razočarenje, pošto sam ga iskrenošću verovatno povredila, ali... Rekla sam mu; dok me je vozio kući, da više ne želim da se vidamo i posle toga smo se videli samo dva puta. U prolazu.

- *S obzirom na tvoj atraktivan izgled, pretpostavljam da si opsednuta udvaračima.*

- Većina muškaraca pada u istu grešku kada su u pitanju lepe i zgodne žene. Mislite da ja oka ne mogu da otvoriti od udvarača, a nije tako. Većina, čak ogromna većina muškaraca plaši se da pride ženama koje izgledaju poput mene. Plaše se neuspeha. Tačno je da muškarci svakodnevno reaguju na moju pojavu, ali nemam nikakvih problema kada je to u pitanju.

- *Da li si sreća nekoga ko ti se sviđa, sa kim bi mogla da budeš zajedno, da odeš u krevet, da ga voliš?*

- Pre dva meseca upoznala sam jednog mladića iz Beograda, sada je na četvrtoj godini arhitekture, povremeno se čujemo i mogu ti reći da je vrlo interesantan. Ne spada u lepotane, ali deluje muški. Privlači rne i povremeno se čujemo, ali nisam sigurna kako će to da se završi.

- *U kojoj meri si uspeła da zaboraviš iskustva iz Dubaija i Istanbula?*

- To je nemoguće zaboraviti. Ne živim sa tim baš svakoga dana, ali još uvek često sanjam taj period života, ali u snovima se ono što sam doživela nadograđuje, vidiril sebe u sličnim situacijama, sa novim ljudima.

Redakcija 'Argumenta' dobila je bezbroj pisama kao reakciju na tvoju ispovest. Neke si i pročitala. Bilo je ljubavnih pisama, želje da ti se pomogne, pisama podrške, bračnih ponuda, ali i osude. Ovo poslednje obrazloženo je tvojim opisima telesne ljubavi u Dubaiju, gde si ponekad, po sopstvenom priznanju, uživala sa onim Arapinom.

- Pročitala sam veći deo tih pisama. Pazite, što se osude tiče, ja ih razumem. To se posebno odnosi na Dubai. Ljudi reaguju u smislu: šta se ona buni, živela je kao u bajci, imala je šta poželi; apartman, bazen, najbolje parfeme, odeću poznatih modnih kreatora... Sve je to tačno, ali ne sme se zaboraviti da sam ja bila u zatvoru. Bez obzir na komfor, koji smo imale, ono tamo je bio zatvor. Pokušala sam jednom da pobeđem i bila kažnjena, surovo kažnjena.

- *Imala si hrabrosti da priznaš da si tarno uživala i seksu.*

- To se dogodilo samo nekoliko puta. Ne radi se o uživanju kako sam imala sa Kirilom, na primer, ali se može govoriti da je taj seks ponekad prijao. Uostalom, šta očekivati od devojke koja zna da će četiri godine biti na takvom mestu i da će sa njenim telom jedan čovek raspolagati po svojoj želji. Da li sam trebala da se opirem, pa da završim ko zna gde? Nije taj čovek bi neiskusni mladić video bi i osetio moje ponašanje, moje odbijanje i ko zna šta bi se tada dogodilo. A kada sam se opustila, u nekoliko slučajeva uživanje je došlo samo od sebe. U Istanbulu je bilo nešto drugo, to je grozno, i ne želim da se sećam toga.

- *Jesi li se po dolasku u Beograd čula sa nekom od devojaka, iz harema, možda sa Danijelom iz Splita. Sećam se priče da si sa njom izmenila telefone?*

- Jesmo, ali nismo uspele da uspostavimo pravi kontakt. Sve nešto posredno. Razgovarala sam sa njenim rođacima. Ona je sada u Italiji, volela bih da se sretnemo, ali ako nam nije sudeno, šta da radim.

- *Posredstvom 'Argumenta' susreła si devojku iz Novog Sada, koja je u haremu u Dubaiju bila pre tebe. Da li ste još u kontaktu?*

- Da, čujemo se svakih desetak dana. Odlazila sam kod nje, ona je bila nekoliko puta u Beogradu. Bila je na sahrani mog oca, krajem 1996. godine. Ostala je dva dana kod nas. U međuvremenu se udala i mislim da je uspeła da potisne u sebi ono osećanje koje je nosila u Ujedinjenim Arapskim Emiratima. Ona je izuzetno jaka ličnost.

- *Čuješ li se sa Safetom?*

- Da, Safet je sjajan čovek. Njemu dugujem mnogo u životu. Naravno da se čujemo. Čak smo se i videli. Bio je u Beogradu ovoga leta. Imao je neke poslove u Madjarskoj, javio se iz Budimpešte, uzeo je kola od nekog svog prijatelja i došao u Beograd. Prespavao je jednu noć u "Hajatu" bio je na ručku kod nas, mama je bila presrećna što ga je upoznala. Ja sam joj do u detalj ispričala šta je sve Safet radio da bi me izvukao iz Istanbula i ona ga je zavolela kao brata. Na taj ručak je došao i Čeda, ali bez porodice. Ostali smo do deset naveče. Nagovorali smo Safeta, u šali naravno, da se vrati u Srbiju, da ovde počne poslove. Smejao se, kaže kasno je za to.

- *Šta je sa Esadom?*

- I dalje je u Istanbulu. Nije se oženio, a Safet kaže da stalno priča o tome. On se, u stvari, plaši porodičnog života, obaveza, a ima i tu dodatnu želju zbog koje će ostati neženja - voleo bi da se oženi nekom devojkom iz Srbije.

- *Muslimankom?*

- E, to ne znam, ali mislim da nije vezan isključivo za tu želju. da sam ja htela da se udam, oženio bi

se bez razmišljanja.

- *Sa Kirilom si se čula samo jednorn?*

- Da samo jednom smo imali kraći telefonski razgovor i na tome je završeno. Ne mislim na njega. Istina, on je čovek koji je u jednom trenutku sve uzbudio u meni, ali onda se istom brzinom, kao u slučaju jakih kiša, sve još brže smirilo. Bila je to strast i ništa više.

- *la tvoje priče u "Argumentu" ostalo je nejasno šta se dogodilo sa haremom, odnosno, sa Gospodarom?*

- Mislim da to nikada neću saznati. Ja verujem da je Gospodar umro ili je ubijen, ko zna, a posle toga usledila je rasprodaja njegove imovine, u stvari podela među njegovim rođacima. Tako mi se čini, ali ne mogu da tvrdim. Uglavnom, harem se raspao, a devojke su prodate.

- *Šta misliš kako su druge završile?*

- Plašim se da su neke od njih isporučene, kroz razne trgovačke poslove i preklapanja, ljudima koji su njihove živote pretvorili u pakao.

- *U ispovesti spominješ i neke Srbe na koje si nailazila. Konkretno, u Dubaiju i Moskvi. Možeš li sada da kažeš o kome se radi?*

- Radi se o dvoje ljudi. Jedan je poznati srpski biznismen sa kojim sam bila na večeri u Moskvi. On je mislio pretpostavljam, da sam ljubavnica njegovog poslovnog partnera, mog Gospodara, ali pojava nije imao da se radi o devojci iz Beograda. Za onu ženu iz Dubaija, koja je tamo jedno a ovde u Srbiji drugo, ovde je pevačica novokomponovanih pesama, nemam ništa da kažem. Oni koji prate mužička događanja na tom polju sigurno znaju o kome se radi. Zašto da imenovanjem pričinjavam ženi neugodnosti? Svako živi onako kako mu je sudeno ili kako je odabrao da živi.

- *Zašto si pristala da izneseš svoju priču u javnost.*

- Imala sam potrebu da sve to u sećanjima prodem još jednom. Posle toga, mogu ti reći, da sve manje mislim na Dubai i Istanbul. To mi je došlo kao lek.

- *Da otkrijemo neke činjenice kako si stupila u kontakt sa "Argumentom"?*

- Razgovarala sam sa majkom jedne večeri i onako uzgred rekla joj kako bih volela da obavestim javnost o opasnostima kojima su izložene mlade lepe devojke u kontaktima sa strancima i sa lošim ljudima uopšte. Rekla sam da bih volela da upoznam javnost sa svojim gorkim iskustvom i na taj način skrenem pažnju drugima. Na tome smo ostale, ali posle nekoliko dana ona me je onako u prolazu priupitala da li sam ja mislila ozbiljno kada smo govorile o ideji da javno ispričam svoju priču. Rekla sam joj da mi ne pada na pamet, nešto je odgovorila da zna jednog od novinara sa kojim može da razgovara o formi kojoj bi se moja priča pojavila u javnosti. Jasno, ni njoj nije padalo na pamet da otkriva moj, a time i svoj identitet. Zamolila sam je da me pusti nekoliko dana da razmislim, ali sam već sutradan rekla da pristajem i onda je ona razgovarala sa tim čovekom, koji je kasnije beležio moju ispovest.

- *Da li si nekad osetila da je neko povezao tebe i devojku iz "Argumenta"?*

- Desio se jedan neverovatno slučaj. Moja tetka, koja inače živi u Nišu, bila je nedavno kod nas u Beogradu i dok smo ona, mama i ja pile popodne kafu ona se nešto zagledala u mene i rekla: - Tanja, ti si ko ona devojka iz harema. Ja sam se sledila. Ta tetka zna da sam bila u inostranstvu nekoliko godina i pomislila sam da čita "Argument" i da je sve povezala. Kada sam konačno smogla snage da je upitam kako to iz harema, ona je odgovorila da je uvek kada je slušala priče o haremina, devojke u njima zamišljala u likovima kakav je moj. Dakle, zgodne, mlade, plave. Inače, nisam imala drugih neugodnosti. Mnogo je izuzetno zgodnih i lepih plavuša u Beogradu.

- *Cudno je da po dolasku u Beograd nisi promenila boju kose, ošišala se, napravila novi imidž?*

- Zašto, ovo je veliki grad. Tako bih možda uspela da pobegnem od drugih ali ne od sebe. Nisam o tome razmišljala.

- *Nadaš li se da bih ti jednog dana mogao zazvoniti telefon i da ti neko javi si ipak dobila onaj stan koji su vam obećavali po dolasku u harem?*

- Držalo me je to skoro godinu dana, ali sada mi i ne pada na pamet. Nema od toga ništa. Možda su neke devojke i dobile, ali u vreme kada je Gospodar bio živ. Ma kakvi i ne mislim na to.

- *Da li si padala u emotivne krize za ove dve godine?*

- Bilo je problema prvih meseci, ali sam se izvukla sama, bez ičije pomoći. Mnogo sam čitala. Ja sam čitala dnevno po jednu knjigu.

Imala sam krizu, kada je tata umro, ali i to smo nekako prevazišli kao porodica.

Mama ponekad plače, odemo nedeljom i svecima na groblje, zapalimo sveće i plaćemo obe. Žao mi je čaleta, mnogo mi je žao. Bio je divan otac i divan čovek.

- *Šta bi volela da kažeš za kraj?*

- Pa... ne znam. Poručila bih svim mladim privlačnim devojkama, u stvari svim devojkama, da budu oprezne sa muškarcima, posebno sa strancima. Ono što je nepoznato i novo uvek privlači više od poznatog, možda zbog opasnosti koje se kriju u tome, ali... Meni je život dobro natrljao nos. Trebaće mi mnogo godina da vratim veru u muškarce. Poslednjih meseci nekoliko puta sam poželela da imam porodicu, u stvari decu. Ne jedno, već više dece i možda je to najbolji dokaz da sam se izvukla iz tog višegodišnjeg haosa u koji sam upala.

- *Izvini, imam još jedno pitanje, znam da je preko "Argumenta" bilo ponude da se tvoja priča ekranizuje, da se po rtjoj snitni film, ali ti si u startu bila protiv.*

- Naravno, u tom slučaju moj identitet bio bi otkriven, a ja to ne želim. Ta vrsta slave nije mi potrebna. Mislim da je ovo dovoljno.